

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AVON
BOOKS

Tessa Dare

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BEAUTY AND THE BLACKSMITH

A Spindle Cove Novella

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜZELLİK VE DEMİRCİ

Bir Spindle Cove Romanı

TESSA DARE

AVONIMPULSE

An Imprint of HarperCollinsPublishers

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

Any Duchess Will Do'dan Bir Alıntı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3

Yazar Hakkında
Yazan: Tessa Dare

Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

BÖLÜM 1

Aman Tanrım. Şuna bir bak. Bileğim kadar kalın.

Diana Highwood eldivenini aldı ve bir yelpaze gibi kullanarak boğazındaki kızarıklığı kovaladı. O bir kibar kadındı, zengin bir lüks içinde olmasa bile kibar bir konfor içinde doğmuş ve büyümüştü. Küçük yaşlardan itibaren ailenin umudu olarak işaretlenmişti. Annesi, kaderinde bir soylunun gözüne girmek olduğuna yemin etmişti.

Ama burada, Aaron Dawes ile demirci atölyesinde, tüm hassas terbiyesi parçalandı.

Bakmasına nasıl engel olabilirdi? Adamın bilekleri onun ayak bileği kadar kalındı.

Her zamanki gibi kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, kaslarla kaplı ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Körüğü pompalayarak alevlere dans etmelerini emretti.

Geniş omuzları ev yapımı gömleğini geriyordu ve deri önlüğü kalçalarından aşağı sarkıyordu. Parlayan metal parçasını ateşten alıp örsünün üzerine yerleştirirken, açık yakası açıktı.

Diana bakışlarını kaçırdı ama yeterince hızlı değildi. Bir an için saf, aşırı ısınmış bir erkeklik görüntüsü yakaladı. Heykel gibi göğüs kasları, bronz ten, siyah saçlar...

"Terbiyeli ol," dedi.

Bu sözler onu nefessiz bıraktı.

O biliyor. Biliyor. Rafine, mükemmel, nazik Bayan Highwood'un demirciye kaba erkekliğine aval aval bakmak için geldiğini fark etti. Terbiyeli ol, gerçekten.

Kendini gülünç hissetti. Utanıyordu.

Teşhir edilmiş. Ve sonra, aniden rahatladı.

Onunla konuşmuyordu. İşle konuşuyordu.

"İşte bu kadar." Alnından terler süzülüyordu. Sabit bir el ve alçak, zengin bir bariton sesiyle kopan tokayı düzeltti. "Şimdi benim için iyi ol."

Diana bakışlarını aşağıya çevirerek yere odaklandı. Ziyaretçilerin işlerini beklediği demirhanenin yarısı düzgünce süpürülmüş ve yerleştirilmiş taşlarla döşenmişti. Demirhanenin etrafındaki zemin ise siyah, lekeli cüruflarla doluydu. Ve ikisi arasındaki sınır daha keskin ya da daha anlamlı olamazdı.

Müşteri ile demirci arasındaki ayırım buradaydı. Kibar bir kadının dünyası ile çalışan bir adamın alanı arasındaki çizgi.

"İşte buradayız," dedi. "İşte böyle."

Oh, Tanrım. Adamın kalın kollarından ve kaslı göğsünden gözlerini kaçırabilirdi. Ama o ses.

Kendini hızlıca bir silkeledi. Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı gelmişti. Yetişkin bir kadındı, bu yıl yirmi dört yaşına basacaktı. Bay Dawes'a hayranlık duymak kesinlikle günah değildi. O takdire şayan bir adamdı. Bununla birlikte, şehvetle hiçbir ilgisi olmayan birçok nedene odaklanmalıydı.

Highwood'lar bu sahil kasabasına Diana'nın sağlığı için gelmişlerdi ama Diana artık Spindle Cove'u evi gibi görmeye başlamıştı. Burada kaldıkları süre boyunca kırsal yaşam hakkında çok şey öğrenmişti. İyi bir köy demircisinin vazgeçilmez olduğunu biliyordu. Çiftçilerin atlarını nallar, balıkçıların teknelerindeki kürekleri onarırdı. Komşular hastalandığında diş çeker ve kırık kemikleri onarırdı. Örsüne çakılan çiviler tüm köyü bir arada tutardı.

Bu demir ocağı Spindle Cove'un parlayan demir kalbiydi ve Aaron Dawes da onun nabızıydı. Güçlü. Sabit. Hayati.

Onun çekiciyle vuruşlar yapmasını izledi. Clang. Clang. Clang.

Şimdi gözleri yine o ön kola kaymıştı.

"Bu hava," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. "Korkunç bir Mart ayı oldu, değil mi?"

O da onaylarcasına homurdandı. "Neredeyse iki haftadır güneş yok."

Isıttığı metali bekleyen bir kovaya daldırdı. Bir buhar bulutu yükseldi ve demirhaneyi doldurarak ensesindeki kısa saçları kıvırdı.

Kolyesinin soğumuş tokasını incelerken, "Bu iş görür," dedi. Bir bez parçasıyla parlattı. "Umalım da bu sefer uzun sürsün."

Diana ona gergin bir gülümseme verdi. "Bu konuda kötü şansım var gibi görünüyor, değil mi?"

"Saydığım kadarıyla bu yıl üçüncü kez kırılıyor. İşçiliğimin hatalı olduğunu düşünüyor olmalısınız."

"Hayır," diye onu temin etmek için acele etti. "Hiç de değil. Çok iyi iş çıkarıyorsunuz Bay Dawes. Ben sadece dikkatsizim, hepsi bu."

"Dikkatsiz mi? Sen mi?" Bakışları demircinin karşısından onunkilere kilitlendi, karanlık ve yoğundu.

Onu bazen böyle bakarken yakalıyordu. Kilisede, köyün etrafında. Verdiği tepkiden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama bunun heyecan verici bir tür kafa karışıklığı olduğunu da inkâr edemezdi.

Nemli bir bezle alnını ve boynunu sildi, sonra ellerini temizledi. "Bu tuhaf bir şey, Bayan Highwood. Bana sakar biri gibi gelmediniz."

Tedirgin bir şekilde koltuğunda kaydı.

"Ve her şey bir yana," dedi, "bu konuda dikkatli olacağınızı düşünürdüm."

Adamın küçük şişeyi zincirine geri takmasını izledi. Şişenin içinde atkuyruğu tentürü vardı. Solunum krizi ihtimaline karşı her zaman yanında bir doz bulundururdu.

"Haklısın." Hızlanan nabzına rağmen rahat bir gülümsemeye zorladı. "Daha temkinli olmalıyım. Gelecekte de olacağım."

Başını kaldırıp ona baktı. "İyi misin?" "Oldukça."

"Kızarmış görünüyorsun."

"Ah. Şey ..."

Onun arkasından yürüdü ve zinciri boynuna taktı, tokayı takmak için yakın durdu. Eğer zaten kızarmışsa, şimdi alev alev yanıyordu. Sanki ateşin tüm sıcaklığını emmiş ve şimdi de ona veriyordu. Tüm düğümlenmiş yerlerini yatıştırıyor ve eritiyordu. Kursları olduğunda yatağa götürdüğü ısıtılmış tuğla gibi.

Oh, Tanrım. Şu anda ihtiyacı olan son şey yatakla ilgili düşüncelerdi. Onu paylaşan bu büyük, sağlam erkeklik tuğlasını düşünmek bile.

"Onu öyle parçalamayı nasıl başardığını hâlâ bilmiyorum," dedi.

Bir çekmeceye sıkıştırarak. Ve işi bir taşla bitirerek.

"Ben de bilmiyorum," diye geçiştirdi. Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu.

"Birinin bunu bilerek yaptığına neredeyse inanabilirim. Kazaların olduğunu biliyorum. Ama genellikle aynı şekilde iki kez olmazlar."

Kolyeyi takarken parmak uçları kızın boynuna değdi.

Diana nefesini içine çekti. Bu dokunuş bir kazaymış gibi davranmak istedi. Onun da dediği gibi, kazalar olur.

Ama iki kez aynı şekilde olmadılar.

İkinci kez boynunu okşadı, pürüzlü başparmağı ensesindeki yumuşak deride kayıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu.

Cevap veremedi. Hareket edemiyordu, düşünemiyordu.

"Bunu merak ediyorum. Neden bu kadar sık geliyorsunuz? Neden sahip olduğun her metal mandal, toka ve perçin son zamanlarda tamire ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor." Sesi derinleşti, neredeyse hülyalı bir hal aldı. "Kendime sadece bu köyden sıkıldığımı söyledim. Bu havada yapacak çok az şey var."

Parmağını zincirin altında gezdirerek onun etrafında döndü.

Dokunuşundan bir kolye ile onu damgalamak.

"Diğer zamanlarda" -sesinde alaycı bir not yakaladı- "günahlarım için bana eziyet etmek üzere şeytan tarafından gönderildiğine karar veriyorum."

Kolyesinden sarkan şişeyi tutarak onun önünde durdu. Yavaşça çekti ve kadın ona doğru sallandı. Sadece bir santim.

"Ve sonra bazen düşünüyorum da belki ... sadece belki ... bir şey olmasını umuyorsun. Bunun gibi bir şey."

Sertçe yutkundu ve doğrudan adamın göğüs kafesinin üzerindeki çentiğe baktı. Kemik, kas, sinir ve derinin o utanmazca şehvetli kavşağına.

Adamın sıcaklığı onu sardı. Hissetti. Çok tuhaftı ama gıdıklandığını hissediyordu. Sanki her zerresi onun dokunuşunu bekliyormuşçasına zarif bir şekilde ayarlanmıştı.

Belki de haklıydı.

Belki de bunu istiyordu. Kolyesini serbest bıraktı. "Eee?"

Cesaretini topladı ve ona baktı. Diana'nın sosyal toplantılar ve akşam yemeği partileri dışında erkeklerle çok az deneyimi vardı. Ama kibar yetiştirilme tarzının ona öğrettiği bir şey varsa, o da bir davetiyenin nasıl okunması gerektiği idi.

Eğer Bay Dawes'a en ufak bir cesaret verseydi. . .

Oh, Tanrım. Onu öpecekti. O güçlü, şehvetli dudaklar onun dudaklarında olacak, güçlü kolları onu sıkıca saracak ve bu anı geri almak mümkün olmayacaktı. Kendisi hakkındaki anlayışı değişmiş ve en güzel mavi elbisesine is bulaşmış bir şekilde oradan ayrılacaktı. Dünyanın gözünde kirlenmiş olacaktı.

Kirli.

"Gitmeliyim." Kelimeler boğazından bir panik fıskiyesi gibi fışkırdı. "Gitmeliyim."

Başını salladı ve hemen geri çekildi. "Gitmelisin."

Tabureden zıplayarak indi ve pelerinine uzandı. Pelerin gitmek için onun kadar istekli görünmüyordu.

Bağcıkların birbirine dolanmasına lanet ederek onunla boğuştu.

"Demirhanenin sizin için en güvenli yer olduğundan emin değilim, Bayan Highwood." Demirhaneye dönüp körüğü pompalarken tavrı rahattı. "Çok fazla duman ve buhar var. Kıvılcımların uçma eğilimi var."

"Belki de haklısın."

"Bir dahaki sefere onarılması gereken bir şeyiniz olduğunda, oda hizmetçilerinden biriyle gönderin."

"Ben yaparım." Çaresizce kapıyı tuttu ve çekerek açtı. "İyi günler Bay Dawes."

"İyi günler, Bayan Highwood."

Elini göğsüne bastırmak için durmadan önce şeritte hatırı sayılır bir mesafe kat etti. Gözlerini kapatarak derin ve sabit bir nefes aldı.

Oh, Tanrım. Ne kadar aptalmış.

Lanet olsun. Aaron kendini aptal gibi hissetti.

Hayır, hayır. Aptal çok nazik bir kelimeydi. Aptallar hatalarından dolayı masumdurlar. Aaron daha iyi biliyordu. O kaba, koyun beyinli bir hödüktü.

Aklından ne geçiyordu? Ona bunu neyin yaptırdığını bilmiyordu. Sadece o kenarları dantelli, çini mavisi elbiseyi giymişti; onu kır çiçekleriyle dolu bir tarlaya götürüp piknik örtüsü gibi yere sermek ve ziyafet çekmek istemesine neden olan elbiseyi.

Belki de böylesi daha iyiydi. Onu baştan çıkarmak için bir daha gelmeyecekti, bu kesindi.

Günün büyük bir kısmı geçmişti ve dinlenmek için fazla huzursuzdu. Acil bir projesi olmadığı için ince bir demir kütüğü çıkardı ve çivi çakmaya karar verdi. Bir demircinin asla çok fazla çivisi olamazdı.

Çubuğu tekrar tekrar parlayan sarıya kadar ısıttı, örsüne dayadı ve bir ucunu konik bir noktaya kadar dövdü. Yılların pratiğinden doğan bir kolaylıkla, uzunluğu tek bir darbede kesti, yassı ucu ezerek küt bir hale getirdi

düğmesine bastı ve bitmiş çiviye bekleyen bir kova suya daldırdı.

Sonra tekrar başladı.

Birkaç saat akılsızca, terli terli vurduktan sonra, devasa bir dalganın hepsini denize dökmesi durumunda köyü yeniden inşa etmeye yetecek büyüklükte bir çivi yığınınına sahipti. Ve hâlâ onun teninin hissini aklından çıkaramamıştı.

Çok yumuşak. Çok sıcak. Toz pudra ve onun doğal tatlılığı ile kokulu.

Gözlerine lanet olsun. Tüm duyularına lanet olsun.

Aaron demirhanedeki ateşi yaktı. Tüm aletlerini kaldırdı, tulumbada yıkandı ve köye gitmek için kısırağını eyerledi. Genelde çok içen bir adam değildi ama bu gece bir ya da üç biraya ihtiyacı vardı.

Atını köyün yeşil alanına bağladıktan sonra, Bull and Blossom'ın tanıdık kırmızı boyalı kapısından içeri girdi. Neredeyse boş olan meyhanede bir tabureye çöktü ve yumruklarını barın üzerine yığdı.

"Hemen geliyorum Bay Dawes," diye seslendi hizmetçi kız mutfaktan.

"Acele etme," diye cevap verdi.

Bütün gecesi vardı. Kimse onu beklemiyordu. Hiç kimse.

Başını eğdi ve alnını üst üste yığılmış yumruklarının örsüne vurdu. Kaba. Koyun beyinli. Hödük.

"Dawes, sana bir kadın lazım."

Aaron'ın başı döndü. "Ne?"

Meyhaneci Fosbury bir tankard birayı tezgâha bıraktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum. Mutsuz bekârlar kârım için daha iyidir. Ama senin bir kadına ihtiyacın var."

"Bu gece ihtiyacım olan şey bir kadın değil." Biradan uzun bir fiçı aldı.

"Bugün demirhaneye geldi, değil mi?"

Aaron bir yudum daha almak için kadehi kaldırdı.

"Kim yaptı?" "Bayan Highwood."

Aaron birasını yudumlarken boğuldu.

"Bu bir sır değil." Fosbury tezgahı sildi. "Bu köye geldiğinden beri gözün onda. Hiç şaşırtıcı değil. En verimli çağında bir erkeksin ve o da uzun zamandır Spindle Cove'u süsleyen en güzel şey."

Aaron iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Lanet olsun ona, Fosbury çok fazla şeyi doğru yapmıştı.

Onu ilk gördüğü andan itibaren tamamen vurulmuştu. İnce işlenmiş şeylere karşı bir zaafı vardı ve Tanrı adına, Diana Highwood o kadar ... mükemmeldi ki. Başka bir köyde erkekler bu bar taburelerine oturup hangi kadının kasabanın en güzel kadını olma onurunu hak ettiğini tartışabilirdi. Bu meyhanede, bu tartışma tek bir yudum birayla başlar ve biterdi. Diana Highwood bu onuru tartışmasız aldı. Bir meleğin yüzüne sahipti. Narin ve güzel.

Ama güzelliği dikkatini çekmiş olsa da, başka nitelikleri kalbini çalmıştı.

Her şey Finn Bright'ın hayatını kurtarmak için mücadele ettikleri gece başlamıştı. Genç bir patlamada ayağını kaybetmiş ve ameliyat için demirhaneye getirilmişti. Bayan Highwood bir şifacı ya da hemşire değildi ama yardım etmek için kalmakta ısrar etmişti. Su getirmiş, kanı silmiş, Finn'in alnındaki sayıklama terini silmişti.

Aaron o gece Diana Highwood hakkındaki gerçeği öğrenmişti. Onun inceliği sadece derinin altındaydı ama güzelliği her yöne uzanıyordu.

Bu köyde ne kadar uzun süre yaşarsa, onda o kadar çok hayranlık uyandıracak şey buluyordu. O sadece güzel değildi; aynı zamanda cesurdu da. Sonra kararlı, zeki, yardımsever. Şimdiye kadar, onun zihninde bir tür örnek olmuştu ve Aaron, o gittikten uzun süre sonra, tanıştığı her kadını onunla karşılaştıracığından endişeleniyordu.

Ve hepsi yetersiz kalırdı.

Elini uzattı ve loş ışıkta elini inceledi. Başparmağının ucu hâlâ kızın boynundaki bir tutam saçı taradığı yerde yanıyordu. Yanmış, küllenmiş gibiydi. Bastırdı

ama hâlâ zonkluyordu, sıcak ve ağrılıydı.

Kahretsin, her yeri sıcak ve ağrıyordu. Bu çekimin kendisinden uzaklaşmasına izin vermişti ve şimdi kadın derisinin derinliklerindeydi. Kanına girmiş gibiydi.

"O sana göre değil," dedi Fosbury.

"Biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum." Ve eğer içinde başka düşünceler barındırıyor olsaydı, bugün kızın çılgınca kaçıışı onları aklından çıkarırdı.

"Bu köydeki tek kadın o değil."

"Bunu ben de biliyorum. Sadece o burada yaşadığı sürece başka hiç kimseyle ilgilenemiyorum."

Fosbury tezgâhın üzerine doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Cevap burnunuzun dibinde olabilir. Uzağa bakmanıza gerek yok."

Meyhaneci başını mutfaktan elinde masaları silmek için bir bezle çıkan hizmetçi kıza doğru eğdi. Kız Aaron'a doğru dostça bir gülümseme gönderdi ve Aaron da başını sallayarak selamına karşılık verdi.

Kızın duyamayacağı bir yere geldiğinde Aaron, "Pauline Simms'e kur yapmamı mı istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Senden iyi bir eş olur. Çalışkan, hesap kitapta zeki. Çok da iyi yetişmiş." Fosbury parmak eklemleriyle tezgâha vurdu, sonra uzaklaştı. "Bunu bir düşün."

Aaron boynunu uzatma bahanesiyle kıza bir kez daha baktı.

Bunu düşündü.

Fosbury haklıydı. Pauline Simms gözünü dikmesi gereken türden bir kadındı. Kendi türünden biriydi. İşçi sınıfından, bir çiftçinin kızıydı. Fosbury'nin dediği gibi, elleri ve zekası çok hızlıydı. Ticaretle uğraşan her erkeğe yardımcı olurdu. Kuşkusuz birkaç pürüzlü tarafı vardı ama biraz özen ve zamanın düzeltmeyeceği bir şey değildi.

O izlerken, kadın dekoratif bir tabağı devirdi ve "Saçmalık" diye mırıldandı.

Gülümsedi. Ama aralarında sadece dört yaş olmasına ve Pauline'in çoktan güzel bir kadın olmasına rağmen, Aaron Pauline Simms'e bakıp da kendi kız kardeşinden bir yaş geride büyümüş olan çilli, dişli kızı görmeden edemiyordu.

Bu kadar küçük bir köyün sorunu da buydu. Müsait olan her kadın onun için bir kız kardeş gibiydi. Ya da belki de onu kalıcı olarak ağabey rolüne sokan kendi koşullarıydı.

Babası on yıl önce kalp krizinden örsün üzerine yığılıp öldüğünde, Aaron'un henüz on yedi yaşında olması önemli değildi. Bir an önce ailenin erkeği olması gerekiyordu. Demir ocağını devralmış, annesine ve kız kardeşlerine destek olmak için çok çalışmıştı.

Spindle Koyu iyi yetiştirilmiş genç hanımlar için bir sığınak haline geldiğinde, diğer erkeklerden bazıları köyün istila edildiğinden yakınmışlardı ... ama bu Aaron'un işine geliyordu. O zamana kadar iki kız kardeşi de evlenmiş, onlar ve annesi taşınmışlardı. Bu yüzden ziyarete gelen genç hanımların etrafta olması hoşuna gidiyordu. Onların kilitlerini ve tokalarını onarıyor; boş zamanlarında yaptığı gümüş ve bakır bibloları satın alıyorlardı. Çok özlediği kız kardeşlerinin yerine bir sürü küçük kız kardeşe sahip olmak gibiydi.

Diana Highwood hariç.

Ona karşı hiçbir zaman kardeş gibi hissetmemişti.

Birasını boşalttı. Yeterince sert değildi. "Pauline?"

Masayı silerken başını **kaldırıp** baktı. "Evet, Mr. Dawes? Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" "Bana bir viski getir, olur mu?"

BÖLÜM 2

Alışkanlıkları olduğu üzere, Queen's Ruby pansiyonunda kalan tüm hanımlar akşam yemeğinden sonra salonda toplandılar. Kükreyen bir ateş soğuğu uzakta tutuyordu.

Demirhaneden ayrıldıktan saatler sonra bile Diana hâlâ keyifsizdi. Üzerinde çalıştığı iğne işi bir türlü düzgün çıkmıyordu ve sabrı tükenmişti.

Kendine karşı sabrını kaybetmişti.

İki yılın büyük bir kısmını Aaron Dawes'a kız gibi aşık olarak geçirmiş, bu arada hiçbir şey çıkmayacağına inanmıştı. Aaron, kızın sahip olduğu her metal parçasını - bazen iki ya da üç kez- onarmış ve ona komşuluk sabrından başka bir şey göstermemişti.

Bugüne kadar. Bugün ona çok daha fazlasını göstermişti.

Ve panikleyip kaçtı. Kibarca bile değil, sanki bir devmiş gibi. Aceleyle geri çekildiği için adamın yaralandığından emindi.

Şimdi köyde kaldığı sürece ondan uzak durmak zorundaydı. Ne kadar dayanılmaz derecede garip.

Dikiş dikmekten vazgeçti ve pencereden dışarı bir bakış attı. Karanlığın ve ıslaklığın içinden, köyün yeşil alanında otlayan tanıdık siyah bir kısrağı gördü.

Bu gece tavernada olmalı.

"Bu lanet olası yağmur," diye inledi kız kardeşi Charlotte. "Hepimizin sinirlerini bozuyor. İki haftadır ne kır yürüyüşleri, ne bahçe işleri, ne de kale harabelerinde gezinti var. Hiç eğlence yok."

"Yağmura aldırمام." Bu sözler, Spindle Cove'a bu bahar yeni gelen genç bir bayan olan Bayan Bertram'dan geldi. "Yağmurlu günleri Bay Evermoore ile geçirmeyi hep sevmişimdir."

Charlotte bir kıkırdamayı bastırdı.

Diana kız kardeşine yalvaran bir bakış attı. Yapma. Dalga geçme.

Spindle Cove tuhaf, alışılmadık ve yanlış anlaşılmış genç hanımlar için bir sığınaktı. Ama uyumsuzlar arasında bile Bayan Bertram pek uyum sağlayamıyordu. Onu tanımak zordu, çünkü Bay Evermoore denen gizemli haydutla olan ilişkisi dışında söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Ailem Bay Evermoore'u onaylamadı," diye devam etti Bayan Bertram. Koyu renk kaşları, normalde dikkat çekici olmayan bir yüzdeki kalın noktalama işaretleri gibi göze çarpıyordu. "Aramızdaki bağı anlamıyorlar. Bu yüzden buradayım, biliyorsun."

Charlotte yine kıkırdadı.

Bayan Bertram'ın kara kaşları yaralı bir çizgide toplandı. "Kimse anlamıyor. Hiç kimse." Kitabını yüzünün önüne kaldırdı ve bir çırpıda bir sayfayı çevirdi.

Charlotte yüzünü ellerinin arasına gömdü ve sessiz kahkahalarla sarsıldı.

"Dur," diye fısıldadı Diana. "Dalga geçmemelisin."

"Kim dürtmek ister ki? O kadar kolay sunuyor ki." Charlotte yüksek bir fısıltıyla taklit etti, "Ah, Bay Evermoore. Aşkımızı kimse anlamıyor."

"Uygun olmayan bir adam yüzünden kendini kaybeden ilk genç kadın değil."

"Hayali bir taneye ne dersiniz? Bay Evermoore'un Bay Never-Was olduğuna bahse girerim. Sadece bizi etkilemek istiyor."

"Ona nezaket göstermek için bir neden daha."

Charlotte hafifçe, "Kız kardeşin olmanın en güzel yanı da bu, Diana. İkimiz için de yeterince nazıksın."

Diana bir suçluluk duygusu hissetti. Bugün Bay Dawes'a pek nazik davranmamıştı. Telaş içinde kumaşı dürtüp parmağını batırdı. "Kahretsin."

Yüksüğünü bulmak için yakın çevresini araştırdı. Ne dikiş sepetindeydi, ne de elbisesinin kıvrımlarına takılmıştı.

Eteğini. "Yüksüğümü gördün mü Charlotte?"

"Hayır. En son ne zaman aldın?"

"Sanırım bu öğleden sonra. Bull and Blossom'a çay içmeye gittiğimizde. Çantamda olduğuna eminim ama şimdi bulamıyorum."

Araştırmalarını genişletemeden kapı gıcırdayarak açıldı ve buz gibi bir rüzgâr esti. Ziyaretçileri girişte belirdi ve beyaz-sarı saçlarını ortaya çıkarmak için kapüşonunu geriye attı.

Sally Bright nemli pelerinini silkeledi ve bir kancaya astı. Yanakları pembeleşmişti. "Postayı getirdim. Yollar çamurlu olduğu için bugün çok geç geldi ve siz hanımların yarın gelip almanızı bekleyemedim."

Diana kendi kendine gülümsedi. Sally kardeşleriyle birlikte All Things mağazasını işletiyordu ve köydeki en büyük dedikoducu oydu. Postayı getirme zahmetine katlandığına göre, içinde ilgi çekici bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Buharla açamayacağı, okuyamayacağı ve kimsenin haberi olmadan tekrar kapatamayacağı bir şey.

Elbette, Sally iple bağlanmış bir paket uzattı. "Bakın. Sevgili Bayan Thorne'dan çok güzel, harika bir paket. Ve hepinize gönderilmiş."

"Kate'den bir şey mi var?" Charlotte paketi almak için sıçradı ve iplerle boğuşmaya başladı. "Oh, ne kadar harika."

Kate Taylor, geçen yaz Onbaşı Thorne -şimdi Yüzbaşı Thorne- ile evlenip onun yükselen kariyerini takip etmek için taşınana kadar köyün müzik öğretmeni idi. Spindle Cove'daki herkes onlar için mutlu olsa da Kate'in canlı ruhu ve melodileri çok özlenmişti.

"El yazısıyla yazılmış kitapçıklardan oluşan bir paket var," dedi Charlotte içindekileri sıralayarak. "Ve bir de mektup. Sanırım önce onu okumalıyım."

"İsterseniz yüksek sesle," dedi

Sally. Bütün hanımlar bir araya toplandı.

Sayfayı tararken Charlotte'un gözleri büyüdü. "Hepimize Ambervale'den selamlar yolladı."

Bu haber genel bir heyecan mırıltısıyla karşılandı.

Ambervale, Drewe Markisi'nin başında bulunduğu eksantrik Gramercy ailesinin malikânesiydi. Kate, Gramercy'lerin zayıf ve oldukça skandal bir bağla kuzeniydi. Yine de onu aralarına ve şimdi de sadece birkaç saat uzaklıkta bulunan evlerine kabul etmişlerdi.

"Umarım bu ziyarete geleceği anlamına geliyordur," dedi Diana.

"Daha da iyi," dedi Charlotte. "Lord Drewe bizi davet ediyor

onları ziyaret etmek için. Hepimiz."

"Bir top!" Annem ağladı. "Oh, biliyordum. Lord Drewe'un senin için bir şans daha isteyeceğini biliyordum, Diana."

"Anne, eminim bunun böyle bir anlamı yoktur."

"Tabii ki öyle! Ne kadar yakışıklı, zarif bir adam. İkiniz çarpıcı bir çift olmuşsunuz. Herkes bunu görebilirdi."

Yine mi? Gramercy'ler geçen yaz Spindle Koyu'ndayken annem zavallı Lord Drewe'a çok utanç verici sözler söylemiş, onunla Diana'nın arasını bozmaya çalışmıştı.

Charlotte hepsine üstün bir bakış attı. "Mektubu okuyayım mı, yoksa akşamı içeriğini tahmin ederek mi geçirmeyi tercih edersiniz?"

Annem ağzını kapattı ve sessizce oturdu.

"Şöyle yazıyor: 'Kaptan Thorne ve ben bir aylığına Ambervale'de misafiriz. Şimdiye kadar her gün yağmur yağdı. Spindle Cove'da da aynı yorucu havaya katlandığınızı tahmin edebiliyorum. Sevgili kuzenlerim Leydi Harriet ve Leydi Lark, ekteki planı hazırladılar. "

"Bir plan mı?" Annem yankıladı. "Ne tür bir davet bu?"

" 'Lord Drewe perhiz sırasında dans etmenin ve kağıt oynamanın uygun olmayacağına karar verdiğiinden, hanımlar bir tiyatro tasarladılar. "

Bayan Bertram ilgiyle canlandı. "Bay Evermoore tiyatroya çok düşkündür."

Charlotte grup için özetleyerek okumaya devam etti. "Bu bir komuta performansı ve biz de oyuncularız. On

Önümüzdeki Perşembe günü Lord Drewe, Spindle Cove hanımlarını Ambervale'e götürmek üzere arabalarını gönderecek. Leydi Harriet'in mevsim için eşsiz bir adanmışlık anlamı taşıyacağına inandığı ektaki oyunu sunmak üzere hazırlıklı gelmeliyiz."

Diana kitapçıklardan birine uzandı ve başlığını yüksek sesle okudu. " 'Erdemin Mahkûmu: Aziz Ursula'nın hayatı ve ölümü. "

Annem dilini şaklattı. "Şu Leydi Harriet çok tuhaf biri."

"O harika biri," dedi Charlotte. "Başka hangi oyunda bir düzine kadın rolü olur ki? Bütün o hizmetçiler. Ve kimse böyle bir eğlencenin uygunsuz olduğundan şikâyet edemez. Ne de olsa katedralimizin adı Aziz Ursula."

"Kostümler ve benzeri şeylerle meşgul olman gerekecek," dedi Sally, yaklaşan satış beklentisinden mutlu bir şekilde. "Yarın dükkânı erkenden açacağım."

Oyunun kopyaları elden ele dolaşırken ve provalar, kostümler ve aksesuarlarla ilgili planlar ileri geri konuşulurken odadaki hava aydınlandı.

Diana kız kardeşine hak vermek zorundaydı. Leydi Harriet harikaydı. Hepsinin ihtiyacı olan şey buydu; önümüzdeki hafta için bir heyecan kaynağı ve dört gözle bekleyecekleri bir gezi. Bir eğlence. Belki de aklını Bay Dawes'tan uzaklaştırırdı.

"Elbette, Diana Ursula olmalı."

Diana irkildi. "Neden Ursula olmak zorundayım?" Hizmetçi rollerinin en önemsizi olmayı umuyordu.

Sally bir omzunu kaldırarak belli belirsiz bir omuz silkti. "Saf. Güzel. Azizane. Siz böylesiniz Bayan Highwood, değil mi?"

Hayır, Diana itiraz etmek istedi. Hayır, değil. Bu öğleden sonra bir adamın kaslı kollarını süzen bir kadına bakıyorsunuz. Ve onun öpücüğünden korkaklıktan kaçtı, erdemden değil.

Bu tiyatral planın duyurulmasından bu yana annesi ilk kez gerçek bir coşku gösteriyordu. "Evet, Diana Ursula olmalı. Lord Drewe de damat rolünü oynamalı. Mükemmel olur."

Diana burun kemiğini sıktı. "Anne, bu hikâyenin nasıl bittiğini anlıyor musun? Ursula'nın azizliğe nasıl ulaştığını? Hunlar tarafından başı kesiliyor ve bakire olarak ölüyor."

"Doğru." Charlotte oyunun sayfalarını karıştırdı. "Ama hizmetçileri de öyle. Hepsi bakire ölüyor."

"İşte, gördün mü? En azından baş bakire sen olacaksın," dedi annem. "Ve en iyi kostüm senin olacak. Bir gelin kostümü. Bu Drewe'nin aklını başından alacak."

"Sana söylüyorum, olmayacak." Diana konuşmayı sonlandırmak için yüksüğünü aramaya devam etti. Nereye gitmiş olabilirdi?

Annem kendini beğenmiş bir homurtuyla ayaklarını alçak bir tabureye dayadı ve kombinezonlarını yerleştirdi. "Sen bir soylunun karısı olmak için yaratılmışsın Diana. Bunu hep biliyordum. Sezgilerim-"

Diana bir sandalyenin altından bakarak, "Bağışlayın ama sezgileriniz kusurlu olmalı," diye cevap verdi. "Yıllardır benim yüce eşimi tahmin ediyorsun. Bu süre zarfında bu köyde en az üç bekâr asilzade ikamet etti. Hiçbiri benimle evlenmek için en ufak bir istek duymadı."

"Çünkü onları cesaretlendirmedin! Eğer bir beyefendiden hoşlanıyorsanız, bunu ona belli etmelisiniz. Elbette kelimelerle değil, kadınların incelikli diliyle."

Kadın incelikleri mi? Annem geçit törenindeki bir filin tüm inceliklerine sahipti. Diana'yı her uygun beyefendinin yoluna küstahça iterdi.

Bu arada Diana'nın çekici bulduğu tek erkek bir beyefendi değil, köyün demircisiydi. Ve görünüşe göre incelikler onun güçlü noktası değildi, çünkü adam onun içini görmüştü.

Aaron Dawes onun düşüncelerinin azizane olmadığını söyleyebilirdi. Ama yine de onu öpmek istemişti.

Tekrar pencereden dışarı baktı. Kısrağı hâlâ meyhanenin dışındaydı.

"Ben duygusuz değilim, anne. Sadece dikkatliyim. Olmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Bir eliyle boynundaki zincire ve orada asılı duran küçük tentür şişesine dokundu. Bu onun tılsımıydı. İçindeki ilaç, bir nefes alma krizinde ona yardımcı olmak içindi. Küçüklüğünden beri astım hastasıydı.

Çoğu genç insan için öfke nöbetleri, gözyaşları ve çılgınca sevinç çılgınlıkları çocukluğun normal parçalarıdır. Diana'nın durumunda öyle değildi. Sadece içeride tutulmakla, koşup oynaması ve karda tepinmesi engellenmekle kalmamış, aynı zamanda duygularını dizginlemesi için eğitilmişti. Hiçbir şekilde taşkınlık yapamazdı.

Duygular çok tehlikeliydi.

Charlotte onun yanına yerleşti, aynı sandalyeye çöktü ve Diana'nın omzunu sevgiyle okşadı. Mırıldandı, "Annemle aynı fikirde olmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun ama bence tamamen haksız değil. Sen Ursula olmalısın. Ve eğer istersen Lord Drewe ile flört etmelisin. Liderliği ele alma zamanı geldi."

"Şehit edilmiş bir ortaçağ bakiresi olma zamanım mı?"

"İstediğini yapma zamanın geldi. Susanna'nın geçen yıl astımın hakkında ne dediğini biliyorsun. Geri gelmeyecek. Ve artık ölmek konusunda endişelenmene gerek yoksa ... yaşamaya başlamak istemez misin?"

Oyunun bir kopyasını Diana'nın eline tutuşturdu. "Al bakalım. İstediğin rolü alabilirsin. Cordula hariç. Ben Cordula olmak istiyorum. En kanlı infaz onunki."

Diana bir süre oyuna baktı. Sonra folyoyu kız kardeşine geri uzattı. "Şimdi olmaz. I . . . Sanırım yüksüğümü nerede bıraktığımı hatırladım." Sandalyeden kalktı.

"Gerçekten mi? Nerede?"

Diana kapının yanındaki askıdan pelerinini almaya gitti.
"Bull and Blossom'da. Hemen gidip alacağım."

"Ama yağmur!" diye seslendi annesi.

Diana annesinin itirazı üzerine kapıyı kapattı ve dışarı fırladı.

Charlotte haklıydı. Artık sağlığı düzeldiğine göre Diana'nın kendi duygularından korkmasına gerek yoktu.

Yaşamaya başlamak istiyordu. Ve bu gece başlayacaktı.

Aaron kendine ikinci içkisinin son içkisi olacağını söyledi.

Ve sonra bir tane daha sipariş etti.

Fosbury, Pauline'i akşam için çoktan evine göndermişti ve meyhaneci yeniden doldurduğu bardağı barın diğer tarafına kaydırırken esnedi.

"Gitmeliyim," dedi Aaron. "Geç oldu."

"Hayır, acele etme." Fosbury önlüğünü belinden düğümledi. "Yarınki ekmek için biraz mayalı hamur hazırladım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

Mutfağa girerken ıslık çalarak gözden kayboldu.

Kapının gıcirtısı kapıyı tekrar açtığında Aaron sessizliğin rahat cebine henüz alışmıştı. Başını çevirdi, balıkçılardan ya da çiftçilerden birinin geç saatte bira içmek için içeri girdiğini görmeyi bekliyordu.

Gördüğü şey onu neredeyse taburesinden düşürüyordu. Diana Highwood.

Kapıdan hızla içeri girdi, kapıyı çarparak kapattı ve adımlarını durdurdu. Ona bakıyordu.

Aaron ne diyeceğini bilemiyordu ama kızın bir şeyler duymayı beklediği anlaşılıyordu. Sonunda "İyi akşamlar" da karar kıldı.

"İyi akşamlar."

Uzun, rahatsız edici bir duraklama daha.

Onun yanındaki boş tabureye baktı. "Size katılabilir miyim?"

Şaşkın bir şekilde elini sallayarak davet etti.

Bara yaklaştı ve eteklerini özenle düzenleyerek koltuğa yerleşti.

Aaron içkisini kaldırdı ve göz ucuyla ona baktı. Ona hayranlıkla baktığı pek çok an geçirmişti ama bu gece bir şeyler farklıydı.

O farklıydı. Bu gece ona bakıp da bir kaidenin üzerinde duran bir örnek göremezdi. O bir bar taburesinde oturan darmadağınık bir kızdı. Yağmurdan ıslanmış, yanakları kızarmış, keten saçları alnına dökülmüştü. Düşüncesiz görünüyordu. Şehvetli.

Her zamankinden daha güzel.

Kadının sarhoş edici bakışları ve üçüncü viskisini içiyor olmasının da etkisiyle kendinden geçmişti. Kadının burada ne aradığını bilmiyordu ama yanında oturduğu sürece ona bakmaya devam edecekti. Dirseğini bara dayadı ve kadının yağmurdan buğulanmış yüzündeki her ayrıntının tadını çıkararak içti.

Bakışları adamın viski bardağına kaydı. "İçki mi içiyorsun?"

"Evet."

Bardağı aldı ve i ç i n e baktı. "Konyak mı bu?"

"Aslında, bu-"

O daha sözlerini tamamlayamadan, kadın bardağı dudaklarına götürdü ve içindekilerin yarısını bir dikişte yuttu.

" . . . viski."

Onu yere koydu. Gözlerini dikip baktı. Öksürdü. "Demek öyle. Tanrım."

Bir anlık duraksamadan sonra bardağı tekrar kaldırdı.

Bu sefer harekete geçti. Kızın ince bileğini kavradı ve içkisini kısa kesti. "Bayan Highwood, yapmamalısınız."

"Oh, sanırım yapmalıyım. Sanırım tam da ihtiyacım olan şey bu." "Ama sağlığınıza."

"Astımımı mı kastediyorsun?" Kadın bardağı yere bıraktı ve adam kadının bileğini bıraktı. "Astımım son zamanlarda beni hiç rahatsız etmedi."

yıl."

"Elbette öyle. Bu yüzden burada, Spindle Cove'dasınız."

Başını yavaşça salladı. "Bu meyhanede tanık olduğunuzdan beri nefes alma krizi geçirmedi. O iki yaz önceydi. Susanna Londra'daki doktorlara danıştı ve artık atlattığımı düşünüyor. İnsanlar öyle yapar, dedi. Görünüşe göre, ben İyileşmişim."

İyileşmiş miydi? Aaron'un kafası karışmıştı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Highwood'ların bu köye taşınmasının nedeni onun nefes alma sorunuydu; deniz havası ciğerlerine iyi geliyordu.

O gün tamir ettiği kolyeyle oynadı.

-Zincirinden değerli tentür şişesi sarkan kişi. "Artık ona ihtiyacım bile yok. İçten içe biliyorum, ihtiyacım yok. Sadece alışkanlıktan takıyorum." Mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Ve çünkü onu sen yaptın."

İtirafı çenesine inen bir yumruk gibiydi. Bir anda ortaya çıkmış ve başını döndürmüştü.

Viski onu da etkilemeye başlamıştı. Bunu gözlerindeki camsı parıltıdan ve ellerinin dengesiz hareketlerinden anlayabiliyordu. Ama en çok da dudaklarından dökülen saçma sapan kelimelerden.

Barın üzerine birkaç bozuk para attı ve ayağa kalktı, onun da ayağa kalkmasına yardım etmek için dirseğinin altına bir el koydu. "Gel. Seninle pansiyona kadar yürüyeceğim."

Kadının itiraz etmesine fırsat vermedi, kolunu kendi kolunun arasından geçirerek, görebilecek herhangi birine uygunsuz görünmeyeceğini umduğu bir şekilde sıkıştırdı.

"Bugün haklıydın," diye itiraf etti. "Ben sakar değilim."

Bunu söyler söylemez kapının eşğinde tökezledi.

"Genelde değil." Kıkırdadı.

Kıkırdadı mı? Diana Highwood'un kıkırdadığını hiç duymamıştı.

"Kolyeyi bilerek kırdım, sırf tamir etmek zorunda kalasın diye. Böylece onu onarmanı izleyebilecektim." Başını iki yana salladı. "Dürüst davranmadım, değil mi? Bunu neden yapayım ki? Sana yalan söyledim, kendime yalan söyledim."

Onu yoldan geçirip köyün yeşil alanına götürdü. Çamurluydu ama en kısa yoldu. Onu mümkün olduğunca çabuk eve götürmek en iyi stratejisi gibi görünüyordu.

"Bayan Highwood, dinlenmeniz gerek."

"Dinlenmeme gerek yok. Ben iyileştim. Tamamen iyiyim."

"Yine de, geç oldu. Ve ıslak. Bir an önce Annen ve kız kardeşin endişelenmeden pansiyona geri dön."

"Hayır." Bir elini şakağına götürdü. "Hayır, pansiyona geri dönmek istemiyorum. Ben ... istiyorum." Yüzü buruştu ve konuşması tutarlılığını kaybederek hız kazandı. "Oh, ne istediğimi bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Hayatım boyunca bir şey istemekten caydırıldım. Minerva'nın tartışma sevgisini, Charlotte'un coşkusunu, hatta annemin sinirlerini riske atamazdım. Sakin olmalıydım. Narin, soğukkanlı, sakın Diana. Ben hep böyleydim. Vahşi tutkular yok. Maceracı hayaller yok. Gelecek için plan yapmak aptalca geliyordu. Tek bildiğim, onu göreceğim kadar yaşayamayacağımdı."

Onun ölümü hakkında konuşulmasından hoşlanmamıştı. "Ama artık iyileştiğini söylemiştin."

"Ve sonra bu gece ..." Kraliçe'nin Yakut'unu işaret ederken sesi kesildi. "Bu gece kız kardeşim bana sordu: Yaşamaya başlamak istemiyor muyum? Ve ben hayattan ne istediğimi bile bilmediğimi fark ettim. Annemin benim için ne istediğini biliyorum. Herkesin benden ne beklediğini biliyorum. Ama ben gerçekten neyi arzuluyorum?"

Mükemmel bir soru. Aaron cevabı bekledi.

Elini göğsüne bastırdı. "Londra'da bir sezon geçirmek ve bir lordla evlenmek istiyor muyum? Burada, köyde kalıp daimi bir kız kurusu mu olmak istiyorum? Bir sirke mi katılmak istiyorum? Bilmiyorum, Bay Dawes. Bilmiyorum ve

Bu beni korkutuyor. Duygularımı bir kenara bıraktığım onca yıl. Ciğerlerim iyileşti ama ne pahasına? Kendi kalbime yabancıyım."

Yağmur damlaları, taç yaprakları üzerindeki çiy gibi yüzüne vuruyordu. Kahretsin, bu tam bir işkenceydi. Onu teselli etmek ya da korumak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Onunla ilgilenemezdi.

Onu bir kestane ağacının dallarının altına çekti. En azından onu yağmurdan koruyabilirdi.

"Kesinlikle emin olduğum tek bir şey var," dedi.

"Anlat bana."

Her ne ise, ona sahip olacağına yemin etti.

Sonunda kendisine vurulan kelepçelerden -hastalığın ve annesinin beklentilerinin kısıtlamalarından- kurtulmuştu. İyi oldu. Onun adına sevindim. İsteddiği şeylere sahip olmayı hak ediyordu.

"Bu öğleden sonra." Bana yaklaştı. "Beni öpmeni istedim. Bunu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim."

Bununla birlikte, yüzünü onunkine doğru eğdi. Ve gözlerini kapattı.

Aaron ona baktı ve dudaklarından çıkan beyaz nefes puflarını izledi. Onların tadını alabiliyordu. Küçük viski bulutları.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen de beni öpmek istemedin mi?"

"Ben yaptım."

"O zaman neden yapmıyorsun? Biz yalnızız. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Bu son söz üzerine homurdandı. "Bu köyde sır saklamak imkansız."

"Hayır, öyle değil. Yıllardır her türlü sırrı saklıyorum. Örneğin, bazen gömleğin olmadan nasıl görüneceğini düşünüyorum, hem de çok. Bunu asla tahmin edemezdin, değil mi? Kimse tahmin edemezdi."

Şaşkın kahkahasına engel olamadı.

"Ve saçlarına bakıyorum." Bir elini kaldırdı ve eldivensiz parmakları adamın saçından bir tutam yakaladı. "Bazen uzuyor, yakana kadar geliyor. Sonra bir gün yine kısalıyor. Kimi görmeye gittiğini hep merak etmişimdir."

Yarı sarhoştı, biraz fazla sinirliydi... ama sözleri derin bir merak kuyusuna dokunuyordu. Onun herkesin hayran olduğu güzel yüzünden daha fazlası olduğunu her zaman biliyordu. Onun cesaretli ve iyi kalpli biri olduğunu biliyordu. Ama şimdi, başka niteliklerin parıltılarını yakalamıştı. Şehvet. Kıskançlık. Sinsi bir mizah anlayışı.

Bu tamamen yeni bir Diana Highwood'du. Gerçek bir Diana.

Ve şu anda, yağmurda ve karanlıkta onunla birlikteydi.

"Beni öpmeyecek misin?" diye fısıldadı, yaklaşarak. "Sadece bir kez?"

"Mesele şu ki Bayan Highwood, sizi sadece bir kez öpmekle ilgilenmiyorum."

"Ah." Yüzü düştü.

Bir parmağını kızın çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırdı. "Eğer seni öpecek olsaydım, bir kez öpmek yeterli olmazdı. Seni defalarca öpmek isterdim. Birçok yerinden."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh. Ben . . . Anlıyorum."

Onun gördüğünden şüpheliydi. Hayal bile edemezdi. Birkaç parmak viski bu kadar eğitim sağlayamazdı. Zihnindeki cinsel görüntüler kadının çoraplarındaki ipeği bile şok edebilirdi.

"Dinle," dedi, "bir çeşit kafeste yaşadığını biliyorum. Ve bu gece, anahtarın başından beri sende olduğunu öğrenmiş gibisin. Biraz isyanı hak ediyorsun ama bunu ben yapamam. Uyandığında pişman olacağın adam olamam."

"O zaman öpücüğün güzel olsun. Böylece pişmanlık duymayacağım." Gülümseyerek kollarını adamın boynuna doladı. Ağırlığı öne doğru eğildi.

Tanrım. Zar zor ayakta durabiliyordu. Bu da tabii ki vücudunun tamamen onunkine yapışması anlamına geliyordu. Neyse ki yün pelerini bir at battaniyesi kadar kalındı.

"Bayan Highwood ..."

"Bana Diana de." Başını öne eğerek adamın paltosuna sokuldu.

"Diana." Bu ismi yüksek sesle söyleyene kadar, ona bu şekilde seslenmeyi ne kadar çok istediğini bilmiyordu. Diana, Diana.

"Çok güçlüsün," diye mırıldandı. "Ve sıcak. Sabun gibi kokuyorsun."

"Diana, seni tanıyorum. Neredeyse iki yıldır aynı küçük köyde yaşıyoruz ve birkaç sınavı birlikte atlattık. Dikkatimi verdim diyelim. Bunu istediğimi inkar etmeyeceğim ama bu şekilde değil. Kafan karışık, üzgün ve biraz da sarhoşsun. Bu" -bir kolunu ona dolayarak onu sakinleştirdi- "bu gece olamaz."

Ona sarıldı, yüzü inatla paltosunun içine gömüldü. Adam onu kucakladı, soğuşu uzak tutmaya çalıştı. Bu onun için tamamen özverili bir cesaret değildi. Onu kollarında hissetmeyi seviyordu.

Başını eğdi ve kızın kulağına mırıldandı. "Seni şimdi eve götüreceğim."

Bir protesto iniltisi çıkardı.

"Hayır, Diana. Şimdi olmalı. Yoksa seni eve götürmek isteyeceğim ve o zaman sıkışıp kalacaksın. Bu gece gördüğün tüm o seçenekler yok olur. Mahvolur ve bir zanaatkârla evlenmek zorunda kalırsın. Bunu istemezsin."

Cevap vermedi. Sadece ona sıkıca sarıldı.

"Bunu istemiyorsun," diye tekrarladı daha kararlı bir şekilde. Yoksa o mu istiyordu?

Kalbinin umut dolu yaşamlara uzandığı birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

Ve sonra cevabını verdi - yumuşak, açık bir horlama.

BÖLÜM 3

Ertesi sabah Diana her türlü pişmanlıkla uyandı. Bu pişmanlıklar gözlerinin içine saplanıyordu. Çarpan başı sanki . . .

Bir demircinin örsü gibi.

Elini gözlerine götürerek inledi. Pansiyonun kapısından içeri girdiğini, annesine ve kız kardeşine kısa bir iyi geceler diledikten sonra yatağına doğru sendeleyerek yürüdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Ne yazık ki, kendini Aaron Dawes'in kollarına attığı anılar çok netti.

Oh, aşağılanma. Onun hakkında ne düşünüyor olmalı.

Örtüyü başının üzerine çekti ve yüzünü yastığa gömmek için döndü. Bir hata yapmıştı. Buradaki anılardan saklanamazdı. Yüzünü yatağına bastırıldığında, dün geceki kucaklaşmanın hatıraları onu ele geçirdi. Adamın sıcaklığı, sağlam gücü. Tüm iyi huylarını onun ayaklarının dibinde çamura atmışken ona gösterdiği onurlu davranış.

Başı zonkluyordu. Geri kalanı şiddetli, umutsuz bir özlemle ağrıyordu.

"Diana?" Charlotte kapıya vurdu. "İyi misin?"

Hayır. Hayır, iyi değilim. Kafam çok kötü. Ve kalbim. Lütfen git buradan.

"Yağmur dinmiş," dedi Charlotte kapıyı biraz aralayarak. "Annem Summerfield'a bir ziyarette bulunmak istiyor. Bize katılır mısın?"

Diana yattığı yerden kalkıp başının ağrıdığını iddia etmek istiyordu. Abartmasına bile gerek yoktu. Ama dün gece yapmaktan gurur duyduğu bir şey varsa o da

artık "hassas sağlık" ile tanımlanmayacağını söyledi.

Örtüyü geriye attı. "Size katılacağım."

Yataktan kalktı, giyindi, biraz çay ve tostla karnını doyurdu ve en sağlam ayakkabılarını giydi. Belki de yeterince yürürse bu utanç duygusunu geride bırakacaktı.

Summerfield'a yapılan yürüyüş midesindeki bazı düğümleri çözmüştü. Torunuyla ilgili son haberleri veren Sör Lewis Finch'le yaptıkları kısa ziyaret de hepsinin hoşuna gitmişti. Eve doğru yürümeye başladıklarında gökyüzü fark edilir derecede aydınlanmıştı. Diana dün geceki utancı neredeyse unutmuştu.

Neredeyse.

"Dün gece nasıl geçti?" Charlotte sordu.

Diana bir kayaya takılıp tökezledi. "Ne demek istiyorsun?" "Yüksüğün. Bull and Blossom'da mı buldun?" Yüksük. Diana başını salladı. "Orada değildi."

"Bu çok garip."

"Pek sayılmaz. Sadece bir yüksük. Yüksükler kaybolur."

"Ama daha bu sabah Bayan Nichols'ın mürekkep şişesi de kayıptı. Bu bir gizem."

Diana gülümsedi. Charlotte'un hayal gücü onu her zaman gerçekte olduğundan daha fazla heyecan görmeye yönlendirirdi. "Bunun bir tesadüf olduğuna eminim."

"Bu bir trajedi," diye haykırdı annem, yolda durarak. "Oh, buna katlanılamaz."

"Yüksüğümün kaybolması bir trajedi mi? Sanırım bunu atlatabilirim."

"Hayır, bak." Annem gökyüzünü işaret etti; kalın bulut örtüsü, mavi bir parçayı ortaya çıkarmak için ayrılmıştı -Ve içinde güneşin parlak, neşeli yüzü. "Güneş çıktı. Oh, bu korkunç."

"Korkunç mu?" Charlotte güldü. "İki haftadır ilk kez gün ışığı görüyoruz. Bu harika."

"Bu korkunç. Çünkü kız kardeşin pansiyondan sadece peleriniyle ve doğru düzgün bir bonesi olmadan ayrıldı." Aceleyle Diana'nın yanına gitti. "On dakika daha böyle kalırsa çillenecek. Üstelik Ambervale'e davet edilmemize bir haftadan az bir süre kaldı. Lord Drewe ne düşünecek?"

"Eğer fark ederse -ki fark edeceğinden şüpheliyim-güneşte kaldığımı düşünecektir."

"Kesinlikle!" Diana'nın pelerininin kapüşonunu çekiştirerek gidebildiği kadar yukarı çekti. "Başını aşağıda tut, Diana. Sadece ayaklarına bak."

Diana başını kaldırdı ve kapüşonunun geriye düşmesine izin verdi. "Ama o zaman nereye gittiğimi nasıl göreceğim? Yüzümün üstüne düşebilirim. Lord Drewe'nin çillerden çok çürüklere dikkat edeceğini düşünüyorum."

"Baş aşağı diyorum." Annem kapüşonu tekrar yukarı çekti.

"Hayır." Diana onu geri itti. "Anne, sen gülünç. Bu çok güzel bir sabah. Bundan zevk almak istiyorum." Kendini bir başka Tug-o'-Hood raundu için hazırladı, ama

Annem oynamak istemedi. Nal sesleri ve at arabası tekerlekleri dikkatini dağıttı ve dönüp aşağıya baktı.

"İşte Bay Keane ve curricule'ı. Sizi kurtaracaktır."

"Beni kurtarmak mı? Yıllarca astımdan kurtuldum. Çillerin ölümcül bir durum olduğuna inanmıyorum."

"Başını eğ," diye bağırdı. Araba yaklaşırken bir kolunu kaldırdı ve halata ihtiyaç duyan boğulmakta olan bir denizci gibi mendiliyle ona el salladı. "Bay Keane! Oh, Bay Keane, yardım edin!"

"Lütfen onu rahatsız etmeyin."

"O bir papaz. İyi bir şey yapmalı."

Araba yuvarlanarak yolda durdu. Güçlü güneş ve sert gölgeler yüzünden, üstü kapalı oturağın içine bakmak zordu ama sürücü papaza benzemiyordu. Bu adam oldukça iriydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu karanlık, çok tanıdık bir baritonla.

Olamaz. Hayır. Olamaz.

Ne kötü şans. Diana annesinin tavsiyesine uydu. Kapüşonunu yukarı çekti ve botlarına baktı.

"Neden, Bay Dawes," dedi annesi, ses tonu ihtiyatlıydı. "Bay Keane'in arabasıyla ne yapıyorsunuz?"

"Anne," diye tısladı Diana. Tanrım, sanki o şeyi çalmış gibi konuşmuştu.

Bay Dawes sabırla, "Size de güneydin Bayan Highwood," diye cevap verdi. Diana göz ucuyla onun şapkasını eğdiğini gördü. "Bayan Charlotte. Bayan Highwood."

Adamın bakışlarını üzerinde hissetti. Artık güneşten uzak durmasının bir önemi yoktu. Bu kadar öfkeli bir kızarıklık kesinlikle bir ay boyunca yanaklarını lekeleyecekti.

"Bay Keane benden aksı onarmamı istedi," diye açıkladı. "İade etmeden önce onarımı test etmek için kısa bir sürüşe çıkıyorum. Bir sorun mu var?"

Annesinin güneş ışığının trajedisinden ve Lord Drewe için kızının ten renginin bozulmaması gerektiğinden bahsetmesini dinlerken Diana utançtan kıvrandı.

"Elbette onu pansiyona geri götürebilirsin," dedi annem. "Kiralık bir adam olduğun için bunun bir özgürlük olduğunu biliyorum. Ama Bay Keane'in yerine izin verebileceğimi söyleyebilirim. Bir beyefendi olarak o da böyle yapardı."

Anne! Anne!

Onu kaç şekilde aşağılayabilirdi? Bay Dawes "kiralık bir adam" değildi. Yetenekli bir zanaatkâr ve sanatkârdı ve köydeki herkes -Bay Keane de dâhil- ona saygı duyuyordu.

Diana şimdi başını kaldırmak zorundaydı. "Lütfen sizi rahatsız etmemize izin vermeyin Bay Dawes. Ben gayet iyi yürüyorum."

"Çok iyi!" diye ciyakladı annesi. "Mükemmel bir şekilde cıtır cıtır olacaksın."

Onun bakışlarını yakaladı ve özür dileyen bir bakış göndermeye çalıştı.

Onu affet. Beni de.

İfadesini okumak imkânsızdı. "Bayan Highwood'u köye bırakmaktan memnuniyet duyarım. Zaten oraya gidiyorum."

"Çok iyisiniz," dedi annesi. "Onu gördüğümde, Bay Keane'e yaptığın hizmetten övgüyle bahsedeceğimden emin olabilirsin. Belki senin için bir şilin bile kazanabilirim."

"Çok nazıksınız hanımefendi."

Bay Dawes arabadan indi, katlanır kaputu maksimum gölge sağlayacak şekilde ayarladı ve Diana'ya yardım etmek için elini uzattı. Durumun garipliğine rağmen Diana, Bay Dawes'in elinin kendisinininkinden cüce olduğunu hissetmekten ve onu koltuğa iterken gösterdiği kolay güçten heyecan duydu.

Adam ona katıldığında, kadın kendini tamamen karşı tarafa doğru bastırdı.

"Kraliçe'nin Ruby'sinde görüşürüz," dedi annem. "Yürümem konusunda endişelenme. İyi olacağım. Bu yaşımda bile."

"Eminim olacaksın," diye mırıldandı Diana.

Bay Dawes dizginleri oynatıp arabayı harekete geçirirken, Diana koltuğundaki köşesine çöktü.

Yolda ilerlerken yeni bir şey öğrendi. Gariplik sessizlikle karakterize edilmiyordu. Hayır, garipliğin kendine has bir senfonisi vardı. Düzensiz bir kalp atışının gümbürtüsü, toynakların çamur üzerindeki sabit gıcırtısıyla tezat oluşturunuyordu. İnsanın boğazında biriken binlerce söylenmemiş kelimenin uğultusu, hepsi de serbest kalmak için haykırıyor. Bu ses . Çit gönderiler whooshing geçmiş-her her biri onları köye daha da yaklaştırdı ve her biri azarlama kırbacı. Bir fırsat daha kaçtı.

Çılgınca duygular göğsünde birikti. Daha fazla sessiz kalamadı.

"Bay Dawes. Lütfen özür dilememe izin verin. Az önce annem için. Ve dün geceki davranışım için. Ve dün öğleden sonra. Ne için bilmiyorum-"

Bir elini kaldırarak onu nazikçe susturdu.

"Gerçekten. Benim çok küstah olduğumu düşünüyor olmalısınız-"

"Öyle bir şey yok," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

"Sadece dingili dinlemeye çalışıyorum. Sanırım gıcırdadığını duydum."

"Ah. Özür dilerim." Dudağını sertçe ısırıldı. Konuşmayı kes, ninny.

"Bunları bir dakikalığına al." Dizginleri ona uzattı, sonra eğilip ondan uzaklaştı ve hareket halindeki dingili gözlemlemek için at arabasının yanından baktı.

Diana elindeki deri örgülere baktı. Sonra koşan atlara ve altlarından geçen çamurlu yola baktı.

"Bay Dawes," diye fısıldadı, korkudan sesi kısılmıştı. "Bay Dawes.

Dawes, ben hiç-"

Sessizlik isteyen elini tekrar kaldırdı. "Sadece bir dakika."

Bu bir dakika bile

bekleyemezdi. "Bay Dawes."

Doğruldu ve ona döndü. "Sorun nedir?"

"Lütfen dizginleri al," diye yalvardı. "Araba kullanmayı bilmiyorum."

"Şu anda araba kullanıyor gibi görünüyorsun."

"Ama ya dönmek zorunda kalırsak? Ya da yavaşlamamız? Ya da durmamız?" Tutuşunu sıkılaştırdı. "Aman Tanrım. Şimdi daha hızlı gidiyorlar."

Koltukta ona daha da yaklaştı. Kolunu onun koluna dayadı. "İyi gidiyorsun. Burası kalabalık bir yol değil ve atlar da yollarını biliyor." Ellerini onun bileklerine koyarak hafifçe titredi. "Sadece dizginleri biraz kaldır ve tutuşunu gevşet. Bunlar iyi atlar. Yumuşak bir dokunuş için eğitilmişlerdir."

Dizginleri parmaklarının arasında kaydırarak yerleştirmesine yardım etti.

"Böyle mi?" diye sordu, dik oturarak.

"İşte böyle. İyi gidiyorsun."

Alçak, nazik sesi onu büyüledi ve ona güven verdi.

Ona sağ ve sol komutlarını, atları nasıl hızlandıracağını ve nasıl durduracağını gösterdi. Ders hoş bir oyalanma sağladı. En azından dünkü utanç verici olaylardan başka konuşacak bir şeyleri vardı.

"Her kadın araba kullanmayı öğrenmeli," dedi. "Yeterince büyüdüğlerinde kendi kız kardeşlerime öğrettim. Spindle Cove'lu hanımların neden sabahlara kadar tabanca ve tüfekle atış yaptıklarını, ama hiç araba kullanma ya da binicilik dersi almadıklarını hiç anlamadım."

"Sanırım atış dersleri bizi güçlü hissettiriyor. Kendimizi ve hayatımızı kontrol edebiliyoruz." En azından bayanların haftalık atış talimleri Diana'ya böyle hissettiriyordu.

Omuz silkti. "Kötü olduğunu söylemiyorum. Ama bir güçlü hissetmek var, bir de gerçekten dizginleri ele almak var. Bir kadının uzaklaşmasının iyi olacağı pek çok durum vardır. Ateş ederek kurtulmanın tavsiye edildiği çok az durum vardır."

Haklıydı, diye düşündü Diana. Bir tabancayı doldurmak ve ateş etmek bir bayana heyecan verebilirdi ama bu gerçek güçtü. Kendi yönünü seçme özgürlüğü ve onu oraya götürecek gücü kullanmak.

"İşte, artık nasıl sürüleceğini biliyorsun." Koltuğun kendi tarafına geri döndü. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Diana dizginleri çekerek atları boş yolun ortasında yalpalayarak durmaya zorladı. "Tam burada durup senden özür dilemek istiyorum. Dün hakkında konuşmak istemediğini biliyorum ama bunu söylemeden rahat edemem. Bana karşı çok naziktiniz ve ben yapamam. Annemin az önce sizinle nasıl konuştuğunu duydum ve sizi o şekilde düşünmediğimi bilmenizi istiyorum. Dün gece tavernaya geldiğimde, sadece bir anlık isyan peşinde değildim. I . . ."

Bunca zamandır ellerine bakıyordu ama kendini yukarı bakmaya zorladı. Ona.

Yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı. Bu işi eline yüzüne bulaştırıyordu.

"Size karşı dürüst olabilir miyim?" diye sordu. "Sanırım en iyi strateji bu. Kendime sakladığım her şeyi söyleyeceğim. Ve ortaya çıktığında, kesinlikle saçma gelecektir. Çok güleceğiz ve her şey sona erecek. Buna dayanabilir misin?"

Geniş ağzı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Çok daha kötülerine katlanabilirim." "I . . ." Çıkar ağzındaki baklayı.

"Sana uzun zamandır aşığım.
bir süre. Bu korkunç bir
şey." "Korkunç," diye
yineledi.

"Berbat olduğunuzdan değil elbette. Kastettiğim bu değil. Bence fevkalade birisin. Korkunç olan benim. Her şey Finn'in kaza geçirdiği o gece başladı. Kendine çok güveniyordun ve çok güçlüydün. Sadece yapılması gerekeni yaptın ve hiç tereddüt etmedin."

"O gece mi? İnanın bana, bocalıyordum. İçten içe bocalıyordum."

"Bunu asla bilemezdim." Biraz güldü. "Aşık olunacak onca yer varken. Bir ampütasyon masasının üzerinde bir adamla göz göze gelmek. Utanç verici, değil mi?"

"Oldukça."

"Bir kadının bir gün torunlarına anlatmak isteyeceği bir hikaye değil."

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum."

Şimdiden hafiflemiş hissediyordu. "Gördün mü, sana tüm bunların saçma geleceğini söylemiştim. Oh, ve çok daha fazlası var. Demirciye gelmek için bahanem olsun diye eşyaları bilerek kırdığımı zaten biliyorsun. Gerçeği ne zaman fark etmeye başladın?"

"Yakın zamanda." Ağzı kendini küçümseyen bir yüz ifadesiyle buruştu. "Çok keskin değilimdir."

Onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Bu doğru değil. Çok anlayışlısın. En iyi işlerinde bile bu belli oluyor. All Things mağazasında mücevher parçalarını incelemek için saatler harcadım. Beş tanesini satın aldım."

"Beş mi?"

"Evet. Beş." Yüzü buruştu. "Sally'ye onları arkadaşlarıma hediye olarak göndereceğimi söyledim. Spindle Cove'un küçük bir tadı, dedim. Ama hiçbirini vermek niyetinde değildim. Hepsini kendime sakladım. Çok aptalcaydı, çünkü hediye olduklarını söyledikten sonra onları takarken görülemezdim. Ve eğer onları mücevher kutumda saklarsam, Charlotte onları bulabilirdi - her zaman eşyalarımı izinsiz karıştırır. Ben de çareyi onları çeyizimle birlikte sandıkta saklamakta buldum. Bir masa örtüsüne sarılmışlardı."

"Çeyizinde benim beş parçam mı var?" "Şey, sadece dört tane."

"Diğeri nerede?" diye sordu.

Başını salladı ve bir elini yanağına bastırdı. "Oh, işte burada gerçekten utanç verici oluyor. Kaldırmaya kıyamadığım bir tane vardı. Ama onu takacak cesareti de toplayamadım. Bu yüzden onu zincirinden çıkardım ve elbiselerimin içine küçük cepler diktim. Her sabah giyinirken içine sokuyorum ve geceleri de ..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Nereye?" Sesi şimdi bundan zevk alıyormuş gibi geliyordu. "Yastığımın altında," diye inledi ellerinin içine, biliyordu ki gülerdi. "Sanki ben on dört yaşında bir kızım."

Güldü ama bunu iyi huylu bir şekilde yaptı.

"Tüm çalışmalarınıza hayranım ama bu benim favorim. Sally'nin vitrininde gördüğüm andan itibaren ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Sadece ..." Buraya kadar gelmişti. Artık geri dönüş yoktu. "Benim için yapılmış gibiydi."

Bir an sessiz kaldı. "Üzerinde dört yaprak deseni olan küçük gümüş bir kolye miydi?"

Başını salladı. "Evet."

"O zaman haklıydın," dedi. "Dürüst olduğumuz sürece. Sizin için yapıldı."

Kalbi göğsünde ters döndü. "Oh."

"Tüm iyi işlerimi seni düşünerek yapıyorum. Demirhaneye neden geldiğini hiç sorgulamadım çünkü ben sadece

Geldiğine sevindim. Durmanı istemedim. Peki ya Finn'le geçirdiğiniz o gece? Benim için de o zaman başladı."

Birbirlerine baktılar. Adamın karanlık gözleri onu sımsıkı tutuyordu.

"Seni çok yakışıklı buluyorum," diye ağzından kaçırdı. Çünkü söylenmemiş tek şey buydu.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sana güllere ve günbatımına haksızlık eden türden bir güzel olduğunu söyledim. Ama bu dürüst sohbetin umduğun gibi gittiğini sanmıyorum."

"Hayır. Değil. Gülüyor olmamız gerekiyordu, ama bunların hiçbirisi saçma görünmüyor. Hatta her an daha da ciddileşiyor."

Aralarındaki çekimin tek taraflı olmadığını, adamın ona ara sıra attığı o uzun, araştıran bakışlar konusunda haklı olduğunu bilmek... Haklı çıkması moralini yükseltti ve kafa derisinden ayak parmaklarına kadar lezzetli bir karıncalanma yayıldı. Ama bundan sonra ne olduğunu bilmiyordu.

Belli ki bazı fikirleri varmış.

Dizginleri onun elinden aldı ve ön korkulukta sabitledi. Sonra onu kollarına aldı ve kendine yaklaştırdı.

Kalbi tekledi. Bu gerçekten olacaktı. İlk seferinde onun öpücüğünden kaçmıştı.

İkinci kez, bunun için ona yalvarmıştı.

Bu sefer dersini almıştı. Tamamen hareketsiz kalmaktan başka bir şey yapmadı.

Ve işe yaradı.

Dudakları onun dudaklarına dokundu, güç ve şefkatin o eşsiz karışımını verdi. Arzulamaya.

Ama çok geçmeden başını kaldırdı. "Daha önce öpüldün mü?"

"Evet mi desem, hayır mı desem bilemiyorum. Hangi cevap bunu tekrar yapmanı sağlar?"

"Oh, bunu tekrar yapacağım." Başparmağı kızın yanağını okşadı. "Sadece işleri ne kadar ağırdan alacağımı bilmek istedim."

"Biraz daha hızlı olsa iyi olurdu." Ne de olsa yirmi üç yıldır bekliyordu.

Cevabı heyecan verici, şehvetli bir hırıltıydı. "Nasıl istersen."

Ağzını onunkine bir dizi sertçe bastırarak öpücüğü yeniledi. Sıcak sürtünme dudaklarını birbirinden ayırdı ve dili dudaklarının arasında gezindi.

İstila ürkütücüydü. Altındaki zemin sıvıya dönüşmüş gibi hissediyordu ve şimdi bilmediği denizlerde sürükleniyordu. Deneyimlerinin sınırlarının çok dışındaydı.

Sanki onun kararsızlığını hissetmiş gibi, kolları sıkıca büküldü ve onu göğsüyle aynı hizaya çekti. Başı doğal olarak geriye doğru eğildi. Artık onun altında savunmasızdı ve adam kontrolü ele alarak öpücüğü derinleştirdi. Dili onunkini okşadı. Bıyıklarının damarı dudaklarının kenarlarını törpüledi. İlgi çekici ve özünde erkekti. Ona dokunmak, parmak uçlarını çenesinin kenarından aşağı kaydırmak istedi. Ama cesaretini kaybetti, bir hata yapmaktan ve her şeyin sonunu getirmekten korktu.

Bunun sürüp gitmesini istiyordu.

Uzaklaştığında, kendisinin de etkilendiğini saklamak için hiçbir çaba göstermedi. Her şey oradaydı, gözlerinde. Karşılıklı arzu ve ihtiyacın derin pınarına zar zor dokunmuşlardı.

"Bay Dawes," diye iç geçirdi. "Ne yapacağız?" "Önce bana Aaron demeye başlayın."

Test etti. "Aaron. Ne yapacağız?"

Aralarına boşluk bıraktı. "Sanırım dün gece başladığım konuşmayı gözden geçirmem gereken yer burası. Senin bir hanımefendi, benim de bir zanaatkâr olduğumu ve bundan bir şey çıkmayacağını hatırlatmalıyım. Yeşilin üzerinde birbirimize hasret dolu bakışlar atmaya devam etmemiz ve bu konuyu bir daha asla konuşmamamız gerektiğini söylemeliyim. Ama mesele şu ki, bu sabah böyle bir konuşma yapmak istemiyorum."

"Oh, iyi," dedi rahatlamış bir şekilde. "Çünkü hiç de bunu duyacak havada değilim."

"İkimiz de ayıgız. Güzel, açık bir gün. Sen yetişkin ve zeki bir kadınsın. Durumu anladığına inanıyorum. Ve ben de senin kendi aklını bildiğine güveneceğim."

Kalbi kabardı. Ne kadar güzel, ne kadar hoş bir hediye. Başka hiç kimse aynısını yapmamıştı.

Bir elini onunkinin üzerine koydu. "İkimizin arasında bir şey var. Onu korumak için ne yapacağımıza karar vermek bir yana, henüz adını koyabileceğimizi bile sanmıyorum. Ama istersen birlikte daha fazla zaman geçirebilir ve bunu çözebiliriz."

"Bunu çok isterim. Hem de çok."

Aman Tanrım. O zaman her şey hallolmuştu. Hayatında ilk kez düzgün bir talibi vardı ve bu adam bir demirciydi. Annesi bunu öğrenirse çılgına dönerdi.

"Ama muhtemelen tedbirli olmalıyız. En azından şimdilik."

Gözlerinde bir şey parladı ve onu gücendirdiğinden endişelendi. Utanmış değildi elbette. Sadece dikkatliydi.

Boynunda asılı duran tentür şişesini parmakladı. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

Dizginleri çözmek için uzandı. "Seni pansiyona geri götürsem iyi olacak. Annene çillenmeyeceğine dair söz vermiştim." Ona alaycı bir göz kırptı. "Benim için bir şilin olabileceğini duydum."

"Bekle," dedi.

Adam ekibi harekete geçiremeden, kadın at arabasının koltuğunda yükseldi, döndü ve katlanabilir örtüyü aşağı doğru iterek güneş ışığının ikisinin de üzerine sıçramasını sağladı.

"İşte." Pelerinini çıkardı ve kolunu onun koluna dolayarak yanına yerleşti. "Artık gidebiliriz."

BÖLÜM 4

"Bütün rolleri belirledim," dedi Charlotte, Kraliçe'nin Ruby'sinde toplanan hanımlara oyunun kopyalarını verirken. "Bu sabah bir kez okuyacağız."

"Tanrı biliyor ya, yapacak başka bir şey yok," diye yakındı Bayan Price, yine yağmurlu bir günde pencereden dışarı bakarken.

Diana, üzerinde URSULA yazan kopyasına baktı. "Gerçekten, bunun kararlaştırıldığını düşünmemiştim. Neden Ursula'yı oynuyorum?"

Charlotte, "Bu oyundaki en kolay rol, sana söz veriyorum. Geri kalanımız çığlıklar atarak koşturacak ve hayatlarımız için yalvaracağız ve sen sadece orada durup saf görüneceksin."

Diana kaşlarını kaldırdı. Saf mı? Dün papazın arabasında Bay Dawes'la öpüştüğünü bilselerdi onu yine de bu rol için ideal kişi olarak görürler miydi?

Hayır, Bay Dawes'i öpmek değil. Aaron'ı öpmek. Aaron, Aaron, Aaron.

"Diana."

Kendini salladı. "Özür dilerim, ne dedin?" "Bu senin hattın."

İlk sayfayı taradı ve kendi bölümünü buldu, sonra eşit bir sesle yüksek sesle okudu. "Ah, enkaz ve keder. Babam beni putperest bir kralın oğluya nişanladı. Böyle kirletileceğime ölürüm daha iyi."

Annesi odanın öbür ucundan, "Yüksek sesle konuş, Diana," diye azarladı. "Kimse seni duyamaz. Lord Drewe'un sahnenin hemen dışında durduğunu ve sırasını beklediğini düşün."

"Ve içine duygu katın," diye ekledi Charlotte. Ayağa kalktı ve bir kolunu yana doğru savurarak diğer bileğine bastırdı

kaş. "Ah, enkaz ve VAHŞET. Ölsem daha iyi."

Diana iç çekti. "Bunun için gerekli dramatik yeteneğe sahip olduğumu sanmıyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

"Belki de bugün kendimi o kadar iyi hissetmiyorumdur." "Hasta mısın?" Annem sertçe sordu.

Diana durakladı. Bu bahanenin arkasına daha fazla saklanmayacağına dair kendine söz vermişti. Ama Aaron'la birlikte olmak varken burada, pansiyonda oturmak istemiyordu.

Aaron'ı öpmek. Aaron'a dokunmak. Aaron'ı kucaklamak ve onun büyük, güçlü kolları tarafından kuşatıldığını hissetmek.

Şu anda şehit bakireyi oynayacak cesareti yoktu.

"Biliyordum," diye feryat etti annem. "Oh, güneşin sana kötü bir dönüş yapacağını biliyordum. Bugün senin için başka prova yok. Doğruca yukarı çık ve dinlen. Ambervale'e yapacağımız gezinin zamanı geldiğinde hasta olmanı istemiyorum. Leydi Rycliff'ten aldığın infüzyondan biraz daha var mı?"

"İnfüzyona ihtiyacım olmadığına eminim anne. Ama belki de gitmeliyim." Bayan Bertram'a döndü. "Bugünkü bölümümü okuma nezaketini gösterir misiniz?"

Bayan Bertram'ın kaşları telaşla kalktı. "Oh, ben Bilmiyorum."

"Bence senden harika bir Ursula olur. Ve bana büyük bir iyilik yapmış olursun."

Kız kitapçığı Diana'nın elinden aldı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bay Evermoore okuma sesimi çok seviyor."

"Eminim öyledir."

Diana odadan çıkarken vicdanını rahatlatmaya çalıştı. Yalan söylememişti. Annesi sadece, yanlışlıkla, onun hasta olduğunu varsaymıştı. Tıpkı Diana'nın üst kata çıkıp dinlenmesi yönündeki talimatlarına uyacağını düşündüğü gibi.

Ama yapmadı.

Onun yerine pelerinini topladı ve arka kapıdan sıvıştı.

Demirci dükkânına yaklaştığında göğsünde baş döndürücü bir telaş yükseldi. Önde at ya da araba olmaması onu muhtemelen yalnız yakalayacağı anlamına geliyordu. Buharlı, kıvılcım dolu demirhaneye girmeden önce bile alnında bir ter damlası yükseldi.

İçeri girdiğinde Aaron'u örs başında değil, çalışma masasında ince bir metal işçiliğiyle uğraşırken buldu.

"Günaydın," dedi eteklerini biraz sallayarak.

Sadece kısa bir süre başını kaldırdı ve konsantrasyonunu görevine geri vermeden önce ona kısık bir "Günaydın" dedi. "Beni yoğun bir anımda yakaladığınız için üzgünüm. Bunu bırakamam, yoksa yarım kalacak."

"Tabii ki. Başka zaman geleyim mi?"

Ağır kaşlarında bir çatık oluştu. "Hayır, gitme. Tabii sen istemiyorsan."

"Kalmak istiyorum." Her zamanki taburesine yerleşti. "Eğer sizi rahatsız etmeyeceksem."

Şimdi başını kaldırdı ve koyu renk gözleri onunkilere takıldı. "Sen asla bir bela olamazsın."

Kükreyen demirhaneyi boşverin, bu bakış onun içinden bir sıcaklık fışkırmasına neden oldu. Oh, Tanrım. Ve işte buradaydı, yelpazesi olmadan yakalanmıştı.

Adam işine geri döndü ve kadın sessiz ve hareketsiz oturdu. Onu çalışırken izlemek hoşuna gidiyordu. Bu, geçen gün hayranlıkla izlediği kas ve ter gösterisinden farklıydı. İnce metalle çalışırken, tüm o güç dar bir konsantrasyon hunisinden geçiyordu.

Sonuç tutkuydu. Yarattıkları için bir sanatçının tutkusuna sahipti. Cebindeki dört yapraklı kolyeye dokundu.

"İşte."

Parçayı bir kenara koydu ve gömleğinin koluyla alnını sildi. Şakağında siyah bir is lekesi bırakmıştı ve kadın bunu tuhaf bir şekilde çekici bulmuştu. Adamın tenine işlenmiş bir tutku iziydi bu. İlkel bir şekilde erkeklikten bahsediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona iki sarmaşıktan oluşan gümüş bir bileklik gösterdi.
"Hastings'teki bir kuyumcu için özel bir sipariş."

"Çalışmalarınızı Hastings'te mi satıyordunuz?"

Başını salladı. "Rye ve Eastbourne da var. Yakında Brighton'a da açılmayı umuyorum."

"Peki ya ondan sonra Londra?"

Omuz silkti. "Belki de. Ama benden sadece bir tane var. Tek başıma yapabileceklerimin de bir sınırı var."

"Bir çırak almayı düşündünüz mü?"

"Yardıma ihtiyacım olan şey demirhaneyi çalıştırmak değil, diğer her şey. Fosbury gerçekten ihtiyacım olan şeyin
-."

Kelimeyi yarıda kesti ama Diana zihninde tamamladı.

Gerçekten ihtiyacım olan şey bir eş.

Mantıklıydı. Evlilik her sosyal sınıfta bir ortaklıktı. Soylular arasında kadının katkısı çeyiz ya da iyi konumdaki bağlantılardı. Bir zanaatkâr olarak Aaron, evini ve işini idare etmesine yardımcı olacak pratik becerilere sahip bir kadınla evlenmekle iyi ederdi.

Diana gibi kadınların sahip olmadığı yetenekler.

Garip bakışlar attılar ve ikisi de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Burada ne işleri vardı? Adam annesinin kabul edeceği türden bir talip değildi ve o da annesinin ihtiyacı olan eş olamazdı. Eğer evlilik imkânsızsa, sadece kalp kırıklığı ve skandalla flört ediyorlardı.

Yine de gitmeye cesaret edemedi.

Elimizde bir şey var, demişti dün ve haklıydı.

Diana henüz pes etmeye hazır değildi.

İşine geri döndü, ateşi tırmıkladı ve demirhaneyi besleyen körüğü pompaladı. "Her ne kadar izin alıp günü seninle geçirmek istesem de, bu parçayı bitirmek zorundayım. Yarın teslim edeceğime söz verdim."

"Anlıyorum. Yardım edebileceğim bir yol var mı?"

"Teklifiniz çok nazıkçe ama size odun ve su taşıtmayacağım."

"Neden olmasın? Finn'in yaralandığı gece bu tür şeylere yardım ettim."

"Evet, ama bu acil bir durumdu. Eğer bu kadar meşgul olmasaydım, buna asla izin vermezdim."

"Beni göndermeye çalışsaydın, dinlemezdim." İnatçı bir yapısı vardı. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı. "Öğlen yemeğini yedin mi?"

Başını iki yana salladı.

"O zaman ben de öyle yapacağım. Sen o parçayı bitirirken ben de yemek hazırlayacağım. Sonra oturup yemek yeriz ve konuşacak zamanımız olur, ama seni işinden alıkoyduğumu düşünmem."

Kararsız görünüyordu.

"Aaron, lütfen. Bunu yapmama izin ver. Kendi aklımı bildiğime güvendiğini söylemiştin."

"Ben de öyle yaptım." Nefesini üfledi ve ellerini bir bez parçasına sildi. "Çok iyi o zaman."

Ocağa döndü ve küçük bir kürekle biraz kızgın köz aldı, sonra küreği ona uzattı.

Onu almak için harekete geçti, ancak daha sonra onunla ne yapması gerektiğinden emin değildi.

"Yangın için," diye açıkladı.

"Evet, tabii ki." Tabii ki. Ateş olmadan insan nasıl yemek pişirebilir ki?

"Balıkçılardan biri bu sabah bana avdan taze bir şeyler getirdi, taze tereyağı ve krema da var. Patates ve soğanlar çöp kutusunda. Dolapları kurcalayın, eminim başka neye ihtiyacınız varsa bulursunuz."

"Bir öpücüğe ihtiyacım var. Dolaplarda bunlardan bir tane bulabilir miyim?"

"İşte tam burada." Başını eğdi ve ona kısa ama heyecan verici bir öpücük verdi.

Parlayan kömürlerin olduğu kepçeyi kavradı. "İyi olacağım, göreceksin. Şimdi işinizin başına dönün."

Döndü ve demirhanenin arka kapısına doğru yöneldi. Onun ötesinde, dar bir avlu demirhaneyi kendi atölyesinden ayırıyordu.

Yazlık.

"Diana?"

O samimi, alçak bariton sesiyle söylenen Hıristiyan adını duyunca, içinden bir heyecan geçti. Neredeyse kömürleri dökecekti. "Evet?"

"Bir şeye ihtiyacınız olursa sorar mısınız?"

"Elbette yapacağım," diye onu temin etti. "O kadar endişeli görünme. Sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi."

Diana bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Ne olursa olsun.

Ateş yakmayacak, balık temizlemeyecek ... ve kesinlikle yemek pişirmeyecekti. Ama bugün tüm bunları yapacaktı ve çok da iyi yapacaktı.

Kulübenin mutfağına girdi. Az döşenmiş bir odaydı ama düzenli ve temizdi. Bir kadın dokunuşuna ihtiyacı olduğu inkâr edilemezdi; pencerede asılı perdeler yeni yıkanmış ama solmuştu.

Masanın üzerindeki üstü kapalı leğende balık olduğunu tahmin etti. Büyük ihtimalle dil balığı ya da pisi balığı, diye düşündü. Diana'nın bir şekilde kafasını kesmesi gereken balığın düz, çamurlu ayak izi. Ve bağırsaklarını. Ve pullarını ve filetolarını ve ...

Sertçe yutkundu.

O kısım bekleyebilirdi. Önce sebzeleri ayıklardı.

Ateş, birden fark etti. Tanrım. Ateş olmadan hiçbir şey pişiremezdi.

Alışkanlık olarak, şöminenin ya da sobanın yakınından bile geçmezdi.

-Sadece annesi kibar kadınların bu tür işlerle ellerini kirletmemeleri konusunda ısrar ettiği için değil, Diana duman ya da kül solumanın bir solunum krizini tetikleyebileceğinden korktuğu için de.

Bu endişeler artık geçmişte kalmıştı. Bugün farklı bir zorlukla karşı karşıyaydı.

Parlayan kömürlerden oluşan kepçeyi dikkatle mutfak ocağına taşıdı. Yakındaki bir kutuda birkaç kamış ve kurutulmuş

yosun. Ocak taşlarının üzerine çömelerek çırayı ızgaraya yığıdı, ardından kepçeyi kaldırıp üzerine birkaç közü yavaşça elledi.

Fokurdayan bir duman kıvrımı yükseldi.

Ve hemen öldü, tüm heyecanını da beraberinde götürdü.

Neyi yanlış yapıyordu? Aaron'un demirhanede ateşi körüklediğini, kömürleri tırmıkladığını ve çevirdiğini ... körüğü pompaladığını düşündü.

Körük. Hepsi buydu. Ateşin havaya ihtiyacı vardı.

Çıranın üzerine birkaç köz daha saçtı, sonra kendini neredeyse karnına kadar indirdi, dudaklarını büzdü ve üfledi. Bir kıvılcım telaşı ortaya çıktı. Cesaretlenerek yavaşça nefes aldı, sonra ciğerlerini fazla yormamaya dikkat ederek tekrar nefes verdi. Bu kez, küçük kıvılcımlar büyüüp çırayı yakaladı ve birkaç alev diliyle sonuçlandı.

Diana dizlerinin üzerine çöktü ve bir yandan ellerindeki ve eteklerindeki tozu temizlerken bir yandan da sessizce neşelendi. Belki küçük bir zaferdi ama umut verici bir başlangıçtı.

Ancak çıra alev almaya başladığında ve ateşi devam ettirmek için hiç kütüğü olmadığını fark ettiğinde zafer duygusu hızla söndü. Etrafına bakındı. Ocağın iki yanında da hiçbir şey yoktu. Sonra demirhanenin dışında, çıkıntının altındaki iyi stoklanmış odun yığınınını hatırladı.

Küçük alevleri beslemek için yavaş ve sevgi dolu bir nefes daha verdikten sonra ayağa kalktı ve dışarı fırladı, aceleyle geri dönmeden önce yığından bir kucak dolusu yarma topladı, bir yandan da ateşin yokluğunda ölmemesi için dua etti.

Ocağın önünde diz çöktü -bu sefer eteklerine daha fazla özen göstermedi- ve kütüklerin en incisini yanan çıranın üzerine yerleştirdi.

Alevler hemen bastırıldı ve ince bir beyaz duman bulutu içinde söndü.

"Hayır," diye bağırdı. "Hayır, hayır, hayır."

Kendini ocak taşlarının üzerine bıraktı ve alevi yeniden alevlendirmeye çalışarak umutsuzca ofladı.

Aaron'a geri dönüp daha fazla kömür isteyemezdi. Aaron daha başlamadan başarısız olduğunu ve en basit ev işlerini bile yapamadığını anlayacaktı. Onun ne işine yarayabilirdi ki? Evlilik hakkında konuşmuş değillerdi ama bu olasılığı ortadan kaldırmaya da hazır değildi.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen. Dışarı çıkma."

Ve sanki pagan bir ateş tanrısı onun yakarışını duymuş gibi, küçük bir alev tahtanın alt tarafındaki bir çentiği yakaladı. Ateş, kül parçaları damlatarak onu kemirmeye başladı.

Hosanna.

Ateşi dikkatle besledi, uzun ve saygıdeğer bir alev elde edene kadar ocaktan bir adım bile uzaklaşmaya cesaret edemedi.

Ayağa kalkmanın güvenli olduğunu hissettiğinde, masanın üzerindeki leğene temkinli bir bakış attı. Henüz o balık için hazır değildi.

Bunun yerine bir bıçak buldu ve sebzeleri ayıklayıp tuzlu su dolu bir çaydanlığa eklemeye koyuldu. Üç patates, iki havuç ve bir soğanı parmağına sadece bir dilim gelecek şekilde doğramayı başardı. Yarasını mendilinden kopardığı bir parça ketenle sardı. Soğan, aptalca gözyaşları için yararlı bir günah keçisi oldu.

Çaydanlığı bir kancaya astıktan ve kaynaması için ateşin üzerinde döndürdükten sonra, kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemezdi.

Balığı ayıklama zamanı.

Masaya gitti ve leğenin kapağını kaldırdı. "Ah!" Sessiz bir çığlık atarak örtüyü yere düşürdü. Hissettim bir patlama ile geri döndü.

Oh Tanrım, oh Tanrım.

Kapağı tekrar kaldırıp içine bakmaya cesaret edene kadar birkaç dakika geçti. Bu sefer farklı bir şey görmeyi umuyordu. Ama hayır.

İşte oradaydı.

Balık değildi.

Bir yılan

balığıydı.

Ve hâlâ canlıydı. Sadece öfkeyle canlıydı ve şimdi

tedirgindi, havzasında kaygan, koyu yeşil sekiz rakamı örüyordu.

bulanık su.

Diana ürpererek tekrar örttü. Sonra bir sandalye çekti ve bir süre oturup bunu gerçekten ne kadar istediğini düşünmeye karar verdi.

Gözlerini kapadı ve Aaron'ın öpücüğünü düşündü. Onu saran kollarının gücünü. Vücudunun sıcaklığını ve dilinin onunkini okşayan şefkatli ustalığını. Sürüş derslerini hatırladı. Bir taşra yolunda, bahar çamurunun izin verdiği en hızlı şekilde, arabanın üst kısmı aşağıdayken yarışmanın keyfini.

Sonra o yılan balığını hayal etti, kıvranan, kaygan yaşama arzusuyla leğeni dolduruyordu.

Yapamazdı. Yapamaz mıydı?

Diana gözlerini açtı ve kararlılığını pekiştirdi. Bazı günler özgürlüğün saçlarında rüzgâr, yüzünde güneş ve yasak öpücüklerle şişmiş dudaklar anlamına geldiğine karar verdi.

Ve diğer günler, özgürlük bir yılan balığı öldürmek anlamına geliyordu.

Mutfaktaki en büyük satırı buldu ve sağ eliyle kavradı. Sol eliyle de leğenin kapağını kaldırdı.

"Seninle bir alıp veremediğim yok," dedi yılanbalığına. "Eminim çok iyi bir yaratıksındır. Ama Aaron'la aramızda bir şey var. Ve hiçbir şeyin bunun önünde durmasına ya da sürünmesine izin vermeyeceğim."

Ve tam o şeyi yakalamak için uzandığında . . .

O şey sıçradı.

Havzadan dışarı fırladı ve Diana'nın nefes nefese kaldığı dehşet içinde doğrudan göğsüne kondu.

BÖLÜM 5

Diana kulübede gözden kaybolduğunda Aaron kendini hızla işine verdi. Bu parçayı doğru yapması gerekiyordu. Kuyumcu memnun kalırsa, bu Aaron'un cebine yüklü bir meblağ girmesi ve gelecekte daha fazla iş alması anlamına gelecekti.

Bu ince işi zevk aldığı için yapıyordu; kazanç her zaman ikinci planda kalmıştı. Sade yaşıyordu ve köydeki demircilik ona ihtiyaçlarını karşılamak için fazlasıyla yeterli gelir sağlıyordu. Ama şimdi geleceği düşünüyordu.

Çok düşündüm.

Bitirdiği bilezikten başını kaldırıp öğleden sonra olduğunu görene kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmedi bile. Lanet olsun. Onu saatlerce bekletmişti.

Ateşi yaktı, önlüğünü çıkardı, aletlerini bir kenara koydu ve bitmiş bileziği kasasına kilitledi. Sonra içeri girmeden önce pompada yıkanmak için birkaç dakika ayırdı. Ter içinde ve isle kaplı olarak içeri giremezdi.

Ellerini ve kollarını sabunla köpürtürken beklentisi daha da arttı. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Demirhanede bir günlük dürüst çalışma, iyi yapılmış bir sonuç ve Diana Highwood'un onu evde sıcak bir gülümseme ve sıcak bir yemekle beklemesi.

Ellerini ıslanmış saçlarında gezdirerek onları yatıştırdı ve mutfak kapısından kulübeye girdi.

Orayı darmadağın bulmuş.

Oda soğuktu. Sahip olduğu her tabak, tencere ve kaşık dolaplardan çıkarılmış gibiydi. Kabuklar yere dökülmüştü. Yanmış patateslerin keskin kokusu havada asılı duruyordu.

Ve Diana masasında oturmuş, gürültülü bir şekilde hıçkırarak ağlıyor, başını üst üste yığılmış kollarına gömüyordu.

"Tanrım, ne oldu?" Hemen onun yanına gitti ve diz çöktü. "Ne oldu? Anlat bana."

"Mahvoldu," diye
bağırdı. "Ne
mahvolmuş?"

"Her şeyi. Yemeğiniz. Benim hayatım. Şansımız." Hıçkırdı. "Yılan balığı."

"Yılanbalığı mı?" Saçlarını ve sırtını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı. "Yılan balığına ne oldu?"

"Bu . . ." Küçük bir hıçkırık çıkardı. "Kaçtı." Yeni bir gözyaşı patlaması cevabının geri kalanını bastırdı.

"Kaçtı mı?" Kahkahasını bastırmak için erkekçe mücadele etti.

"Bıçak bendeydi ve zıpladı. Zıplayabildiklerini bilmiyordum. Zıplayabildiklerini biliyor muydun?" Boynunu ve başını çılgınca işaret etti. "Göğsümde... saçımda... Yapamadım ..." Öksürerek hıçkırıklara boğuldu. "Üzerimden fırlattım. Pencereden dışarı düştü ve sonra da kaçtı."

Kadının gösterdiği pencereden dışarı baktı. Hava zemini yeterince ıslak ve çamurlu bırakmıştı, bir yılan balığının tekerlek izine girip epeyce yol alabileceğini hayal edebiliyordu. Çok uzağa gidemezdi ama kaçabilirdi.

Tekrar güldü. "O zaman yılan balığı affedilmeyi hak etti diyebilirim."

"Sonra sebzeler kaynadı ve taşan su ateşi söndürdü ve ben ... ateşi yakmaya gittiğimde bir kor yanağıma geldi. Eminim iz bırakmıştır." Başını tekrar kollarına indirdi. "Her şey mahvoldu. Yemek mahvoldu, ben mahvoldum. Çalışan bir adamın karısı olamayacak kadar işe yaramazım ve"-omuzları bir hıçkırıkla daha titredi-"ve şimdi biçimsizim, bu yüzden hiçbir beyefendi beni istemeyecek. Yaşlı bir hizmetçi olarak öleceğim."

Konuştukça sesi gittikçe yükseliyordu. Ta ki son kelimesi ağlamaklı bir ciyaklamadan öteye geçmeye kadar.

"Yaşlı bir hizmetçi mi?" diye yankılandı. "Ters giden bir yemek yüzünden mi? Diana, ne diyeceğimi bilemiyorum. Tebriklerimi sunmaktan başka."

"Tebrikler mi?"

Kıkırdayarak onun omzunu sıvazladı. "Ben bir anne ve iki kız kardeşle büyüdüm ve hepsi de konuşmayı severdi. Ve bu, şüphesiz, şimdiye kadar yüksek sesle dile getirildiğini duyduğum en kadınsı düşünce ilerleyişi. Kaçan bir yılan balığı seni evde kalmış kız mı yapar?"

Sustu.

Onun yanına bir sandalye çekti ve yanağına dokunmak için uzandı. "Yanığa bir bakayım."

İsteksizce yüzünü onun görüşüne sundu. "Çok mu iğrenç?"

Ne soru ama. Sanki onun gözünde güzelden daha azı olabilirmiş gibi.

"Bu mu?" Başparmağını elmacık kemiğinin hafifçe kıvrımındaki küçük kırmızı yanık izine bastırdı. "Bu bir şey değil. Çok az fark edilir ve kısa sürede kaybolur. Benim de böyle sayısız yanığim oldu."

"Ve hâlâ son derece yakışıklısın. Yani bu biraz rahatlatıcı." Gözlerini parçalanmış bir mendille sildi. "Beni gülünç buluyor olmalısın. Gülünç biriyim."

"Hayır, gülünç değilsin. Anlıyorum."

"Nasıl? Sen de mi kız kurusu olmaktan endişeleniyorsun?"

Gülümsedi. "Farklı geçmişlerden geldiğimizi biliyorum. Ama düşündüğünden çok daha fazla ortak noktamız var. Ben de en büyük çocuktum. Babam öldüğünde bakmam gereken bir annem ve iki küçük kız kardeşim vardı."

"O öldüğünde sen kaç yaşındaydın?" diye sordu. "On yedi."

"Özür dilerim. Ailenin erkeği olmak için çok gençsin."

"Neyse ki demirhanede onun yerini alacak yaşı gelmişim. Kendimi bu işe verdim, çünkü ailemi bu şekilde güvende tutabileceğimi biliyordum. Örs başında o kadar çok zaman geçirdim ki, yatağa girdiğimde uykumda demir dövüyordum. Sonra bir gün bir ata nal çakıyordum ve elimi yanlış zamanda yanlış yere koydum. At başparmağımı yakaladı ve sertçe ısırıldı." Göstermek için elini kaldırdı. "Başparmağım simsiyah oldu ve şişti. Kemiğin de kırılıp kırılmadığını bilmeden bir hafta geçirdim. Babamı kaybetmemin yanında, hayatımın en kötü zamanıydı. Çalışamayacağımı düşündüm. Ailem açlıktan ölecekti..."

"Her şey mahvolurdu." "Aynen öyle."

Başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Haklısın, birbirimize çok benziyoruz. Acı çeken benim kibrim değil, sadece

. . . Her zaman ailenin bana bağlı olduğuna inanarak yetiştirildim. Beklentilerim -ve açıkça söylemek gerekirse yüzüm- bizim güvenliğimizdi."

"Yani aklınız yanık bir yanaktan kalıcı kız kurusuna sıçradığında, bu anlaşılabilir bir durum. Ama bu onu makul yapmaz. Artık aileden sorumlu olmadığını anlamalısın. Kız kardeşin Lord Payne ile evlendiğinden beri değil."

"Biliyorum." Gözlerini kuruladı ve derin bir nefes aldı. "Neden burada oturup ağladığımı bilmiyorum. Sadece bu yemeğin doğru çıkmasını çok istedim."

Aaron onun narin elinin üzerine pürüzlü bir el koydu ve sözlerindeki imadan etkilendi. Yemeğin doğru çıkmasından daha fazlasını istiyordu. Aralarındaki ilişkinin yürümesini istiyordu, Aaron da öyle. Ama bu kolay olmayacaktı.

"Henüz umut var." Elini sevgiyle sıkarak ayağa kalktı. "Hadi burayı temizleyelim ve yiyecek bir şeyler hazırlayalım."

Birlikte çalıştılar. Aaron ateşi yeniden yakarken, Diana masayı silip yerleri süpürdü ve sonra eğilip

Yüzünü yıkamak ve dağılmış saçlarını toplamak için bir anlığına dışarı çıktı. Biraz kibirliydi.

Döndüğünde Aaron'u kilerden yumurta ve sert peynir alırken buldu.

"Umarım omlet işimi görür," dedi. "Süslü mutfaklardan anlamam ama bekâr yemeklerinde oldukça başarılı oldum. Annem ve kız kardeşlerim taşındıktan sonra ya bu işi yapacaktım ya da açlıktan ölecektim."

"Omlet kulağa harika geliyor." Adamın tek elinde dört yumurta taşımaya ve her birini iri parmaklarıyla ayrı ayrı tutmasına hayret etti. "Nereye taşındılar? Annen ve kız kardeşlerin yani."

"İkisi de denizcilerle evlendi. Biri donanmadan bir adamla evlendi ve Portsmouth'a taşındı. Adam denizdeyken annem yardım etmek için onunla gitti. Diğer Hastings yakınlarında yaşıyor. Kocasını tüccar bir denizci."

"Yeğenleriniz var mı?"

"Şimdiye kadar beş tane," dedi gururla. Son yumurtayı kırdı ve kaseye ekledi. "Eğer yardım etmek istersen, şu peynirden birkaç parça ayırabilirsin."

Bir tahta ve küçük bir bıçak aldı, ardından peyniri olabildiğince ince dilimlemeye koyuldu. Görev ne kadar basit olsa da, bıçağı neredeyse ıskalıyordu. Ön kolları, demirhanede olduğu kadar mutfakta da dikkat dağıtıcıydı. Onun uzun saplı bir çatalla yumurtaları çırpışını izlerken büyülenmişti.

Her durumda ellerini çok iyi kullanıyordu. O ellerin onun üzerinde yaratabileceği mucizeleri hayal etmemek zordu.

Başını eğdi ve peyniri soymayı bitirdi.

Çengelden bir tava aldı ve ateşe götürmeden önce içine bir parça tereyağı kesti.

O omleti pişirirken Diana bir somun ekmek dilimledi ve masayı iki kişilik hazırladı. Bir anlık hevesle yüksek bir raftan iki porselen şamdan topladı, tozlarını aldı ve muslukları taktı.

Onları görünce gülümsedi. "Ne güzel. Bunlar pek sık kullanılmaz."

Yemeğe oturduklarında, sonunda doğru bir şey yapmış gibi hissetti.

"Ben de merak ediyordum." Yemeğini dürterek adam boyu bir çatal dolusu yumurta topladı. "Demek adın Diana, Roma'nın av tanrıçası."

"Ve bekaret." Dudakları kıvrıldı.

"Doğru." Bir lokma daha yumurta yedi. "Ve sonra sıradaki kardeşin Minerva."

"Roma bilgi tanrıçası."

"Peki 'Charlotte' nerede devreye giriyor? Onun da bir tanrıça olması gerekmez mi?"

"Öyle olması gerekiyordu. O klasik isimler annemin zamanında modaydı ve annemin her zaman son modayla ilgilendiğini bilirsiniz." Tabağındaki yumurtaları itti. "Bütün kızlarına tanrıların isimlerini verme fikri vardı. Sanırım Charlotte'un Venüs olması gerekiyordu. Hayır, hayır. Vesta."

Yemeği boğazında kaldı. "İkisi de zalimce."

"Biliyorum, biliyorum. Babamın adı Charles'mış ve onun için bir oğul ismi koymayı bekliyorlarmış. Ama annem üçüncü kez hamileyken hastalanmış. Sanırım annem dördüncü bir çocuk olmayacağını ya da hiç erkek çocuk olmayacağını biliyordu. Böylece Charlotte'un adı Charlotte olmuş ve Vesta'nın zulmünden kurtulmuş."

Çatalını yere bıraktı. "Eminim babasına sahip olmak pahasına zalim bir ismi tercih ederdi. Şaka yapmamalıydım."

"Üzülme. Annemin yaptığı neredeyse her şey alay konusu olur. Ama bazen iyi niyetli olduğu da oluyor."

Basit yemeklerini çok çabuk bitirdiler.

"Şuna bak," dedi. "Güneş doğdu. Tekrar kaybolmak için tam zamanında."

"Gerçekten de Kraliçe'nin Ruby'sine dönmem gerekiyor. Yemek çağrısı yapıldığında orada olmazsam endişelenirler."

Onu dışarı çıkardı ve orada yan yana durup güneşin ufka doğru batışını izlediler. Ateş kırmızısı bir top, bulutları pembe ve turuncunun canlı tonlarına boyuyordu.

"Çok güzel," dedi.

"Babam derdi ki, Mesih bir marangoz olabilir ama Cennetteki Baba bir demircidir. Her gece güneşi eritir ve ertesi sabah onu yeniden döver."

Diana gülümsedi. "Ne hoş bir düşünce."

"Hayır, bu saçmalık. En azından o öldükten sonra ben buna karar verdim. Eğer iyi bir adam iki kırk yaşlarında örsünün üzerine yığılıp kalıyorsa, onun Yaratıcısı zanaatkâr değildir. Ben onun demir ocağını miras aldım, inancını değil." Göğsü düşünceli bir iç çekişle inip kalktı. "Ama sonra, arada bir, o kadar ince yapılmış, o kadar zarif işlenmiş bir şey görüyorum ki" -ona döndü- "merak etmeden duramıyorum. Belki de haklıydı."

Yanağına hafif bir dokunuş yaptı. "Sadece ilahi bir el bu kadar güzel bir şey yapabiliirdi. Tanrım, mükemmelsin."

Biraz güldü. Kısmen onun saygılı merakı ve utanmaz küfrünün karışımından eğlendiği için. Kısmen de bu onu rahatsız ettiği için.

"Ben mükemmel değilim," dedi. "Ne içeride, ne dışarıda."

"Berbat bir aşçısın. Bunu kabul ediyorum. İçkiyi de tutamıyorsun. Ve erkekler konusunda şüpheli bir zevkin var. Yani hayır, mükemmel değilsin." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü ve bakışları kızın ağzına kaydı. "Ama yakınsın. Bir erkeğin mucizelere olan inancını tazeleyecek kadar yakınsın."

Adam öpmek için eğildiğinde kalbi çırpındı.

"Dawes!" Çağrı demirhanenin diğer tarafından geldi. "Dawes, burada mısın?"

Diana görüldüklerinden endişelenerek geri sıçradı. Sonra da hızlı geri çekilişiyle Aaron'ı gücendirdiğinden endişelendi. Tekrar.

"Sorun değil," diye mırıldandı.

Onun hangi endişelerini gidermeye çalıştığını bilmiyordu.

Kendi adına, herhangi bir tedirginlik göstermedi. Demirci dükkânının etrafından dolaştı ve adamı selamladı. Belli ki bir atın nallanması gerekiyordu.

Aaron'un onunla konuştuğunu duydu. "Onu gezdir, ben de hemen geliyorum. Sadece Bayan Highwood için evden bir şeyler almam gerekiyor."

Diana elleriyle önünü sıvazladı. Eldivenler, pelerin, retikül. Gelirken yanında getirdiği her şey vardı ama yine de onu takip etti.

"Bana vermen gereken şey neydi?"

"Bunu."

Bir kolunu kızın beline doladı, onu duvara yasladı ve tutkulu bir öpücükle dudaklarına yapıştı. Bugün ön hazırlıklara ayıracak vakti yoktu. İstedğini aldı, dilini derinlere soktu ve ellerini skandalın bu tarafında olan yerlere koydu. Korsesinin hafif kemikleri gövdesine baskı yapıyordu; onu bir arada tutan tek şey buydu, geri kalanı ise çözülüyor gibiydi.

"Doğru," diye nefes aldı birkaç dakika sonra. "Bunu almadan gitmeme izin vermediğine sevindim."

Kulağına doğru öpücükler bıraktı. Bıyıklı çenesi kızın yanağına lezzetli bir şekilde sürtündü. "Yarın işimi Hastings'e götüreceğim," diye mırıldandı. "Senin de gelmen için bir neden uydur. Alışveriş. Ziyaret edeceğin biri. Herhangi bir şey."

"I . . . Bunu yapabilirim. Charlotte da bizimle geldiği sürece."

"Güzel." Dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "Sabahın ilk ışıklarıyla pansiyona geleceğim."

Onu orada, nefes nefese duvara yığılmış halde bıraktı. Başı dönüyordu ve dizlerinin nereye kaybolduğunu sadece Tanrı biliyordu.

Kendi kendine zayıfça gülümsedi. "Bekliyor olacağım."

BÖLÜM 6

"Neden? Bay Dawes. Dawes," Charlotte dedi. "I neredeyse seni tanıyamadım, bu sabah çok akıllı görünüyorsun."

Aaron erkek alçakgönüllülüğüyle yüzünü buruşturdu. "Zeki görünmüyor mu, Diana?"

Diana gülümsedi. "Bay Dawes oldukça iyi görünüyor."

"Bugün iş için buradayım," dedi şapkasının kenarını aşağı doğru çekerek. "Öyle görünmek en iyisi."

Gerçekten de muhteşem görünüyordu, Diana da aynı fikirdeydi. Erimiş çikolatayı çağrıştıran zengin kahverengi bir pardösü giymişti. Yeni kolalanmış boyunbağı bronz teni ve koyu renk saçlarıyla nefis bir kontrast oluşturunuyordu.

Saçları hâlâ biraz fazla uzundu ve yakasında koyu dalgalar halinde kıvrılıyordu. Ona bakmak onu hüzünlendirdi.

Bugün Bay Keane'in arabası yoktu, sadece Aaron'un kendi arabası vardı. Koltuk üç kişinin sığabileceği kadar genişti ve Diana ortaya oturdu. Sabah hava serindi ve Aaron kucaklarına bir kilim örttü.

Hastings neredeyse iki saatlik mesafedeydi ve ilk bir saati neredeyse sessizlik içinde geçirdiler. Bu hiçbir iletişim ol m a d ı ğ ı anlamına gelmiyordu. Diana'nın vücudunun bir tarafı, yani ona bastırıldığı taraf, kendine has bir konuşma tarzı geliştirmişti. İnce ısı ve basınç alışverişleri ve "kazara" kolun kola, dizin dize sürtünmesiyle bütün bir konuşma yapıyorlardı. Her dokunuş onu elektriklelendiriyordu. Charlotte'a herhangi bir fikir vermemek için bakışlarını onun yönünde tutmak zorundaydı. Flörtlerinden aldığı gizli zevk b a ş ı n ı döndürüyordu.

Gidecekleri yerin yarısına bile gelmemişlerdi ve bu onun yıllardır en sevdiği gezintiydi.

Charlotte sonunda, "Lud, ikiniz de çok sessizsiniz," dedi. "Bir şey hakkında konuşmalıyız."

"Yağmura ara verdiğimiz için çok mutluyum," dedi Diana.

"Ve hava değil!" Charlotte şikayet etti. "Herkesin hava durumunu tartışmasından bıktım."

"Kasabada neye ihtiyacın olacak?" Aaron sordu. "Hastings'e vardığımızda seni nerede bırakabilirim?"

Charlotte, "Önce manifaturacıyı ziyaret etmeliyiz," diye cevap verdi. "Asıl işimiz bu. Diana'nın kostümü için metrelerce beyaza ihtiyacımız var ve All Things mağazasında yeterince yoktu."

"Bayan Highwood kostüm mü giyiyor?"

Diana ona tiyatrodan bahsetmediğini unutmuştu. Ne zaman baş başa kalsalar, konuşacak çok fazla şey oluyordu.

Ve paylaşamayacak kadar çok öpücük. "Evet, işte bu yüzden Perşembe günü Ambervale'e gidiyoruz," Charlotte açıkladı. "Biz sunma a Tiyatral. Aziz Ursula'nın yaşamı ve ölümü üzerine bir pandomim. Ben

Cordula'yı oynuyor, Diana da başrolde."

"Oh, öyle mi?" Aaron ona eğlenen bir bakış attı. "İşte bu görülmeye değer bir şey olurdu."

"Sen de gelmelisin," dedi Charlotte hevesle. "Herkes geliyor. Kaptan Thorne da orada olacak elbette. Ve dün Minerva'dan bir mektup aldım. O ve Lord Payne de katılmak için Londra'dan gelecekler."

"Onları görmek isteyebilirim. Ne dersiniz Bayan Highwood?" diye sordu. "Hoş karşılanır mıyım?"

"Sanırım. Gülmeyeceğine söz verdiğin sürece."

Hastings'e vardıklarında Aaron onları manifaturacıya kadar uğurladıktan sonra arabasını mews'e götürüp işini tamamladı. Diana ve Charlotte sonraki bir saati saten mi krep mi diye tartışarak, ardından Ursula'nın on bir hizmetçisinin her birine başlık yapmak için büyük kurdele ve altın örgü makaraları satın alarak geçirdiler.

"Prens Meriadoc'u oynarken, sence Lord Drewe pelerin giyer mi?" Charlotte fısıldadı.

"Ne soru ama! Eğer sorarsa bunu fark etmek istemeyeceğimden eminim."

"Seni fark edecektir." Charlotte Diana'nın omzuna beyaz bir brokar örttü. "Göz kamaştırıcı olacaksın."

Bu konuşma tarzından rahatsız olan Diana kumaşı aldı ve katlayarak kaldırdı. Vitrinlere doğru ilerledi. "Annem için yeni bir lorgnette bulmalıyım. Onunki kayboldu."

Kız kardeşi dilini şaklattı. "Size söylüyorum, pansiyonda garip bir şeyler oluyor. Sanırım Kraliçe'nin Yakutu'nda bir hırsız var."

"Bence buna inanmak hoşunuza gidiyor."

"Gözüm Bayan Bertram'ın üzerinde. Çok garip bir kız."

"Şey. Bay Evermoore garip ördekleri seviyor olmalı."

Charlotte sadece güldü. "Kuşlardan bahsetmişken, tüylere bir göz atacağım."

Kız kardeşi uzaklaştı ve Diana sergilenen lorgnetlere odaklandı. Annesinin kayıp lorgnetinin tarzına uygun bir lorgnet yoktu, bu yüzden en iyisini seçmek ona kalmıştı. Tam tezgâhtar kızdan karşılaştırmak için iki tane getirmesini isteyecekti ki, koyu çikolata kahvesine bürünmüş bir adam ona yaklaştı ve derin bir sesle sözünü kesti.

"Özür dilerim, bayan."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Aaron.

Ona döndü, onun işaretini aldı ve sanki birbirlerine yabancıymışlar gibi davrandı. "Evet, efendim?"

"Bir hanımefendi olarak fikrinizi sorabilir miyim?"

Önce aşağıya, sonra yukarıya baktı. "Yardımcı olabileceksem memnuniyetle yardımcı olurum."

Yan tarafa çekildi ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. Boncuklu retiküller, dantel eldivenler ve işlemeli fildişi yelpazelerle dolu bir kutunun üzerinde durakladı.

"Sevgilime bir hediye almak istiyorum," dedi. "Ve onun neyi seveceğinden emin değilim. Belki seçim yapmama yardımcı olursunuz diye düşündüm."

Dudaklarında çaresiz bir gülümseme belirdi. Ona bir şey almasına gerek yoktu ama bu düşüncenin sevinçten başını döndürdüğünü de inkâr edemezdi.

Ta ki Charlotte aralarına girene kadar. "Bay Dawes, bir sevgiliniz mi var? Kimmiş o? Kim mi?"

Aaron, Diana'nın yanaklarının solmasını izledi. Ona saf bir panik bakışı attı.

"Anlat, anlat." Bayan Charlotte ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Sevgiliniz kim, Bay Dawes?"

"I . . ."

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Yalan söylemek istemiyordu ama belli ki Diana kız kardeşine ikisi hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Bu ona biraz garip gelmişti -kendi kız kardeşleri de birbirlerine aşkları hakkında her şeyi anlatmışlardı. Ama yaşları en büyük ve en küçük Highwood'lardan daha yakındı. Ve daha da önemlisi, hiçbir zaman farklı bir sosyal sınıftan genç erkeklerle flört etmemişlerdi.

"Charlotte, onu bu kadar rahatsız etme," diye azarladı Diana. "İşiniz tamamlandı mı Bay Dawes?" Konuyu değiştirmek istediği belliydi.

"Evet, teşekkür ederim. Peki ya alışverişiniz?"

"Neredeyse bitti." Tezgâhtar kıza seslendi ve lorgnetlerden birini paketlemesini istedi.

"Geri dönmemiz gerekmeden önce biraz zamanımız var," dedi Aaron. "Düşündüm de belki üçümüz öğle yemeği yiyebiliriz."

"Ama henüz sevgilinize hediye almadınız," dedi Charlotte.

Tanrım, kız kemiği olan bir buldog gibiydi.

"Bize kim olduğunu söyleyin, biz de seçmenize yardımcı olalım. Sally mi? Pauline mi? Oh! Biliyorum. Gertrude, üst kattaki hizmetçi

Summerfield."

Aaron başını salladı. "Bunların hiçbiri değil."

Charlotte parmaklarını şıklattı. "Willett kızlarından biri. Ya da yan mahalledeki değirmencinin kızı. Adı neydi? Betsy mi?"

Başını iki yana salladı.

"Onu tanıyor muyuz?" diye sordu. "I . . . Tanıdığınızdan oldukça eminim."

Diana tezgâhtar kızdan satın aldığı şeyi aldı ve kız kardeşine vurdu. "Charlotte, dur. Onu utandırıyorsun."

Onu utandırmak da Aaron'ın hakkı.

"Öğle yemeği yemekten memnuniyet duyarız," diye devam etti. "Öneriniz için çok teşekkür ederim, Bay Dawes."

Güvercin turtası yerken sessizdi. Kadının gerçeği söyleme konusundaki isteksizliğine ne anlam vereceğini bilmiyordu. Belli ki kimseye söylemeye hazır değildi. Bu kadar erken olmasının anlaşılabilir olduğunu düşündü. Ama hiç hazır olacak mıydı? Asıl soru buydu.

Belki de işlerin o kadar ileri gideceğini düşünmemiştir.

Aaron gizlice göğüs cebinin derinliklerine gömdüğü pakete dokundu - kuyumcudan ödeme olarak kabul ettiği az miktarda altın ve değerli taş. Karşılığını para yerine malzeme olarak talep etmiş, bununla özel bir şey yapacağını düşünmüştü.

Belki bir yüzük gibi.

Ama şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Diana kendi kız kardeşine bile onlardan bahsetmeye hazır hissetmiyorsa, Aaron kendini çok fazla kaptırıyordu.

Birasını kaldırdı ve üzerinden ona baktı. Her zaman yaptığı gibi, boynundaki ince zincir ve ucundaki tentür şişesiyle oynadı.

. . .

Gözlerini kırpıştırdı ve daha yakından baktı.

Bugün zincirine şişeyi takmamıştı. Onun yerine kolyesini gördü. Onun için yaptığı dört yapraklı kolyeyi.

Aylardır ceplerinde ve yastık altında sakladığı. Bugüne kadar.

Halka açık bir itiraf değildi. Ama bu da bir şeydi. Birasını boşalttı ve bardağı masaya vurdu.

"Sakıncası yoksa," diye açıkladı, "Spindle Cove'a dönerken bir işim var. Bugün arayacağıma söz verdiğim biri."

Charlotte ilgiyle canlandı. "Bu senin sevgilin mi?" Ve sorusunun hemen ardından, "Ow!"

Diana'nın onu masanın altından tekmelediğinden emindi.

"Hayır, Bayan Charlotte, o benim sevgilim değil. O benim Kardeşim."

BÖLÜM 7

"Aaron Jacob Dawes, ne yapıyorsun?" Jemma onu mutfakta kovalıyor, nemli bir bezle kırbaçlıyor ve bağırarak fısıltıyla azarlıyordu. "Böyle kadınları haber vermeden evime getirdiğin için senin derini yüzebilirim."

Masum bir tavırla ellerini kaldırdı. "Kızmayın. İyiler."

Kız kardeşi kapı aralığından, Diana ve Charlotte'un Jemma'nın üç küçük çocuğu ve bir tepsi çay bisküvisiyle birlikte oturdukları küçük oturma odasına baktı.

"Bu sabah pişirdiğim için şanslısın. Tek söyleyebileceğim bu." Jemma ona tüm Dawes kadınlarının kullandığı o keskin yan bakışı attı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Çekmecedan bir makas çıkardı ve ona uzattı. "Dışarı çıkalım ve şu işi halledelim."

Aaron ceketini ve kravatını çıkardı, sonra arka bahçedeki bir kütüğün üzerinde her zamanki yerine oturdu. Hava nemli ve yeşil kokuyordu. Erken açan birkaç nergis toprağı yarmıştı.

Jemma onun saçını kesmeye koyuldu. Makas sesleri dışında birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Jemma inatçı bir kadındı -her zaman öyleydi- ama aynı zamanda doymak bilmez bir merakı vardı. Onun bilme arzusu ile sorma isteksizliği arasında bir savaş olduğunu hissediyordu. Ama yeterince uzun süre sessiz kalırsa hangi tarafın kazanacağını biliyordu.

"Yani," dedi sonunda.

Botunun yanındaki mantar yığınının gülümsedi. "Yani." "Bu Bayan High-ve- ile tam olarak ne yapıyorsunuz? Mighty-Wood?"

"O yüksek ve kudretli değil."

"Hayır, hayır. Eminim oldukça hoş biridir. Ve her şeyle çok güzel. Sadece seninle ne işi olduğunu bilmiyorum."

"Hastings'e gidip geliyor. Yaptığı şey bu."

"Aaron. Buna inanmamı bekleyemezsin. Onu buraya sen getirdin. Sağını kesiyorum."

Kulağını koparışının şiddeti onu endişelendirmeye başlamıştı. Kulağının üst kısmını kaybedeceğinden korkuyordu.

Dedi ki, "Anne tavuk gibi üzerime gıdıklamayı kes. Ben yetişkin bir adamım. Özel hayatımı yaşamaya hakkım var."

Kadın homurdandı. "Dennis'ime yaşattığın onca baş ağrısından sonra, sanırım sıramı hak ettim." Makası bir kenara bırakıp parmaklarını adamın kesilmiş saçlarında gezdirirken sesi yumuşadı. "Sadece incindiğini görmek istemiyorum."

Ayağa kalktı, döndü ve sanki "Bunun zarar görmesinden mi endişeleniyorsun?" dercesine boyundan aşağı ona baktı.

Adamın omzundaki kırpılmış saçları taradı. "Evet, büyüksün. Evet, güçlüsün. Büyük ve güçlü olmak yenilmez olmak anlamına gelmez. O öğretmene ne olduğunu çok iyi hatırlıyorum."

Sıkıntıyla iç çekti. "O yıllar ö n c e y d i .
Ve Bayan Highwood öyle biri değil."

Yıllar önce Aaron yakınlardaki bir köyden bir öğretmenden hoşlanmıştı. Biraz kur yapmışlardı; Aaron bazı planlar yapmıştı. Ancak kızın onunla bir gelecek kurmakla hiç ilgilenmediğini öğrenmişti. Sadece belli bir banka memurunu kıskandırmayı umuyordu ve oyunu işe yaradığı anda Aaron'u sıcak bir tuğla gibi düşürmüştü. Şimdi o memurla evliydi. Lewes'de, camlı pencereleri olan bir evde yaşıyorlardı.

"Bayan Highwood'u neredeyse iki yıldır tanıyorum, Jemma. O iyi bir insan."

"Mm-hm. Gerçekten güzel. Senin için fazla iyi. Bu bir servetle evlenebilecek bir hanımefendi. Büyük bir ev. Güzel bir araba. Düzinelerce hizmetçi."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı.

"Evet, öyle yapıyorum. Bildiğim en iyi şekilde." Kahverengi gözleri Aaron'inkileri tuttu. "Bunu bırak Aaron."

Diana'nın boynunda asılı olan kolyeyi düşündü. Akşam yemeğinin kaçmasına izin verdiği için mutfak masasında döktüğü gözyaşlarını. Öpücüğünün tatlılığını.

"Gitmesine izin veremem. Elimizde bir şey var."

Jemma nefesini kustu. "Senin 'bir şeyin' her neyse... Umarım bunun için savaşılmaya hazırsındır."

Öyleyim, diye düşündü kendi kendine.

Kollarını kavuşturdu ve tekrar evin içine baktı. "Bunu onun için söyleyeceğim. Neredeyse çeyrek saattir içeride Billy ile vale sayıyor. Onunla akraba olmadıkça ya da olmayı ummadıkça kimse o çocuğun oyunlarına katlanmaz."

Kızın isteksiz onayı onu gülümsetti. Ne de olsa bunun için gelmişti.

"Billy iyi bir çocuk. İyi bir annesi var." Tıpkı Billy küçük bir kızken yaptığı gibi kız kardeşinin başını okşadı. "Gitmeden önce odun yığınınını dolduracağım."

Bir saat sonra Diana nazik -ama oldukça temkinli- ev sahibesine çay ve bisküviler için teşekkür etti ve bahçede dolaşmak istediğini belirtti.

Evin yan tarafına doğru döndü, ancak bir çarpışmayı kıl payı atlattı-

Aaron'la birlikte.

Saçları daha kısaydı. Ve üç çocuk ona yapışmıştı; iki bacağına kıkırdayan bir yeğen ve boynundan sarkan Billy. Belli ki onları sevdikleri bir oyunun ortasında yakalamıştı.

Aaron dondu kaldı, yüzünde çaresiz bir ifade vardı.

"Sen . . ." Diana boğazını temizledi ve alçak, ciddi bir sesle, "Bay Dawes, sizde küçük bir şey var," dedi.

Billy'nin boynunu sıktağı yeri işaret ederek vücuduna doğru ihtiyatlı bir hareket yaptı. "Tam burası."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Hm." Sanki gölden yeni çıkmış bir köpek gibi tüm vücudunu salladı. Üç çocuk da ona sıkıca sarıldı ve gülüştüler.

"Bu sorunu çözdü mü?" diye sordu.

"Korkarım ki hayır."

Tekrar salladı ve çocuklar daha çok güldü. "Peki ya şimdi?"

"Hâlâ orada."

"Peki o zaman." Abartılı bir konsantrasyonla kaşlarını çatı. "Belki de derede iyice ıslanmam gerekiyordur."

Bunun üzerine çocuklar ciyaktılar, onu serbest bıraktılar ve çığlık atarak kaçtılar. Diana da güldü.

Dik durdu ve giysilerini düzeltti. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Hiç de değil. Lütfen özür dilemeyin."

"Jemma'nın kocası aylardır denizde. Odun yığınını dolu tutmak, sızıntıları ve yapışan kapıları tamir etmek için arada bir uğramaya çalışıyorum..."

"Bahçede çocukları kovalayın," diye bitirdi.

Geniş ağzı tembel, yıkıcı bir gülümsemeyle eğildi. "O da var."

Diana rahminin titrediğini hissettiğine yemin edebilirdi. Ne kadar mükemmel bir koca ve baba olurdu. Koruyucu, şefkatli, sadık.

Ve burada, Spindle Cove'dan ve hırslı annesinden çok uzakta, neredeyse her şey mümkün görünüyordu.

Ama sonra gökyüzüne baktı. "Eve doğru yola çıksak iyi olur."

Eve dönerken Charlotte çok yorgun olduğunu söyledi. Arabanın arkasında kendine bir yatak yaptı.

Diana sürücü koltuğunda Aaron'un yanına oturdu. Güneş gökyüzünde alçalırken ilk bir saat kadar hiçbir şey konuşmadılar.

Sonunda Diana omzunun üzerinden vagon yatağına hızlıca bir göz attı. "Sanırım uyuyor."

"Tanrı'ya şükür." Aaron dizginleri bir eline geçirdi, sonra serbest kolunu kullanarak onu kendine yaklaştırdı. Kızın başını omzuna yasladı. "İstersen sen de dinlenebilirsin."

"Ve bu değerli zamanı seninle mi harcayayım? Asla." Başını kaldırıp ona baktı. "Kız kardeşini çok sevdim."

"Senden hoşlanıyordu."

Diana biraz güldü. "Hayır, gülmedi. Nazik ve misafirperverdi ama benden çok şüpheleniyordu."

İnkâr edercesine başını salladı.

"Evet, öyleydi. Sana değer verdiği için benden şüpheleniyordu. Ben de bu yüzden ondan hoşlandım." Uzandı ve onun yeni kırpılmış saçlarına dokundu. "Seni kollayan birinin olmasına sevindim."

Eli kolunda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Umarım öz kardeşime gerçeği söylemediğim için gücenmemişsinizdir."

Eli okşamayı bıraktı. "Hayır, anladım." "Anladın mı? O zaman belki bana açıklayabilirsin."

Onun omuz silktiğini hissetti. "Bir şeyden emin olana kadar ailenizi telaşlandırmanıza gerek yok."

"Sanırım haklısın."

"Acelemiz yok. Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Gerçekten öyle miydiler? Diana'nın kafası çok karışmıştı.

Bu sıradan bir tanışıklıktan daha fazlasıydı. Ona bakmaya geliyordu. Aslında, bir süre önce ona değer vermeye

başlamıştı, ama her saat onlar harcandı
birlikte güçlendirilmiş ve

cazibe.

O sadece yapılı bir vücut, yakışıklı bir yüz ve yetenekli bir öpücü değildi. O iyi bir adamdı ve kendisini karşılıksız sevebilecek biriyle birlikte olmayı hak ediyordu. Ona sabır teklif ediyordu ama kararını vermesini ona borçlu olduğunu biliyordu. Ya onu olduğu gibi kabul edecek ya da başka birini bulmasına izin verecekti.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibiydi.

Ona şöyle bir baktı. "Senin için daha azını düşünmeyeceğim." "Ben olsam daha az düşünürdüm."

Aralarına mesafe koydu ve sesi sertleşti. "Bunu kendin hakkında bir şeyler kanıtlamak için yapma Diana. Ne bana, ne annene, ne de başkasına. Dürüstlükte utanılacak bir şey yoktur. Gerçekleri görmezden gelmekte de romantizm yoktur. İkimiz de bu işin peşini bırakmak için birçok neden sayabiliriz."

"Yemek yapabilen bir eşe ihtiyacınız olduğu gibi gerçeklerden mi bahsediyorsunuz?"

"Ya da toplum içinde hareket edebilecek bir kocaya ihtiyacın olduğunu." "Kız kardeşin beni asla kabul etmeyebilir," dedi.

Başını salladı ve son derece ciddi bir tonda, "Annen patlayabilir," dedi.

Güldü, sonra başını onun omzuna koydu. "Dürüst olmak gerekirse, mesele Charlotte. Charlotte üzerindeki etkisi benim en büyük endişem."

"Ve bu bir kenara atılacak bir şey değil. Kendi kız kardeşimin geleceği risk altında olsaydı, ben de bu konuda uzun uzun düşünürdüm."

Sussex'in inişli çıkışlı tepelerinden birini daha aşarlarken, kendisini dürüst olmakta bu kadar özgür hissettiren başka bir adamla karşılaşp karşılaşmayacağını merak etti. Ve tüm dürüstlüklerine rağmen, birlikte bir gelecekte vazgeçtiklerine dair berbat, batan bir his vardı içinde.

"Aaron, farklılıkların önemli olmayacağını söylemenin gerçekçi olmadığını biliyorum. "Aşk her şeyi yener" demek için. Ama eğer sen-"

Onu susturdu.

Oh, kahretsin. Aşk kelimesini kullanmıştı. Annesinin tarif ettiği gibi, kadın inceliklerinin temel kuralını çiğnemişti. O kelimeyi yüksek sesle söylemişti ve adam buna hazır değildi.

Ve şimdi gerçekten bitmişti.

BÖLÜM 8

Aaron bir kadının sözünü kesmek konusunda hiç bu kadar isteksiz olmamıştı ama bu durumda başka seçeneği yoktu.

Atları yürüyüşe yavaşlattı ve "İleride yolda biri var. Sakin olun ve konuşmayı bana bırakın."

Yolun kenarında, tekerleğini kaybetmiş gibi görünen bir eşek arabası duruyordu. Arabanın sürücüsü yolun ortasında durmuş, yamalı bir palto giymiş ve yardım istemek için şapkasını sallıyordu.

"Yardıma ihtiyacı var mı?" Diana fısıldadı.

"Yardım arıyor olabilir." Ya da bela arıyor olabilir.

Aaron arabadan biraz uzakta durdu. Şoför mahallinin altına uzandı ve orada tuttuğu tabancayı aldı. Hastings'den yola çıkmadan önce silahı doldurmuştu ve şimdi bundan memnundu. Bu adam ilk bakışta yeterince dürüst görünüyordu ama tedbirli olmaktan asla zarar gelmezdi.

Yamalı Palto şapkasını tekrar kafasına geçirdi ve arabalarına yaklaştı. "İyi günler efendim. Kağnımın dingili bozuldu ve tek başıma tamir edemiyorum. Gördüğünüz gibi, hanımefendi hassas bir durumda."

Arabaya doğru başını salladı ve arabanın arkasında Aaron çocuklu bir kadının gölgeli halini seçebildi.

"Bir dakika yardım isteyebilir miyim, efendim? İkimiz birlikte bunu bir çırpıda onarabiliriz."

Aaron tereddüt etti. Adamın gözlerinde kurnaz bir parıltı ve gülümsemesinde yağlı bir kalite vardı. Bundan hoşlanmamıştı.

Ama Diana dirseğini onun kaburgalarına sapladı. "O hamile.

Çok geçmeden gece çökecek. Onlara yardım etmeliyiz."

Bu meseleyi çözdü. Aaron artık mecburdu. Daha iki dakika önce onu sevdiğini itiraf etmenin eşiğinde dans eden kadının önünde duygusuz, anlayışsız bir canavar gibi görünemezdi.

"Hemen geliyorum," dedi adama ve arabayı kenara çekerken atları yönlendirdi.

Diana'ya sert ve alçak bir sesle, "Sen burada kal," dedi. Tabancayı Diana'nın kucağına, dizginleri de eline verdi. "Muhtemelen iki dakika içinde döneceğim. Ama kötü bir şey olursa arabayı sen sür. Sana sürmeni söylersem, sen de sür. Anlıyor musun? Eğer bir sorun çıkarsa, kendim halledebilirim. Ama hem kendimi idare edip hem de seni ve Charlotte'u koruyamam."

Başını salladı. "Anlıyorum."

Aaron arabadan aşağı atladı ve botları çamura bir gıcırtyla indi. Sırf Diana'yı etkilemek için aptalca giydiği en güzel paltosunu şimdi giydiğine pişman olmuştu. Saat ilerledikçe karayolu yolculuğunun tehlikeleri de artıyordu. Herhangi bir zenginlik görüntüsü onu riske atabilirdi.

"Yardımanız için minnettarım," dedi Yamalı Palto, onu engelli arabasına doğru götürürken. "Bu hiç zaman almayacak. Senin gibi iri bir adam mı? Sen kaldırabilirsin, ben de tekerleği değiştiririm." Aaron eğildi ve arabanın altına hızlıca bir göz attı.

Tekerlek dingilden çıkmış olsa da kırık ya da hasarlı bir şey görmedi. Aslında tekerlek jantlarındaki kurumuş çamur, bu arabanın birkaç saattir hareket etmediğini gösteriyordu.

"Ceketinizi çıkarmak isteyeceksiniz," dedi adam. "Hanımım sizin için onu tutmaktan memnuniyet duyacaktır."

Tabii ki yapardı. Ve bunu yaparken tüm ceplerindekileri çıkarmaktan memnun olurdu.

Aaron şimdi tam olarak ne olduğunu gördü. Bu çift muhtemelen bütün öğleden sonra yol kenarında oturmuş, takla atmış ve sonra da yoldan geçenleri "tamir" için yardıma çağırmışlardır. Bu sırada masum

Yolcular iyi bir iş yaptığında, "hanımefendi" onların paralarını geri alırdı.

En azından bunlar küçük dolandırıcılardı, vahşi haydutlar değil. Aaron bu işten kolayca sıyrılabilirdi.

Bir noktaya kadar oyuna devam etti, Yamalı Palto'nun tekerleği aksa geri takabilmesi için arabayı itaatkâr bir şekilde kaldırdı. Tıpkı bugün muhtemelen dört kez yaptığı gibi.

Aaron, hamile karnı şimdiye kadar gördüklerinden çok daha tombul görünen Bayan Yamalı Manto'ya şapka çıkardı ve yanından ayrıldı. "İkinize de iyi şanslar."

Kandıracak başka bir masum aptal bul.

Lanet olsun, piç kurusu onu takip etti. "Acaba bir battaniye ya da-"

Aaron adımlarını durdurdu ve ona doğru döndü. "Bir adım daha atma."

"Neden, hiçbir şey demek istemedim-"

Aaron sesini tehdit edencesine alçalttı ve adamın üzerine yürüdü. "Arabama bir adım bile yaklaşmayacaksın. Arabanı taşımana yardım ettim. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, arkanı dön ve geri yürü."

"Aaron?" Diana arabadan seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Kaşlarını Yamalı Palto'ya kaldırdı. Sen söyle. Mantıklı davranıp arkanı dönecek ve eşek arabana geri mi sıvışacaksın? Yoksa bu iş çirkinleşecek mi?

İşler çirkinleşti. Adam bıçak çekti.

Aaron hızlı bir geri adım atarak kendini ulaşılamayacak bir yere koydu.

Adam kılıcının parıldayan ucuyla işaret ederek, "Çok iyi bir hanımefendiniz var," dedi. "Onu mutlu etmek için çalıştığınızı tahmin ediyorum. Eminim arabanızda hanımımın hoşuna gidecek bir şeyler vardır."

Aaron bakışlarını çevirmeden sesini yükseltti. "Diana, sürmeye devam et. Şimdi."

"Yapamam," diye cevap verdi. "Seni burada bırakmayacağım." "Sür. Şimdi."

Birkaç saniye geçip de Diana emrine itaat etmediğinde, Yamalı Palto'nun yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bıçağı ileri geri çevirerek alay etti. "Sanırım benden hoşlanıyor."

Aaron içgüdüsel olarak yumruk attı, o gülümsemeyi piçin suratından söküp atmak ve burnunu çakıl taşlarına sürtmek istiyordu. Yumruğu isabet etti ama Yamalı Palto'nun bıçağı da Aaron'ın ceketinin kolundaki yünü kesti.

Birbirlerinden uzaklaştılar ve tekrar çarpışmaya hazırlandılar.

Aaron bir şekilde kesildiği gerçeğini fark etti. Ama zihni acıyı aldı ve sonrası için sakladı. Çok daha kötülerini atlatabilirdi ve atlatacaktı da. O bir meşe ağacının insan eşdeğeri idi. Eğer bu piç onu o cılız bıçakla devirmek istiyorsa, bütün gece Aaron'ı kesmesi gerekecekti.

"Diana," dedi gözlerini parıldayan, kıvrılan bıçaktan ayırmadan. "Son kez söylüyorum, git."

Yamalı Palto kıkırdamaya başladı. "Gördün mü, karım her zaman beni dinler." Sesini yükseltti ve karısına seslendi. "Ben onu burada tutarken arabayı arayın."

Bir ses hepsini durdurdu.

Kurulan bir tabancanın tıkırtısı.

"Hiç sanmıyorum." Diana'nın sesi hiç duymadığı kadar soğukkanlı ve sakindi. "Ondan uzak dur," dedi Patched Coat'a. "Yoksa ateş ederim."

Aaron ürperdi. Her şeye lanet olsun. Neden arabayla gitmeyi reddetmişti? Bu işin sonu iyi bitemezdi. Cesaretini kaybederse, hayatını kaybedebilirdi. Ve eğer ateş ederse... Diana'yı tanıyordu. Haklı bile olsa bir cana kıymak ona ağır gelirdi.

"Hemen ondan uzaklaş," diye tekrarladı, "yoksa ateş ederim." Üçüncü bir uyarıda bulunmadı.

Bang.

Duman dağıldığında, Yamalı Palto acı dolu bir feryat kopardı ve sağ elini sol eliyle kavradı. El görünmüyordu

kanıyordu ama bıçak gitmişti.

Yüce Tanrım. Aaron ne olduğunu anladı. Silahı elinden çekip çıkarmıştı. Ve silahın serbest kalma kuvveti canını yakmış olmalıydı -belki de parmaklarından bazılarını ya da bileğini kırmıştı.

Güzel.

"Tanrım," diye inledi adam, iki büklüm olmuş ve yaralı eline bakıyordu. "O lanet olası kaltak."

Aaron ömrünü kızgın alevlere bakarak geçirmişti. Ve o anda, var olduğunu hayal bile etmediği kırmızının tonlarını gördü. Adamın yüzüne ters bir yumruk indirdi. Sonra yamalı paltosunu yakalarından tuttu ve aşağılık düzenbazı kendine yaklaştırdı.

"Dilini koparacağım," diye hırladı, "ve onu sana geri yedireceğim."

Dizini siyah muhafızın karnına sapladı.

Çeneye ezici bir yumrukla devam etmek istedi. Sonra da kaburgalarına bir tekme. Piçi çamura gömüp leş kuşlarına bırakabilirdi.

Ama Diana'nın sesi ona seslendi ve onu daha fazla şiddetin kıyısından geri çekti. "Aaron, lütfen. Lütfen, kanaman var. Hadi gidelim."

Diana bu yarım saate dönüp baktığında kendini nasıl bir arada tuttuğunu merak edeceğini biliyordu. Ama şimdi önemli olan bunu başarmış olmasıydı. Bedeni ve duyguları uyuşmuştu. Tabancayı kaldırdığı anda içindeki daha güçlü bir güç onu ele geçirmişti. Onca yıl sakın kalmanın karşılığını bugün almıştı. Üzülmedi, ağlamadı. Nefes alış veriş i hiç kesilmedi. Sadece yapılması gerekeni yaptı.

Arabayı kenara çekebilecekleri güvenli bir yere ulaşana kadar atları yolun birkaç mil aşağısına sürdü. Daha fazla beklerse gün ışığını kaybedeceklerdi.

Aaron'un paltosunu çıkarmasına yardım etti ve yarasını ortaya çıkarmak için kolunu yırttı. Yarayı iyi göremediği için

İçme kaynaklarından su alıp kanı yıkadılar.

Dar, temiz bir kesik, yaklaşık iki inç uzunluğunda. İltihaplanmadığı sürece hayati tehlike arz eden bir yara değildi -paltosunun yünü zayıf bir zırh görevi görmüştü- ama bir sıyrıktan çok daha fazlasıydı.

"Dikiş atılması gerekecek," dedi şefkatle.

Gömleğinden ve paltosundan hiçbir lifin yaraya bulaşmadığından emin olmak için tekrar yıkadı. Sonra bir iğne ve sağlam bir iplik bulana kadar manifaturacıdan aldıkları eşyaları karıştırdı.

Başına bir yağmur damlası düştüğünü hissettiğinde üçüncü dikişini yarılamıştı. Başını kaldırıp baktığında bunun yağmur değil, Aaron'un ter damlası olduğunu fark etti. Zavallı adam. Titriyordu, soğuk terden kayganlaşmıştı. Ve burada ona acısına yardımcı olacak hiçbir şey vermemişti - ısırması için bir deri parçası bile.

"Devam et," dedi dişlerini sıkarak. "Bitir şu işi."

Üç dikiş daha attıktan sonra dişleriyle düğümü çözmeyi başardı. Beyaz, tüllü bir kumaşı koluna sardı.

"Bugün tuhafiyeden değil de manifaturacıdan geldiğimiz için şanslıyız," dedi kuru bir sesle.

Derme çatma bandaja baktı. "Özür dilerim. Bu senin kostümün içindi."

"Aptalca oyunu boş ver. Nasıl olsa bir sürü fazlalık var. Bugün de iğne iplik almayı tercih ettiğim için mutluyum."

Bandajlama işlemi bittikten sonra yüzünü sildi ve kendini toparladı. Sonra da korktuğu soruyu sordu.

"Bunu neden yaptın? Sana sürmeni söylemiştim. Arabayla gitmen gerekiyordu. Bana söz verdiğin gibi."

"Biliyorum. Ama . . ."

"Ama ne?" Oh, şimdi öfkeliydi. Sesi duygusallıktan titriyordu ve elleri demir gibi sıkılmıştı. "Kendi hayatını tehlikeye attın, Charlotte'unkini de."

"Aaron, seni bırakamazdım. Onlara yardım etmek için durman tamamen benim hatamdı. Öylece çekip gidemezdim."

"Bu kadar iyi bir nişancı olman büyük şans. O bıçağa nişan almak riskli bir numaraydı. Eğer ıskalasaydın ..."

"Kaçırdım." Ve şimdi duyguları ortaya çıkmıştı. Gözleri yaşardı ve titremeye başladı. "İskaladım, lanet olsun sana. Elim dengesizdi ve geri tepmeye hazırlıklı değildim. Aptal bıçağı hedef almamıştım. Ona nişan almıştım."

Onun yüzüne dokundu. "Oh, aşkım."

Gözlerine sabırsız bir hareket yaptı. "Ve sadece düşün -Geçen gün seni tutmak için bir yılan balığı öldürüp öldüremeyeceğimi tartışıyordum. Bu gece, o adamın bıçağıyla saldırdığını gördüğümde? Hiç tereddüt etmedim. Her şeyi yapardım Aaron. Seni orada yalnız bırakmaktan başka her şeyi."

Bir an sessiz kaldı. Sonra onu kollarından yakaladı.

Tutuşu sıkıydı ve sesi pürüzlüydü. "Bilmem gerek," dedi.

"Benim olup olmadığını hemen şimdi bilmem gerek.

Yıllardır sabrediyorum ve gerekirse yıllarca daha bekleyebilirim. Seni kazanmak ve elimde tutmak için elimden gelen her şeyi yaparım. Ama sonunda benim olup olmayacağını şu anda bilmem gerekiyor." Elleri yüzünü

desteklemek için hareket etti, rahatsız edici derecede sıkıydı. Bakışları onunkileri yakıyordu. "Anlat bana."

Her vahşi atışta kalbi onun kolyesine çarpıyordu.

Eğer cevap arıyorsa, bundan daha fazlasını aramasına gerek yoktu.

"Evet," diye nefes aldı. "Y-"

O daha ikinci kez söyleyemeden, adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Ve sonra elleri her yerdeydi. Ellerini pelerinin altına sokarak titreyen bedenine temas ettirdi. Göğüslerini elbisesinin içinden kavradı, kalçalarını ve uyluklarını keşfetmek için ellerini aşağıya doğru kaydırды. Adamın

dokunuşundaki cüretkârlık kanını kaynattı. Orada

Dokunuşunda hiçbir incelik ya da baştan çıkarıcılık yoktu. Sadece talep ediyordu. Ham, ilkel ihtiyaç.

Dilini kızın boynunda gezdirip kulak memesini dişlerinin arasına alırken, bir elini kızın bacağından aşağıya doğru kaydırды ve eteğinin kenarını yukarı kaldırdı.

Onun hakkında hiçbir şey bilmediği zamanlardan kalma o baş döndürücü, tahrik edici düşünce onu tekrar ziyaret etti. Bunların hiçbirisi mümkün değilken.

Bileği benim bileğim kadar.

Gerçekten de, parmakları çoraplı ayak bileğini kolayca sardı ve daha yukarı, daha yukarı okşarken ön kolunun kordonlu tendonlarının esnediğini hayal edebiliyordu. Dizine kadar ve daha da yukarı.

Bacaklarının arasında nabızı tatlı, içi boş bir sızı olarak atıyordu. "Diana," diye inledi. "Senin içinde olmak istiyorum. Derinlerde senin kalbin."

Bu delilikti. Böyle bir şey olamazdı. Ne burada, ne de şimdi. Ama o da bunu istiyordu ve arzusunun her şeyi tüketen doğası bir keşifti. İstemek ne büyük bir zevkti. Tüm varlığıyla, ölçülü ya da çekingen olmadan, şiddetle istemek.

Bu işte yeniydi ve adamın fısıldadığı türden kaba, heyecan verici sözler dudaklarına kolay kolay gelmiyordu.

"Evet." En azından bu kadarını başarabilirdi. "Evet, evet."

Elini daha yukarı kaydırды, jartiyerinin üzerinden ve yukarı. Dokunuşu çıplak, titreyen kalçasına bir damgaydı.

Boynuna sarıldı, onu daha da zorladı. "Evet."

Ta ki Charlotte vagon yatağında inleyip kıpırdanana ve birbirlerinden ayrılana kadar.

Bütün vücudu bu kaybın yasını tutuyordu. Sıkı ve ağırlı meme uçları ona doğru gerildi.

"Onu unutmuştum." Bir elini alnına götürdü.

Aaron kesik kesik nefesler arasında kıkırdadı. "Her şey boyunca uyuduğuna inanamıyorum."

"O hep böyleydi. Bebekliğinden beri taş gibi uyurdu. Yarın bunlardan herhangi birine inanması için onu zorlayacağım."

"O zaman deneme. Bence aramızda kalsa daha iyi olur."

"Ama Aaron ..."

Charlotte'a dolandırıcıdan ya da kavgadan bahsetmek istemiyordu ama ilişkilerini daha fazla saklayamayacaklardı.

"Perşembe gününe kadar bekleyin," dedi. "Herhangi bir plan yapmadan önce Lord Payne ile konuşmak istiyorum. Onunla bazı anlaşmazlıklarım oldu ve kız kardeşinle kaçtığında sergilediği davranışlar hiç hoşuma gitmedi... ama ben daha iyisini yapmaya kararlıyım. O senin kayınbiraderin ve ailenin erkeği. Onun iznine ihtiyacım yok ama onunla bu konu hakkında konuşmak istiyorum -bizim hakkımızda- ve ne söyleyeceğini duymak istiyorum. Tamam mı?"

Başını salladı. "Pekala."

Alnını onunkine bastırdı ve şefkatli bir öpücükle dudaklarını okşadı. "İşte benim kızım."

Onlar öpüşürken, bulanık düşünceleri biri yüce diğeri tamamen sıradan iki zıt yöne doğru akıyordu.

Yüce: Onun kızıydı. Onun kızıydı. Onun kızıydı.

Sıradan: Şimdi o saçma oyunu gerçekten çalışmak zorundaydı.

BÖLÜM 9

"Ursula yaşamak için fazla özlüydü." Ertesi gün Kraliçe'nin Ruby'sinin salonunda Charlotte kitapçığı karıştırdı ve yüzünü buruşturdu. "Daha önce kimsenin kafasını kesmemiş olması bir mucize."

"Papazın dediğine göre," diye cevap verdi Diana, "Kilise bile artık onun hikâyesinin bir efsane olduğuna inanıyormuş. Ama ben yine de biraz saygı göstermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Sinirlerime saygı gösterin," diye araya girdi annem. "Charlotte, salata sosunu uzatsana."

"Yapamam anne. Kayıp." Charlotte Diana'ya kaşlarını çattı, sonra Bayan Bertram'a doğru bir bakış attı. "Sana bir düzen olduğunu söylemiştim," diye fısıldadı.

"Kayıp mı? Saçmalık. Burada bir yerde olmalı." Annem ayağa kalktı ve odayı karıştırmaya başladı.

"Oyun," dedi Diana. "Repliklerimi öğrenmeme yardım etmen gerekiyordu."

Artık Aaron da katılacağına göre, gerçekten de başarılı olmak istiyordu. Tabii ki annesi onun niyetini tamamen yanlış yorumlamıştı.

"Sonunda çaba göstermene çok sevindim Diana. Lord Drewe'nin etkilenmemesi mümkün değil."

Diana itirazını geri aldı. Perşembe gününden önceki bu birkaç gün, annesinin itaatkâr, iyi niyetli ve mükemmel beklentileri olan bir kızı olduğuna inanması için son günleri olacaktı. Annesinin gerçeği öğreneceği günü iple çekmiyordu.

Diana kitapçığını ilk sayfaya kadar açtı. "Ah, enkaz ve VAHŞET. Babam beni pagan bir kralın oğluyla nişanladı. Böyle kirletilmektense ölmeyi tercih ederim."

Charlotte kendi rolünü okumadı. "Cordula rolüne sempati duymakta zorlanıyorum," diye yakındı. "Eğer bu Ursula ile arkadaş olsaydım, ona biraz akıl verirdim. Yani, gerçekten. Ailesi onu pagan bir prensle nişanlamış ve o da onunla evlenmek istemiyor. Ama onunla evlenmek istemediğini söylemek yerine, erteleme istiyor ve en yakın on bir bin bakire arkadaşıyla birlikte yelken açıp üç yıl boyunca okyanusta yüzüyor."

Diana omuz silkti. "Spindle Cove'un denizci versiyonuna benziyor. Belki de kendilerini tiyatroyla eğlendiriyorlardı."

"Göksel navigasyon çalışmamışlar, o kadarını biliyorum. Çünkü üç yıl sürüklendikten sonra, yüz mil ötede, Fransa kıyılarında karaya oturdu."

Bayan Bertram konuştu. "Bay Evermoore ve ben Büyük Tur'a çıkmayı hayal ediyorduk. Artık savaş bittiğine göre."

"Oh, tabii ki öyle." Charlotte gözlerini devirdi.

Diana, Bayan Bertram'ın duygularından endişe ederek, "Aziz Ursula'yla devam edin," dedi.

"Bu en iyi kısmı. Bakireler ordusunun olduğu yer..." Charlotte kıkırdadı. "Yani, gerçekten. On bir bin bakirenin topluca Galya tarlalarına üşüşüğünü hayal edebiliyor musun? Bir çekirge sürüsü gibi tarlaları soyup soğana çeviriyor, nehirleri kurutuyor olmalılar."

"Sanırım bu yüzden bir efsane."

"Doğru. Böylece Efsanevi Bakire Sürüsü, yağmacı Hunlardan oluşan bir duvara çarpmadan önce Köln'e kadar ulaşır. Doğal olarak Ursula onları koca olarak görmeyi reddediyor. Ama hiç karşı koyuyor mu? Hayır. Sadece . . ."

Charlotte parmağını boynunda gezdirdi ve tüyler ürpertici bir kesik sesi çıkardı. "Yaşamak için fazla kadınsı. Eğer gerçekten yaşadıysa - ki tarih, Kilise ve sağduyu yaşamadığını gösteriyor."

"Bu ondan bir şeyler öğrenemeyeceğimiz anlamına gelmez," dedi Diana. Salata sosu için yaptığı sonuçsuz arayıştan yorulmuştu,

Annem en yakındaki sandalyeye çöktü ve yelpazesini açtı. "Haklısın Diana. Oyunun kıssadan hissesi açık. Ursula ailesinin istediği gibi evlenmeliydi. Eminim Meriadoc'u seçmek için iyi nedenleri vardı. O bir prensti ve muhtemelen oldukça zengindi."

"Hayır, hayır. " Charlotte hüsrana dolu bir hareketle havayı boğdu. "Bu hiç de ahlaki değil. Ursula'nın yapması gereken şey kendini savunmaktı. Ailesiyle ayak direyip, 'Senin pis dinsiz prensinle evlenmeyeceğim, işte böyle' deseydi, kendini ve on bir bin arkadaşını kurtarmış olurdu."

-Büyük bir sorun."

Diana'yı sivri bir bakışla sabitledi.

Diana kız kardeşinin ne demek istediğinden emin değildi. Ama bu onu rahatsız ediyordu. Charlotte bir şekilde Aaron'la olan ilişkisini tahmin etmiş miydi?

"Haklısınız, Bayan Charlotte." Bayan Bertram ayağa fırladı. "Hemen aileme mektup yazacağım ve onlara Bay Evermoore'dan ayrılamayacağımı söyleyeceğim. Ne kadar onaylamazlarsa onaylasınlar."

Bayan Bertram hışımına odadan çıkarken Charlotte, "En azından biri ikna oldu," diye homurdandı.

"Sadece prova yapabilir miyiz?" Diana sordu.

"Evet, kesinlikle!" Annem dedi ki. "Diana repliklerini ezbere öğrenmeli. Lord Drewe'nin de onunkileri bileceğinden emin olabilirsin. Onunla kaç sahneler var, Diana? Bir öpücük var mı?"

Diana öfkeyle kitapçıyı yere fırlattı. "Ursula bakire olarak ölüyor, anne. Oyunun bütün amacı bu. Evlilik yok. Öpüşme yok."

Annem Diana'nın Aaron'u üç kez öptüğünü bilseydi ne derdi?

Charlotte haklıydı. Diana, Aaron'un önce kayınbiraderiyle konuşma isteğine saygı duymak istedi ama

Lord Drewe ile ilgili bu saçmalığı sürdürmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Anne, Lord Drewe ile evlenmeyeceğim. Teklif etmedi. İsteyecek gibi de görünmüyor. Ve istese bile, onu reddederim."

Charlotte sessiz bir tezahüratla yumruklarını sıktı.

Annesi bir elini kalbine bastırdı. Hızla gözlerini kırptırdı. Diana bu konuşmayı kayıp salata sosunu bulduktan sonraya saklaması gerekip gerekmediğini düşünmeye başladı.

Sonunda annem sessizce konuştu. "Seninle gurur duyuyorum, Diana."

"Sen . . . sen?"

"Evet. Seninle gurur duyuyorum canım. Ben de kendi kalbimde aynı şeyi hissediyordum ama bunu söylemekten çekiniyordum. Evlenmek için beklediğin sürece, hiçbir uzlaşma olmamalı."

Diana'nın nutku tutulmuştu. Bu kadar kolay olacağını bilseydi, bu tartışmayı yıllar önce başlatırdı.

"Haklısın," diye devam etti annem. "Drewe Markisi'yle evlenemezsin. Bir düğün için beklemeliyiz."

Oh, Tanrım.

Charlotte onun karşısında boğazını kesen bir hamle yaptı ve divanın üzerine yığıldı.

Gökyüzünün Spindle Koyu'ndaki savaşı geçici bir ateşkese girmiş gibi görüldüğünden, Aaron kendini demirhanede fazlasıyla meşgul buldu. Çiftçiler atlarını nallamak, çapalarını, tırmıklarını ve saban demirlerini çalışır hale getirmek için yağmurun dinmesini fırsat biliyorlardı.

Elbette bu iş telaşı tam da Aaron'un demirhaneyi kendine ayırmak istediği birkaç günde gerçekleşecekti. Diana'nın yüzüğü üzerinde çalışmak için gün ışığından faydalanmakta zorlanıyordu. Onun yerine geceleri kalıp üzerinde çalışıyordu,

mutfak masasında görülmemiş sayıda mum yaktı.

Sonunda işi bitmişti ve döküm için bir saatini ayırmayı başardı. Altını bir potada ısıttı ve kalıba döktü. Soğuyunca, incelemek için havaya kaldırdı.

Fena değil. Ama yeterince iyi değil. Kalıbı değiştirir ve tekrar eritirdi.

Yüzüğü indirdiğinde, altın sarısı saçlarıyla yoluna doğru ilerleyen bir parıltı yakaladı. Başka bir zaman olsa onu gördüğüne çok sevinirdi ama şimdi?

Şeytan. Patlat. Lanet olsun.

Aceleyle, tamamlanmamış yüzüğü ve beraberindeki tüm kanıtları bir kenara itti ve kadın demirhaneye girdiğinde bir bez parçasını üzerine fırlattı.

Ve onca çabadan sonra altın sarısı saçlar Diana'ya ait değildi.

"Bayan Charlotte," dedi alnındaki teri silerek. "Bu bir sürpriz. Sizin için ne yapabilirim?"

Kendini evinde hissetti ve bir tabureye yerleşti. "Kraliçe'nin Ruby'sinde gizemli bir hırsızlık olayı yaşandı. Diana'nın yüksüğü. Bayan Nichols'ın mürekkep şişesi. Annemin lorgnette'i, benim vinaigrette'im ve çeşitli bozuk paralar."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor gibi görünüyor."

"Her şey bir düzene bağlanıyor," dedi. "Bir gizem. Kendimi müfettiş olarak atadım ve görüşmeler yapıyorum. Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

Bir defter ve kalem çıkardı. "Şimdi, o zaman. Bay Dawes, kayıp eşyaları kimin almış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Anladığımı söyleyemem, Bayan Charlotte."

"Demirhaneye şüpheli herhangi bir eşya getiren oldu mu?" "Hayır."

"Çok güzel. Sadece son bir soru." Not defterini indirdi. "Kız kardeşimle evlenmek mi istiyorsun?"

Aaron irkilerek ona baktı. "Bunun kayıp biblolarla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey." Bayan Charlotte omuz silkti. "Sadece çıkarım gücümü kanıtlamaya çalışıyorum, hepsi bu. Pansiyonda kimin bir şeyler aşırıldığını henüz bilmiyor olabilirim ama Diana ile aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum."

"Sana söyledi mi?"

"Hayır."

"O zaman ne zaman . . . ?" Tanrım. Umarım Hastings'ten eve dönerken onları görmemiştir.

"Bir yıldan fazladır biliyordum! Minerva kaçtığında işaretleri kaçırdıktan sonra, gözlem yapacağıma söz verdim. Senden hoşlandığını uzun zamandır biliyordum." Başını eğdi. "Eğer evlenme teklif etmek istiyorsan, annemle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"I . . ." Aaron bu fikri nasıl çürüteceğini bilemedi. O yüzden reddetmedi. "Yapacağımı biliyorum."

"Bir saldırı planınız var mı?"

"Saldırı mı?"

Charlotte'un yay şeklindeki ağzı kıvrıldı. "Karşınızdaki benim annem. O bir ejderha. Silahlanın. Belinizi kuşanın. Cesaretinizi ve en iyi çeliğinizi toplayın. Ve evet, bir saldırı planı oluşturun."

Aaron sadece başını salladı. Başhemşirenin şaşıracağını ve en hafif deyişle hoşnutsuz olacağını biliyordu ama Bayan Highwood'u bir düşman olarak görmek istemiyordu. Genelde anneler ve kız kardeşlerle arası iyiydi.

Bayan Charlotte retikülünden bir yelpaze çıkardı, açtı ve kuvvetle çalıştırmaya başladı. "İşte. Hadi bir sahne oynayalım."

"Siz hanımların tiyatroyu sevdiğinizi biliyorum ama ben oyunculuğu yeteneklerim arasında saymıyorum."

"Ama rol yapmak zorunda değilsin. Sen sensin. Ve ben de annemim." Yüksek, çılgık atan bir ses tonu benimsedi. "Diana'm, bir demirciyle mi evlenecek? Tüm o iğrenç, akla hayale sığmayan fikirler."

Bir lordla evlenecek. Dük olmasa bile! Herkesin bildiği gibi o ailenin güzelliği."

Aaron içini çekti. Highwood ailesinin reisine karşı sabırlı davranmaya çalışıyor, onun aşırılıklarının çoğunun kızlarının iyiliği için duyduğu arzudan kaynaklandığını biliyordu. Ama Highwood kardeşleri birbirleriyle kıyaslamasından hiç hoşlanmıyordu.

"Bayan Charlotte, siz çok güzel bir kızsınız. Kendi başına bir güzellik olma yolunda ilerliyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "İltifat beklemiyordum. Ben de yeterince güzelim ama Diana ailenin güzelliği. Tıpkı Minerva'nın ailenin beyni olması gibi."

"Peki sen nesen?"

Gururla gülümsedi. "Ruh, tabii ki. Şimdi gel bakalım." Yelpazeyi cıvrıttı. "Tartışmaya devam."

Aaron ellerini bir bez parçasına sildi ve onun karşısına oturdu. "Mesele şu, Bayan Charlotte. Eğer kız kardeşiniz benimle evlenirse, bu tüm ailenizi etkiler."

"Doğal olarak. Diana burada yaşayacak, Min ve benim de Spindle Cove'u ziyaret etmek için her zaman bir nedenimiz olmalı. Bu üçümüzü de mutlu edecektir."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Kendi beklentilerin. Yakında Londra'da bir sezon geçireceksin. Ve kız kardeşlerine uymasa bile bu heyecanı istediğinden şüpheleniyorum. Eğer Bayan Diana mevkisinin bu kadar altında biriyle evlenirse" - Charlotte'un itirazını bir el hareketiyle bastırdı - "dedikodu çıkması kaçınılmaz. Daha az davet, daha az talip ..."

Sözlerinin içine işlediğini anlayabiliyordu. Taburesinde rahatsız bir şekilde kaydı.

"Dinleyin, Bay Dawes. Anladığınızı sanmıyorum. Oynadığımız bu sahnede annem olmam gerekiyor ve siz onun tüm repliklerini çalışıyorsunuz."

Kıkırdadı. "Bir şeyin farkına vardım diyelim. Highwood ailesinden izin almak için yaklaşmam gereken biri varsa, o da annen değil. Sensin."

Uzun boylu oturdu. "Peki. Kendimi önemli hissetmiyor muyum?"

"Sen önemlisin. Diana'nın seni incinmiş görmek istemeyeceğini biliyorum."

"Diana'nın incindiğini görmek benim de hoşuma gitmiyor, Bay Dawes. Yine de kendimi bildim bileli onun acı çekmesini izledim. Sadece nefes almak için mücadele ettiği korkunç, sonsuz dakikalar boyunca onun elini tuttum. Ben koşar, tırmanır ve oynarken o hep içeride kalırdı. O zamanlar gençtim ama artık büyüdüm. Sırf ben Kasaba'da dans edip eğlenebileyim diye onu iki yıl daha hapsetmeyeceğim." Bakışları onunkilere kaydı. "Kız kardeşimi mutlu görmeyi çok istiyorum. İhtiyacın olan şey benim onayımsa, o da sende var."

Yavaşça başını salladı. "Pekâlâ o zaman. Ama Londra'daki adamlar peşine düştüğünde ve kayınbiraderin onları kızgın demirle tehdit ettiğinde buna pişman olabilirsin."

Güldü. "Yapamazsın."

"Ben yapardım. Kendi kız kardeşlerime sorun." Yüzünü ovuşturdu. "Ama kendimi aşıyorum. Daha doğru dürüst evlenme teklif etmedim."

Charlotte tabureden zıplayarak indi ve pelerinine uzandı. "Bu cevap için endişelenmene gerek yok."

BÖLÜM 10

Perşembe günü Aaron hazırlanmak için acele etmedi.

Pompayı iyice ıslattıktan sonra, yapabildiği kadar yakın tıraş oldu. Bu gece mükemmel olmalıydı. Kraliçe'nin Ruby'sinde hazırlık yapan kadınları düşündü. Bütün kadınlar iç çamaşırları içinde telaşla koşuşturuyor, kurdeleler ve tokalar takas ediyorlardı.

Diana, soluk ipek bir çorabı bacağından geçiriyor.

Bu zihinsel görüntü ona çenesinin altında bir çentik kazandırdı. Küçük aynadaki kırmızı çizgiyi inceledi ve yemin etti. Kusursuzluk buraya kadarmış.

Yeni kolalı bir gömlek giydi, yakasını mümkün olduğunca geniş tutarak kan lekesi bırakmamaya çalıştı. Kelepçeleriyle boğuşurken, gerçek bir beyefendinin bu işlerde kendisine yardım edecek bir uşağı olacağını kendine hatırlatmamaya çalıştı. En son temizlenmiş ve onarılmış kahverengi paltosu geldi - yol kenarındaki kavgadan sonra bile sahip olduğu en iyi şeydi.

İyi ki bir boy aynası yoktu, yoksa kesinlikle cesaretsizliğin resmini yansıtacaktı.

Ne tür bir mucize yaratmaya çalışıyordu ki? Onu tanıyordu. Kendisinin bir köy demircisinden daha yüce bir şey olduğunu düşünmesi için onu kandıramazdı.

Kapıdan çıkmaya başladı ve atını eyerlemenin yarısına gelmişti ki kısa bir süre durdu.

Telaşından neredeyse yüzüğü unutuyordu. Unutulacak onca şey varken. Ne de olsa ona tavsiye edebileceği tek şeydi.

Yatak odasındaki küçük kilitli kutuyu açtı ve avucunun içinde parıldamasına izin vererek çıkardı. O

Altın kullanmıştı; altın rengi saçlarına çok yakıştıyordu ve en iyisiydi. Yüzük yapraklarla süslüydü ve ortasında elmas yapraklar arasına yerleştirilmiş küçük bir yakut vardı. Onunla evlenmeyecek olsa bile, buna sahip olmasını istiyordu. Bu onun en iyisiydi ve ona sunabileceği en iyi şeydi.

Bağırsakları düğümlenmişti. Bu çok saçmaydı.

O neyse oydu. Ona sahip olacaktı ya da olmayacaktı.

Bu geceden sonra öğrenecekti.

"Bay Dawes!" Ses demirci dükkanından geliyordu. "Bay Dawes!"

Dawes!"

Aaron dışarı çıkıp ön tarafa doğru yürümeden önce yüzüğü göğüs cebine yerleştirdi. Yerel çiftçilerden birinin kızı olan Cora Maidstone'u buldu. Kızarmış yanaklarına ve çamurlu eteğine bakarak buraya kadar koşarak geldiğini tahmin etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Babam arıyor," dedi nefes nefese. "Kısrağımız son zamanlarda hırçınlaştı ve onu yuvarladı. Bacağını kırdı. Çok kötü."

Aaron elini yüzünde gezdirdi. Maidstone ailesi, pek çok çiftçi ailesi gibi, yıldan yıla yaşıyordu. Ekim mevsimiydi ve oğulları henüz çiftçilik yapacak yaşta değildi. Bacağı düzgün iyileşmezse -ya da hiç iyileşmezse- tüm aile açlıktan ölebilirdi.

"Lütfen," dedi. "Çok fena canı yanıyor." "Elbette.

Bana bir dakika verin."

Kulübesine geri döndü, paltosunu silkti ve bir kancaya astı. Bir önlük ve Leydi Rycliff'in kemik erimesi vakalarında yanında bulundurması için verdiği afyon, bandaj ve benzeri malzemeleri topladı.

Son olarak, altın ve yakut yüzüğü tekrar kilitli kutuya koydu ve sıkıca kapattı. Bugün onun için tiyatro ya da parti olmayacaktı. Yapacak işleri vardı ve bundan kaçış yoktu.

Olduğu gibiydi.

Diana'nın onu kabul edip etmeyeceği konusuna gelince, sadece ona bir şans daha vermesi için dua edebilirdi.

Yorucu ve kanlı birkaç saatin ardından Aaron dönüş yolunda köyün içinden geçti. Yolunun dışındaydı ama bir şey, begonya dolu pencere kutuları ve yeşil panjurlarıyla Queen's Ruby'nin neşeli cephesinin önünden geçmeden eve gitmesine izin vermiyordu.

Ona ait olduğunu bildiği pencereye baktı. Diğerleri gibi karanlıktı. Ambervale birkaç saatlik mesafedeydi ve hanımlar eve dönene kadar neredeyse şafak sökmüş olacaktı. Aaron, katılacağına söz verip de gelmeyen Diana'nın kendisi hakkında ne düşüneceğini hayal etmekten nefret ediyordu. En azından bir haber göndermeyi düşünmeliydi ama buna zamanı yoktu.

Yarın özür dilemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Atını dürttü ve eve giden yoldan aşağı döndü. Kulübeye yaklaştığında içeriden zayıf bir ışığın yandığını gördü. Garipti. Acelesinden, ayrılmadan önce lambasını söndürmeyi ihmal etmiş olmalıydı.

Atı hazırlamak için zaman harcadı, kısırağın su ve yem aldığından ve iyice fırçalandığından emin oldu. Sonra Aaron kendine şöyle bir baktı ve yüzünü buruşturdu. Bu olay için giydiği yepyeni gömleği kan içindeydi. Tıraş kazasından kalan en ufak bir damlanın bile gömleğine bulaşmaması için ne kadar dikkatli davrandığını düşünerek yüzünü buruşturdu.

Tam pompanın yanında, gömleğini belinden çekip çıkardı, başına geçirdi ve ıslanması için bir kova suyun içine attı. O şeyi içeri sokmanın bir faydası yoktu. Sonra kendi başını, gövdesini ve ellerini ıslatarak o akşamki sefil, kanlı çalışmanın tüm kanıtlarını yıkadı. Sonunda dik durdu, yüzündeki ve saçlarındaki suyu itti ve kulübeye girdi.

Kadın oradaydı. Masasında oturuyordu, başını yığılmış kollarına dayamıştı.

"Diana?"

Bir sıçrayışla uyandı, gözleri ona odaklanana kadar geniş ve odaklanmamıştı. "Aaron. Buradasın."

"Ben buradayım. Ve sen de buradasın. Peki ya Ambervale?"

"Herkesse berbat bir baş ağrım olduğunu söyledim ve Bayan Bertram'a rolümü okuması için yalvardım. Ben gitmedim."

"Neden olmasın?"

"Hanın kızlarından birinden Bay Maidstone'un kazasını duyduk. Yardım için çağrılacağınızı biliyordum. O nasıl?"

Aaron içini çekti ve çenesini ovuşturdu. "Yaşayacak. Bacağı elimden geldiğince iyi durumda. Kötü bir kırıktı ve iyileşmesi aylar sürecek. Ama zaman tanırsa temiz bir şekilde iyileşecektir."

"Çok rahatladım."

"Yüzünü görmek içimi rahatlattı. Gelmediğimde ne düşüneceğinden endişeleniyordum."

"Gelip sana yardım etmek istedim ama sadece ayak bağı olacağıma karar verdim. Ama bittiğinde açlıktan öleceğini biliyordum. Ve belki biraz arkadaş'a da ihtiyacın vardır." Bakışlarını kaçırdı ve kirpikleri dalgalandı.

Birden onun karşısında gömleksiz durduğu aklına geldi. Ve o da bunu fark etmişti. Geniş gözlü, uyuklu bakışları kollarının ve göğsünün her nemli kıvrımında dolaştı. Ama kadın onunla diğer tüm giysilerinin asılı olduğu yatak odası arasında oturuyordu. Onu yarı giyinik görmesi ne kadar uygunsuz olsa da, tedbirsizce yaklaşmadan giyinemezdi ... bu yüzden hiçbir şey yapmadı.

Boğazını temizledi.

Bakışları adamın yüzüne kaydı.

Ayağa kalktı. "Akşam yemeği getirdim." Masanın üzerindeki kapalı tabakları gösterirken, ağzı kendini küçümseyen bir gülümsemeyle yana çekildi. "Merak etmeyin, kendim pişirmedim. Sadece Kraliçe'nin Ruby mutfağından gelen ufak tefek şeyler."

Ne diyeceğini bilemiyordu; kızın bildiği, onunla birlikte olmak için akşamki eğlenceden vazgeçtiği gerçeği. Düşünceli olması sürpriz sayılmazdı ama yine de Kalbi bunun çok daha anlamlı olduğunda ısrar ediyordu.

Ve o kadar güzeldi ki. Tiyatro için giymesi gereken elbise ya da kostüm her neyse, yine bir kenara asılmıştı. En sade, günlük elbiselerinden birini giymişti. Ama saçları hâlâ özenle toplanmış ve bu geceki eğlencenin bir eseri gibi lüle lüle yapılmıştı.

Yaklaştı ve o güzel altın sarısı saçlarından bir tutam yakalayarak parmağına doladı. "Geziyi kaçırdığın için üzgünüm."

"Üzgün değilim." Sertçe yutkundu. "Yani, elimden bir şey gelmezdi."

"Elbette olabilir. Evde kalmana gerek yoktu. Kız kardeşini ve arkadaşlarını görmeyi dört gözle beklediğini biliyorum."

"Ben daha çok seni dört gözle bekliyordum."

Yanağına bir dokunuş yaptı, bunalmıştı ve bu sözleri hak etmek için ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Bu kadını hak etmek için.

"Aç mısın?" diye sordu. Başını salladı. "Evet."

"Peki o zaman. Belki de birkaç tabak alıp-" Onu bir öpücüğün içine çekti.

Açtı, evet. Ona aç. Ruhu sadece bunun için açlık çekiyordu.

Hayatı boyunca her gece bu eve, bu odaya dönmüştü. Ama uzun zamandır ilk kez gerçekten eve dönüyormuş gibi hissediyordu.

Yumuşak ve misafirperverdi. Çok güzel kokuyordu.

Bir kolunu onun ince beline dolayarak kollarını çıplak göğsüne hapsetti. Parmak uçları araştırdı,

okşadı, okşadı. Sonra yavaşça yukarı doğru kayarak kollarını adamın boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Öpüştüler ve dokundular. Bir elini göğsüne koydu, yoğurdu ve şekillendirdi. Kadın iç çekti, adamın okşamasına doğru eğildi. Daha fazlası için yalvarıyordu. Adam onu kendine doğru çekti ve bir bacağına bacaklarının arasına soktu. Kadın onu boğuk bir inilti ve derin, talepkâr bir öpücükle ödüllendirdi.

Geceydi. Yalnızdılar ve kimse onları rahatsız etmeyecekti. Diğer odada bir yatak onları çağırıyordu. Zaten yarı yarıya soyunmuştu. Bu işin nereye varacağını görmek için falcı olmaya gerek yoktu.

"Eğer bunu istemiyorsan ..." diye mırıldandı.

Cümleyi tamamlayamadı bile. Bunu iste, diye sessizce yalvardı. Bunu iste -beni iste, paylaşabileceğimiz bu hayatı iste- benim seni istediğim kadar.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı. Kalçaları Aaron'ın kalçasının sert eğimine doğru yuvarlandı ve Aaron'ın içinden çiğ şehvet çizgileri gönderdi. "Aaron, ben Bunu çok istiyorum."

"Bu gece sana sormak istediğim bir soru vardı."

"Biliyorum." Mavi gözleri yukarı kalktı ve adamın bakışlarıyla doğrudan buluştu. "Buraya evet demek için geldim."

Cevap bile vermedi.

Çünkü söyleyecek bir şey kalmamıştı. Eğer onu istiyorsa, o onundu. Bu gece, yarın, her zaman.

Onu ayaklarından tutup kollarına aldı. Küçük kahkaha çığlığı onu memnun etti. İlkinden beri bunu yapmak istiyordu.

Onu yatırırken, daha iyi bir yatağı olmasını diledi. Ahşap iskelet üzerinde daha iyi bir şilte. Daha yumuşak çarşaf ve yorganlar. Ama bu endişelerin hiçbirisi şehvetini azaltmaya yetmedi. Hem de hiç. Elini kızın eteklerinin altına soktuğunda, siki pantolonunun içinde çelik bir çubuk gibi hissetti. On altı yaşındaki gençliğinden beri böyle bir erotik çaresizlik yaşamamıştı.

Yine de işleri yavaştan almaya karar verdi. Önce onun zevk alması gerektiğini biliyordu, yoksa bunun

gerçekleşmesi mümkün değildi.

Hem de hiç.

Elbisesinin arkasındaki kancalarla uğraşırken, sinirler onu tedirgin arılar gibi sarmıştı. Tanrı'dan bunu onun için iyi yapabilmeyi umuyordu. Hiç bakire biriyle yatmamıştı. Hatta uzun zamandır hiçbir kadınla birlikte olmamıştı.

Gençliğini kızların peşinden koşamayacak kadar çok çalışarak geçirmişti. Sonunda, komşu köydeki dost canlısı bir dul kadın ona kucak açmış ve başka birçok konuda yardımcı olmuş, ona kadınları öğretmişti. Kolay bir dostlukları olmuştu ama öğretmene kur yapmaya başlayınca bu dostluğu bozmuştu. Ve öğretmen onu terk ettikten sonra, yaralı gururunu yatıştırmak için birkaç akşamını kasabada eğlenerek geçirmişti.

Ve hepsi bu kadardı.

İşte buradaydı, yedi yirmi yaşlarında, erkeksi, kırmızı kanlı bir adamdı ve sevgililerini bir elin parmakları kadar sayabiliyordu. Onun eli, elbette, en tanıdık sevgilisiydi.

Diana'nın elleri hoş bir gelişmeydi. Yumuşacıktı. Çok yumuşak ve çok meraklıydılar. Adam elbisesinin korsajını aşağı doğru çekiştirirken, Diana onun kollarına, omuzlarına, göğsünün düzlemlerine meraklı dokunuşlar yapıyordu. Her sinirini uyandırıyor ve kalp atışlarını dörtnala koşturuyordu.

Cüppesini çıkardı ve dikkatlice bir kenara koyarak onu tatlı, sade bir kombinezon ve çoraplarla bıraktı. Hissettiğine göre ipek çoraplardı. Bir elini baldırında gezdirdi ve bacaklarının beline dolanmış halini hayal etti. Sadece bu düşünce bile onu beklenen zevkle inletti.

"Beğendin mi?" diye sordu. "Onlar benim en iyilerim."

"Evde kalmaya karar verdiğinde değişmemiş olmana şaşırdım." Kurdeleli jartiyerinin kenarına dokundu ama çözmedi.

Ona kedi yavrusu gibi bir gülümseme verdi. "Oh, üstümü değiştirdim. Bunları senin için giydim."

Şehvet içinden geçerek onu neredeyse ikiye bölecekti. İkisi de henüz çıplak bile değildi ve o çoktan dökülmeye hazırdı.

"Tanrım, seni seviyorum." Hak ettiği gibi anlamlı bir itiraf değildi bu. Ama içinde bir şeylerin patlaması gerekiyordu ve kelimeler en güvenli miktar gibi görünüyordu.

Kadın güldü ve onu öptü. Dilleri dans ederken, parmaklarını vardiyasının önünde sıralanmış küçük düğmeleri çözmeye gönderdi. Görünüşe göre yüzlerce düğme vardı.

Sonunda düğmeleri, kenarlarını ayırıp elini içeri sokacak kadar gevşetmişti.

Tatlı cennet.

O bir demirciydi. Bütün gün sert, katı, acımasız malzemelerle çalışırdı. Ama bu ... Ah, bu yumuşaklıktı.

Hiçbir şey elini dolduran göğsünün hissiyle kıyaslanamazdı. Hiçbir şey. Okşadı, kaldırdı, yoğurdu, alay etti. Ona dokunmaya doyamıyordu.

Başını eğdi, boynundan ve göğüs kemiğinden aşağı öpücükler bıraktı, düğmelerin geri kalanı açılana kadar vardiyasının kenarlarını kenara çekti. Ağzına almadan önce meme ucunun rengini (soluk, alaca pembe) fark edecek kadar durakladı.

Nefes nefese kaldı ve iç çekti. Parmakları adamın saçlarında sıkıca dolandı.

Bir eliyle elbisesinin eteğini kaldırdı, seksinin narin kıvrımlarını aramadan önce ipeğin kayışının tadını çıkarmak için zaman ayırdı. Kadın hevesli bir masumiyetle kalçalarını araladı, ama o andan itibaren ilerleme yavaşladı.

Çok küçüktü, çok dardı. Tek bir parmağını kılıfına sokmak bile uzun zaman alıyordu. Ve erkekler arasında Aaron kendisinin daha iri olduğunu biliyordu. Geçmişteki sevgilileri bundan memnundu. Ama bu durumda . . .

Tüm sabrını toplayarak tek parmağını içeri ve dışarı okşadı, bir yandan da göğüslerini emiyor ve avucunun topuğunu incisine sürüyordu. Kadının erotik, soluk soluğa inlemeleri, artan sıcaklık gibi onu cesaretlendirdi.

Ama ikinci bir parmak daha eklemeye çalıştığında, kızın her tarafı gerildi.

Kaba işçi ellerine lanet ederek dokunuşunu hemen geri çekti. Elbisesini aşağıya çekerek dizlerine kadar örttü.

"Bundan korkmanı istemiyorum. Ve sana acı çektirmeye dayanamam." Bu sözleri söylemek çok zordu ama söylemesi gerektiğini biliyordu. "Belki de beklemeliyiz."

Mavi gözleri duygularla parlıyordu. Öpücükle şişmiş dudakları aralandı ve Diana-Highwood'un ağzından duymadığı kelimeler döküldü.

"Şeytan gibi yapmalıyız."

Diana onun şaşkın bakışlarının tadını çıkardı.

Onun böyle konuşmasına alışık değildi. O da böyle bir dil kullanmaya alışık değildi. Ama bu noktada, nezaket askıda kalabilirdi. Belirsizliğe yer bırakmazdı.

Bunun olması gerekiyordu. Bu gece.

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve yan dönerek yatakta karşı karşıya gelmelerini sağladı. "Aaron, ilk tanışmamızdan itibaren senden etkilendim. Kısa bir süre sonra da sana aşık oldum. Ama sana aşık oldum çünkü dizginleri benim ellerime verdin. Kendi aklımı bilmem konusunda bana güvendin ve kalbimin sesini dinlemem için bana cesaret verdin. Bu gece burada olmamın nedeni bu."

Onun kolunu okşadı. "Eğer bana emin olduğunu söylersen ..."

"Eminim. Hayatım boyunca kendi duygularımla arama güvenli bir mesafe koydum. Artık değil. Eğer korku bunun bir parçasıysa, o zaman korkuyu hissetmek istiyorum. Acıyı da. Ve neşe ve endişe ve ihtiyaç ve zevk ve ... ve her şeyi, hepsini aynı anda. Hepsini yaşamak istiyorum ve bunu seninle yapmak istiyorum."

Yüz hatlarına bir kesinlik yerleşti. "O zaman alacaksın."

Evet. Kendini zafer kazanmış hisseden Diana yatağa uzanarak gevşedi ve bacaklarını onun dokunuşu için kıvrak bir yalvarışla uzattı.

Önce gözleriyle onu okşadı, kararlı bakışlarını vücudunda gezdirdi.

"Zevkten anlıyor musun?" Adamın eli kadının kalçaları arasında hafifçe gevşedi ve üstündeki kıyafetten cinsel organını kavradı. "Önce sen doruğa ulaşırsan bu çok daha kolay olacak."

Ona soruyu o kadar açık bir şekilde sordu ki. Hatta umutla. O da gerçeği söyleyerek cevap verdi. "Evet."

"Güzel." Sesi alçak, karanlık bir gümbürtüydü.

"Güzel." Sırtını dikleştirerek adamın dokunuşuna doğru itti.

"Evet," dedi. "Seni memnun eden şeyi göster bana."

Cesareti kırıldı. Bir itiraf vardı, bir de gösteri. Ama gözlerini kapattı, cesaretini topladı ve elini kendi eliyle örtmek için aşağı uzandı. Vardiyasının altında ona rehberlik etmedi ama parmaklarını tülbentin içinden etine bastırdı, pürüzsüz, güçlü sürtünmeyi tam doğru yerde çalıştırdı.

Adam bir ritim tutturduğunda, kadın tutuşunu gevşetti ve yatağa doğru eridi. Adam onun göğüslerini, kulaklarını ve boynunu öptü. Ustaca dokunuşu ve yetenekli ağzı, şimdiye kadar yaşadıklarından farklı hisler uyandırıyordu. Bu, banyo küvetindeki bir anlık haz değildi. Bu bir okyanustu. Etrafında dönen, onu kontrol edemeyeceği şekilde kaldıran ve savuran uçsuz bucaksız bir zevk denizi.

Tek yol teslim olmaktı.

Nefesi kesildi ve yatağın üzerinde huzursuzca kıvrandı. Ağzını meme ucunun üzerine yerleştirdi ve sertçe çekti, dilinin hınzır kırbaçlarıyla ucuyla alay etti. Zevk çok şiddetliydi. Lezzetli bir dürtü çiçek açtı ve tüm vücuduna yayıldı. Topuklarını şilteye gömdü, kalçalarını onun dokunuşunu karşılamak için yuvarladı.

"Evet," diye fısıldadı, bir meme ucunu diğerini yakalayacak kadar uzun süre bırakarak. "İşte bu kadar."

Elini bacaklarının arasından çekti. Adam onu vücudunun tamamıyla örtmek için hareket edene kadar bu yoksunluk karşısında inledi. Hâlâ pantolonunu giyiyordu,

Ama adamın sıcaklığı ve ağırlığı şehvetli bir armağandı. Göğsündeki kıllar hassaslaşmış meme uçlarını okşuyordu. Kalçaları kadının kalçalarını genişçe itti ve sonra sıkışmış ereksiyonunun pürüzsüz, kalın sütunu kadının yarığına rahatça yerleşti.

Evet. Bu. Sert, mükemmel baskı tam da ihtiyacı olan şeydi. Adam ona karşı yavaş, kışkırtıcı bir ritimle hareket etti ve kadın da onun hareketlerine ayak uydurdu.

"Aaron." Adamın omuzlarına ve boynuna yapıştı, zevk onu on farklı yöne çekerken hayatı için tutundu.

Ve sonra her şey parlak, sarsıcı bir sevinç dalgasında bir araya geldi.

Kadının doruğa ulaşmasından kısa bir süre sonra adam geri çekiliyor, pantolonunun düğmelerini çekiştiriyor ve derisine kadar soyunurken botlarına küfrediyordu. Kadının elbisesini beline kadar iterek en mahrem yerlerine cesurca baktı. Ama kadın kıpırdanmayı ya da ondan çekinmeyi düşünemedi, adam tekrar üzerine yerleşti.

Uylukları kadınınkilere karşı sertti ve tıpkı göğsü gibi kıllarla kaplıydı. Erkekliğinin pürüzsüz, geniş tepesi kadının göbeğini dürtüyordu.

İnledi. "I . . . Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Sanırım ikimiz de yeterince bekledik."

Kalçaları esnedi ve ileri doğru itti. Onun içine.

Yüzünü onun boynuna gömdü, ağlamamaya kararlıydı.

Adam küfretti. "Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Acımişti. O kadar çok acıyordu ki dudağını ısırıldığını sadece kan kokusundan anlayabiliyordu.

Bir dahaki sefere daha iyi olacak, diye kendini teselli etti bir dizi yavaş, ısrarlı itiş onu daha derine götürürken. Onları yakınlaştırdı. Bir dahaki sefere daha iyi olacak.

Ama bir kez kendini gelecek zamanın vaadiyle uzlaştırdığında. . .

Bu sefer oldukça iyi hissetmeye başladım.

Bir daha orgazm olamayacaktı. Bu bir soru bile değildi. Ama ihtiyaç duyulmanın, arzulanmanın, böylesine güçlü ve tutkulu bir şekilde sevilmenin yüce hissi... bu başlı başına yeni, sarhoş edici bir zevkti. Onu sıkıca tuttu, uzun aletini kalbinin derinliklerine gömerken esneyen, gerilen kaslarının hissini sevdi, sonra daha da derine inmek için çabaladı.

Hareketleri hızlandı, daha az zarif ve kontrollü hale geldi. Nefes alış verişi, gençliğinde onu telaşlandıracak şekilde zorlaşmıştı.

Artık değil.

Ağırlığını dirsekleri üzerinde dengede tuttu ve kadın boynunu kıvrarak onu göğsünden, boynundan ... ulaşabildiği her yerinden öptü. Dilini köprücük kemiği boyunca gezdirdi, kendini yüz­süz ve baştan çıkarıcı hissediyordu.

Boğuk bir iniltiyle bir elini kızın arka tarafına kaydır­dı ve son bir hamle için onu sıkıca tuttu. Yüzü işkence gibi bir zevk maskesine dönüştü.

Sonunda, onun üzerine yığıldı, hırladı ve tamamlanma gücüyle titredi. Onu derinlemesine doldurdu.

Adam kadının içinde kaldı, nefesi boynunu okşarken yavaşça yumuşadı.

Uzun, çok uzun bir süre sessiz ve hareketsiz kaldı. Çünkü bunu da hak etmişlerdi - birbirlerine sığınmayı. Hayatı boyunca hiç bu kadar mükemmel sevildiğini ve güvende olduğunu hissetmemişti.

"Bilemezsin," diye fısıldadı sonunda saçlarına. "Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin."

Başını çevirerek onun öpücüğünü istedi. "Sanırım bir fikrim var."

BÖLÜM 11

Diana ertesi sabah geç yattı. Kraliçe'nin Ruby'sindeki herkesin uyuyacağını düşünmüştü.

Arabalar köy merkezine girmeden önce bir saatten daha az bir süre kendi yatağında güvendeydi. Kızlar kıkırdayarak ve birbirlerine fısıldayarak merdivenleri tırmanmaya başlamışlardı. Görünüşe göre Diana'nın yardımı olmadan da eğlenmeyi başarmışlardı. Diana bundan memnundu. Bir yanı odasından çıkıp tüm detayları sormak istiyordu. Kate ve Minerva'yla ilgili tüm haberleri duymak istiyordu.

Ama bu sorular için sabah yeterince zamanı olacağına karar vermişti. Aaron'la geçirdiği gece onu mutlu bir şekilde güçten düşürmüştü ve hasta olması gerekiyordu.

Bu yüzden Charlotte kapısını hafifçe aralayıp temkinli bir şekilde "Diana?" diye fısıldadığında cevap vermemiş, uyuyormuş gibi yapmıştı. Sonra da gerçekten uykuya dalmıştı.

Çok sıkı uyudu. Vücudu bunu hak etmişti.

Uyandığında kahvaltı seslerini duyabiliyordu. Odası yemek odasının tam üstündeydi ve tereyağlı tost kokan havada porselen ve çatal bıçak seslerinin uzaktan gelen mırıltısını iyi biliyordu.

Kalktı, yıkandı ve en sevdiği elbisesini giydi, sonra da merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Hayır, takırdamadı.

Merdivenlerden aşağı süzüldü.

O aşıktı. Evleniyordu. Bu köyde küçük, tatlı bir kulübesi olacaktı.

Aaron'la birlikte bir hayat ve aile kuracaklardı. Annesinin planladığı gibi bir gelecek olmayabilirdi ama Diana'nın hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir mutluluktan bu.

Ve bugünün sonunda herkes gerçeği öğrenmiş olacaktı.

Koridorda yavaşladı, yemek odasından gelen sesler ilgisini çekti.

"Geliyor," diye fısıldadı biri.

Bir susturma gürültüsü başladı. Paniğe kapılmış çatal bıçak takımları takırdadı.

Sonra Diana köşeyi dönüp yemek odasına girdi ve herkes tamamen, ürkütücü bir sessizliğe gömüldü.

"Aman Tanrım," dedi. "Ne oldu? Neyin var?"

Kızlardan biri kaşığını yere bıraktı. "Gördün mü, sana onun bu konuda hiçbir şey bilmediğini söylemişim. O yapmış olamaz."

"Sus, Fanny." Bayan Price boğazını temizledi ve Diana'ya baktı. "Bu sabah oldukça iyi görünüyorsunuz, Bayan Highwood. Dün gece hasta olduğunuzu kimse bilemezdi."

"Teşekkür ederim." Diana yavaşça konuştu, Bayan Price'ın sesindeki şüpheci tondan hoşlanmamıştı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Tüm hanımlar birbirlerine konuşur gibi bakışlar gönderirken bile ona dikkatle bakıyorlardı.

Diana'nın kalbi çarpmaya başladı.

Oh, Tanrım. Biliyorlardı. Hepsi biliyordu. Birisi Aaron'ı görmek için gizlice dışarı çıktığını fark etmişti. Ya da sonra gizlice geri döndüğünü.

Bir kız, "Ona inanmıyorum," diye fısıldadı.

"Ama başka biri olamazdı," diye yanıtladı bir başkası.

"Muhtemelen bir dürtüdür. Bunun olduğunu duymuştum bazı kızlarla. Bunun yanlış olduğunu biliyorlar ama kendilerine engel olamıyorlar."

Zorlama mı?

Hayır, hayır, hayır. Diana herhangi bir zorunluluktan dolayı acı çekmiyordu. O aşıktı. Yüzüyordu. Bugün herkesin görmesini istediği şey buydu. İğrençliği değil.

Bunun yerine, hepsi ona yan yan baktı ve ellerinin arkasından fısıldadı.

Bunun bir yıkım olduğunu fark etti. Yirmi üç yıllık hassas inceliğinin artık bir önemi yoktu. Herkes gözlerinde tiksinti ve korkuyla ona bakıyordu. Sanki güzel mavi elbisesi isle kirlenmişti ve çok yaklaşırlarsa onları da lekeleyebilirdi.

Şimdi kendini gerçekten hasta hissediyordu. Onun hakkında ne düşüneceklerdi? Bu Charlotte için ne anlama geliyordu?

Kesin olan bir şey vardı: Mükemmel Bayan Highwood imajı artık geri dönüşü olmayan bir şekilde paramparça olmuştu.

Bayan Price komşusuna dirsek attı. "Yapın. Birinin sorması lazım."

"Ben yaparım. Ben ev sahibiyim. Ben yapmalıyım." Sevgili yaşlı Bayan Nichols oturduğu yerden kalktı ve ellerini dua eder gibi kavuşturdu. "Diana, canım," diye başladı nazikçe. "Bize söyleyecek bir şeyin var mı? Dün geceyle ilgili herhangi bir şey?"

Yağmur geri gelmişti. İntikamla.

Aaron ne yapacağını bilemiyordu. Diana da dâhil olmak üzere Kraliçe'nin tüm Ruby hanımları bugün kesinlikle uyuyacaktı. Öğleden sonraya kadar onu ziyarete gidemezdi ve başka bir yere gitmek için bu sağanak yağmura göğüs germenin de pek anlamı yoktu. O sabah Diana'yı pansiyona bıraktıktan sonra erkenden Bay Maidstone'a uğramıştı.

Ön bahçe için ferforje bir kapı yaptırmaya karar verdi. Uzun zamandır mütevazı ahşap kapıyı değiştirmeyi planlıyordu. Ama bir türlü vakit bulamamıştı.

Bugün, dilediği kadar zamanı vardı.

Demirhanede gürül gürül yanan bir ateş yaktı ve uzun bir kare kundak çıkardı. Kapı için helezonik korkuluklar yapmak için demiri parlayan sarıya kadar ısıtması, bir masa mengenesine sabitlemek için öfkeyle krank yapması, demirin ucunu

çubuğu maşa ile tutuyor, ardından soğumadan önce metali döndürebildiği kadar döndürüyordu.

Sonra tüm işi tekrarlayın. Ve tekrar.

Zor, terli bir işti ve bugün tam da ihtiyacı olan dikkat dağıtıcıydı.

Bir ya da iki saattir bu işle uğraşıyordu ki, yolda aceleyle ilerleyen bir figür gördü. Bu havada kim dışarı çıkar ki? Umarım yine Maidstone'lu kız değildir, ona babasının durumunun kötüye gittiğini söylemeye gelmiştir.

Ama kapı açıldığında Diana içeri girdi.

Pelerinini çıkarıp kapının yanındaki askıya astı, sonra bir ayağının üzerinde durarak leylekçilik oynadı, sonra diğer ayağını, ayakkabılarını örten kanvas tozlukları çekiştirerek çıkardı.

Aaron sadece durup baktı ve bükülmüş demir çubuğunun mengenede soğumasına izin verdi. "Bu havada dışarı çıkmamalısın. Üşüteceksin."

Belki de onu İyi günler ya da Ne hoş bir sürpriz ya da Dün gece seni ruhumun derinliklerine kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Ama şimdi şaka yapmakla uğraşamazdı. Kendini ona adamıştı, her zaman. "Her zaman "ın uzun, çok uzun bir süre olmasını istiyordu.

"Sadece seni görmem gerekiyordu. Seninle konuşmaya. Bekleyemezdi." Aceleyle ona doğru koştu.

"Dur," dedi.

Durdu, şaşırmıştı.

Düşüncesizliğine bir kez daha lanet okudu. "Özür dilerim. Sana havlamak istememiştım. Ama eteğine ve terliklerine dikkat et."

Yere doğru başını salladı.

Demirhanenin taş döşeli kısmından geçip doğruca cürufların üzerine basmış, nemli fırçasını tıka basa kurumun içinde sürüklemişti. Bu tür bir toprağı temizlemek neredeyse imkânsızdı. Bunu gören herkes nerede olduğunu anlardı.

"Fark etmez," dedi. "Üşüyorum. Ateşe yakın olmak istiyorum. Ve sana."

"O zaman ellerini omuzlarıma koy." Kız razı olunca, bir ön kolunu kalçalarının altından geçirdi ve kaldırarak örsün üzerine oturttu. Kızın elbisesini karıştırmamak için elini sıkıca tuttu ve yoldan çekti.

Ama bir kez b u r a d a , örsünün üzerinde tatlı tatlı oturuyordu.

Tanrım, onun her tarafını karıştırmak istiyordu.

Beş dakika önce, yeryüzünde çini mavisi elbisesi içinde Bayan Diana Highwood'dan daha cazip bir manzara olmadığına yemin edebilirdi.

Ama yanıliyordu.

Daha cazip bir manzara vardı. Yağmurdan ıslanmış, çini mavisi elbisesi içindeki Bayan Diana Highwood'du.

Pelerin onu havanın en kötü etkilerinden korumuştı ama hava yeterince içeri sızmıştı, öyle ki elbisesi bir kat boyadan farksızdı. Meme uçları sert ve mükemmel bir şekilde belirginleşmişti.

Bacakları cüruf zeminin üzerinde sallanıyordu. Beyaz giysili ayak bileklerine bir an göz attı. Bugün ipek çorap yoktu, sadece mantıklı yün çoraplar vardı. Yine de onları çok tahrik edici buluyordu.

"Seni beklemiyordum." Koluyla alnını sildi, sonra ona kararmış ellerini gösterdi. "Burada, demir ocağının yanında otur. Ben gidip elimi yüzümü yıkayacağım, yeni bir gömlek bulacağım ve kulübede ateş yakacağım. O zaman seni iyice ısıtabilirim."

Ona doğru uzandı. "Hayır, kal. Benimle kal."

"Eğer istersen."

Kaşlarını çatarak onu inceledi ve titremesinin nemli havadan mı yoksa kırılğan duygusal durumundan mı kaynaklandığına karar vermeye çalıştı. Her iki durumda da, ona yardım edemiyormuş gibi hissetmekten hoşlanmıyordu.

Onu elleriyle ısıtamazdı. Ama sahip olduğu tek şey elleri değildi.

"Parmakların donuyor olmalı," dedi, kızın yumruklarına bakarak.

Başını salladı.

Bu bahar tüm hanımlar arasında popüler olan örme el eldivenlerinden giymişti. Onlara parmaksız eldiven dendiğini duymuştu. Böyle havalarda "parmaksız" demek ona "işe yaramaz" demekle eşdeğer gibi geliyordu ama kadınların modasından anlıyormuş gibi davranmıyordu.

Deri önlüğünü çözdü ve bir kenara attı. Sonra ev dokuması gömleğini belindeki kuşaktan çekip çıkardı ve davet edercesine kaldırdı. "Onları buraya koy."

Soğuk ellerini adamın gövdesine bastırdı. Ellerin serinliği onu sarstı.

"Tanrım," dedi. "Fırın gibisin."

Aşk, hiçbir fikrin yok.

Emin olmak için, elleri soğuktu. Ama soğuk parmak uçlarının adamın şehvetini söndürme şansı, şenlik ateşinin üzerine düşen on kar tanesinden daha azdı.

Tüm vücudu ona duyduğu arzuyla alev alev yanıyordu. O kapıdan içeri girmeden çok önce de böyleydi. Dün gecedен beri düşünebildiği tek şey onun çıplak bedeniydi. Çıplak tenine tatlı dokunuşu.

Başını eğerek önce dudaklarındaki pembeliği, sonra da yanaklarını öptü. Burnunun buz gibi ucunu okşadı. Alnındaki başıboş bir yağmur damlasını yaladı.

"Bu daha iyi," dedi.

"Daha yeni başlıyorum." Kızın boynuna bir öpücük kondurdu. "Ama konuşacak bir şeyin vardı?"

"Bekleyebilir."

"Güzel." Öpücükleri aşağıya doğru takip etti. "Güzel."

Parmakları göğüs kafesinin etrafında kayarak sırtının düzlemlerine yayıldı ve onu kendine çekti. İçgüdüsel olarak o da karşılık vermek ve onu kucaklamak için hareket etti ama elbisesini isle kirletmemek için tam zamanında kendini hatırladı. Bunun yerine ellerini bıraktı ve örsün iki ucunu kavradı.

Yakası onu engelledi. Nemli olduğunda, muslin hiç esnek değildi. Bu yüzden başını daha aşağı indirdi ve korse üzerinden göğüslerini okşadı.

İç çekti ve daha fazla temas arayışıyla ona doğru hareket etti. Onun daha fazlasını istediğini biliyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ve bunu ona nasıl vereceğini de biliyordu.

Sadece onun hazır olduğundan emin değildi. onu almak için.

Denemekten başka yolu yok.

Dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi ve kadının eteklerinin altına girdi.

Tamamen hareketsiz kaldı. Tek bir kası bile kıpırdamadı ama nefes alışını duyabiliyordu. Nefesi karnının derinliklerinde, alçak bir yerden geliyordu. Husky ve özlem dolu.

Ona durmasını söylemedi.

Baldırının ve dizinin çorapla kaplı yamacını kemirerek, kombinezon tünelinden burnunu sokarak ilerledi. Kurdeleli jartiyerine ulaştığında cennetin yakın olduğunu anladı. Dilini baldırının iç kısmındaki çıplak ipeğe değdirdi, sonra cesurca yukarı doğru ilerledi. Yukarı çıkarken geniş omuzları kadının bacaklarını birbirinden ayırdı.

Kalçası adamın ağzına karşı tatlı bir ürperti verdi.

Onun merkezini buldu, yakınına sokuldu ve diliyle onu ayırdı.

Nefesini içine çekti.

Durakladı, ona uyum sağlaması ya da isterse itiraz etmesi için zaman tanıdı ve kendi derin bir nefes çekti. Bahar yağmurunun, sıcak ütüyle sıkılmış tülbentin ve onun sarhoş edici kadınsı özünün kokularını içine çekti. Çok saf, çok şehvetli. Bu onu vahşileştirdi.

Daha fazlasına susamış bir halde onu yaladı.

Çok geçmeden zevke teslim oldu ve öpücüğün içinde rahatladı. Nazikçe, şefkatle keşfediyor, onu neyin memnun edip neyin etmediğini öğreniyordu. Onu bu şekilde doruğa ulaştırmayı çok isterdi. Ama kadın kalkması için sessiz bir yalvarışla omuzlarını çekiştirdiğinde, itiraz edecek gücü kendinde bulamadı.

Dişleriyle kızın eteklerini beline kadar çekti ve kalçalarını kızın iki yana açılmış bacaklarının arasına sıkıştırarak, geyik derisiyle kaplı ereksiyonunu kızın tahrik olmuş etine sürttü.

Bu çok iyiydi. Ve
çok yanlış.

Omurgasında bir şüphe titreşimi belirdi. Gün ortasıydı. Dışarıda yağmur yağıyordu, evet, ama her an biri içeri girebilirdi. Pansiyondan biri onu arıyor olabilirdi.

Bunu gerçekten yapacaklar mıydı?

İnce bacakları adamın beline kilitlendi. Terliğinin topuğu bir mahmuz gibi adamın böğrüne batıyor, içindeki canavarı dürtüyordu.

Oh, evet. Bunu yapacaklardı.

Örsün sivri uçlarını sıkıca kavrayarak kadının kalçalarına destek oldu. "Bundan sonrasını sen halledeceksin."

Aralarına uzandı ve pantolonunun düğmelerini çözdü, her düğmeyi küçük, emin parmaklarıyla çözdü. Sonra aynı parmaklar içeriye uzandı ve zorlanan horozunu buldu, onu dışarı çekti ve çekirdeğine yönlendirdi.

Islak ve hazırды. Adam derinlere kayarken göğsünden hafif bir inilti yükseldi.

Tatlı... Kutsal... Kahretsin.

Kaç gece kendini eline almış ve tam da bu sahneyi hayal etmişti? Mükemmel, zarif, narin Diana Highwood örsünün üzerine uzanmış, süt beyazı kalçalarını iki yana açmıştı. Onun için nefes nefese. Sırtını zevkle kamburlaştırmış, göğüsleri korsajından taşmış, adam onu içine alırken, demir gibi ereksiyonunu onun istekli ateşine tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar vuruyordu. O her zaman adamın en sevdiği erotik fantezisi olmuştu.

Ama gerçek? Gerçeklik onun tüm hayallerinin ötesindeydi.

Böyle bir şeyi asla hayal edemezdi. Demircinin çatısını döven yağmurun sesi. Küçük, özel bulutlar . onların karışmış Nefes al. Bu Koku yıkanmış tülbentin ham, hayvani şehvetle karışması. Ve Tanrım, onu hissetmek. Kadife sıcaklığı sikini kucaklıyordu. Çok sıkı. Kalçalarına kilitlenmiş bacaklarının tatlı mengenesi. Tırnaklarının boynundaki lezzetli ısırtığı.

Bunu ben de istiyorum, dedi vücudu ona. Bunu istiyorum, seni istiyorum.

Daha çok, daha çok, daha çok istiyorum.

Alçak bir hırıltıyla örs üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve hızını iki katına çıkardı. Ona daha fazlasını verecekti. Ona her şeyi verecekti.

"Aaron." Elleri adamın gömleğinin kumaşına dolandı. "Aaron, bekle."

Dondu kaldı, nefesi göğsünde kabardı. Lanet olsun. Akli başına gelmiş, bir köy demirhanesinde örs üzerinde kabaca dövülen kibar bir kadın olduğunu fark etmişti. Lanet olsun. Azgın bir piçti.

Belki özür dileyebilirdi. Onu kulübeye ve yatağına taşıyarak gönlünü alabilirdi.

Ya da belki sadece giderdi. Sonsuza kadar.

"I . . ." Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Sadece kızın ağlamamasını umdu.

Boğucu, ağırlaşmış gözlerle ona baktı. "Dokun bana," dedi boğuk bir sesle. "Beni kirlet. Umurumda değil."

Tath... Kutsal... Kahretsin.

Pazar ayininde mırıldanmanın dışında Aaron on yıldan uzun bir süredir bilinçli bir dua etmemişti. Azizler beni erken boşalmaktan korusun duasıyla geri dönmesinin ahiretteki şansını artırmayacağını düşünüyordu. Ne kadar içtenlikle söylenmiş olursa olsun.

Bunun yerine dişlerini sıktı ve itişlerini yavaşlatarak durgun bir yuvarlanışa geçti. Kadın adamın boynuna sıkıca tutundu ama kollarını gevşetti, böylece adamın altında sarkık bir şekilde durarak ikisine de izleyebilecekleri bir alan sağladı.

Adam bir elini göğsünü avuçlamak için kaydırduğında, kadın gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefessiz kalmıştı. Vücudu adamın dokunuşuna doğru eğildi. Başparmağı soluk tülbentin üzerinde koyu, kaba bir çizgi oluşturdu. Onu işaretliyordu.

Keskin bir zevk çılgılığı attı ve mahrem kasları onun etrafında sıkıştı.

Sıkı.

Attığı çığlık... keskin bir beklentiden doğan bir rahatlama çıığıydı. Sanki onun kaba, sert dokunuşu bunca zamandır beklediğı şeymiş gibi.

Dokun bana. Beni kirlet. Benim için fark etmez.

"Lanetleneyeğim." Gözlerini kırpıştırarak ter damlacıklarını uzaklaştırdı. "Sen de bunu istiyordun."

Dudağını ısırđı ve kızardı. Kirpikleri nazlı nazlı dalgalandı.

"I

. . . Ne demek istediğınızı anlamıyorum."

Aaron alçak sesle kıkırdadı ve okşayışını bir göğsünden diğerine sürükledi. Tabii ki bunu o kadar kolay kabul etmeyecekti. Bu her ikisi için de eğlenceyi bozardı.

Ama artık gerçeğı biliyordu. Bunu hayal etmişti. Bunun hayalini kurmuştu. Hatta belki de tam olarak bunu hayal ederken elini yorganın altına sokmuş ve kendine dokunmuştu.

Kahretsin, onu seviyordu.

Ve bunu iyi yapacaktı.

Sertleşmiş meme ucunu parmaklarken sesini alçak ve kendini beğenmiş bir şekilde çıkardı. Müstehcen bir daire çizerek is bulaştırdı. "Masum rolü yapmayın, Bayan Highwood. Bunu istiyordunuz. Köyün demircisinden sert, terli bir dayak. Bu güçlü, kirli eller vücudunuzun her yerinde. Bunu istiyordunuz, değil mi?"

"I . . ."

Yarıya kadar geri çekildi, sonra derinlere kaydđ. "Öyle değil mi?"

Adam içeri girip çıkarken, kadın başını hafifçe salladı.

"Söyle." Sertçe itti.

Nefes nefese kaldı. "Evet."

Bir zafer heyecanı tüm vücudunu sarmış, sonra da gergin ve istekli bir şekilde omurgasının dibine yerleşmişti.

"Göster bana aşkım. Bunu ne kadar çok istediğini göster bana."

Onu derinden, açlıkla öptü, dilini yakaladı ve sertçe emdi. Onlar öpüşürken, kız boğazının arkasından yumuşak, muhtaç iniltiiler çıkarıyordu.

"Al beni," diye fısıldadı. "Beni senin olarak işaretle. Herkesin görmesini istiyorum."

Kadının sözleri adamın dizginlerini parçaladı ama adam sert ve hızlı pompalama dürtüsüyle savaştı, kadının kıvranmasına ve inlemesine neden olan yavaş, istikrarlı öğütmeye sadık kaldı.

Onu gerginleştirdi ve sıkıca kavradı.

Ve sonra uzun, merhametli bir sonla ürperdi ve tatlı bir salıvermeyle keskinleşti.

Tanrı'ya şükür.

Kız krizini atlattığında onu kollarının arasına aldı. Sonra ayağa kalktı, onu örsün üzerinden tamamen kaldırdı ve ağırlığını göğsüne yerleştirdi.

"Sıkı tutun," diye homurdandı. "Bana sıkıca tutun."

Kadın itaat etti, kollarını adamın boynuna doladı ve bacaklarını beline doladı.

Kaba, sıradan bir hayvandan dayak mı istiyordu? Alacağı buydu. Bu demirhanede geçirdiği on yıl onu değiştirmiş, bir gençten bir erkeğe dönüştürmüştü. Sabrı, ayrıntılara dikkat etmeyi, kendini tutmayı öğrenmişti; kadının zevki için yavaş ve istikrarlı olması gereken her şeyi.

Ama aynı zamanda onu bir öküz kadar güçlü yapmıştı. Ve şimdi sıra ondaydı.

Ayaklarını omuz genişliğinde açarak, kalçalarını ağaç gövdesi gibi sertleşene kadar gerdi. Kollarındaki ve omuzlarındaki zor kazanılmış gücün her zerresini kullanarak onu yukarı ve aşağı doğru kaydırды. Onu utanmazca kullanıyor, isli elleriyle poposunu kavlıyor ve onu sertçe çalıştırıyordu.

Bu, bütün gece devam ettirebileceği bir başarı değildi ama bunun bir önemi yoktu. Şehveti öylesine umutsuz bir noktaya ulaşmıştı ki, bir ya da iki dakika yetecekti.

Eğer öyleyse.

Gözlerini açık tutmak istedi. Bu onun rüyasıydı, fantezisi hayata geçmişti. Kız onun kollarındaydı, dantelli, mükemmel, kirli ve ıslaktı. Onu izlemek, boşalırken bakışlarını kızarmış, parıldayan göğüs dekoltesinde tutmak istiyordu.

Ama zevk içini parçaladığında, gözleri **kendiliğinden** kapandı. Şiddetli sarsıntılar

Ecstasy onu karanlık bir yere, sonra da aydınlık bir yere gönderdi.

Ve sonra tamamen boş bir yer.

Onun tatlı kucaklaması onu geri getirdi. Bir de yağmurun amansız uğultusu.

Bir şekilde onu masaya kadar taşımayı başardı ve tahta zemine oturttu. Pantolonunu yukarı çekti ve her tarafı zayıflamış bir halde kadının yanına yığıldı.

Bugün o kapıda daha fazla iş yapılmayacaktı. "Ah, Aaron. Başım büyük belada."

Cinsel ilişki sonrası uyuşukluğunu üzerinden atarak döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer yapmazsan I . . ."

"Hayır," diye atılarak onu ikna etmeye çalıştı. "Öyle demek istemedim. Bugünle ilgili hiçbir pişmanlığım yok. Ya da dün geceyle ilgili. Hem de hiç."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Sorun ne olursa olsun, onu onaracağım. Benim işim bu. Bir şeyleri onarırım."

"Bu kırık bir mandal kadar basit değil."

"Ne olursa olsun, ne pahasına olursa olsun, onu onaracağım. Şimdiye kadar bunu bilmiyorsan ..." Yanağından aşağıya isli bir çizgi çekti. "Diana, seni hayatımdan daha çok seviyorum."

Dudağını ısırdı. "İşte bu kadar. Hayatım tehlikede. Ağır bir suçla itham edilebilirim."

BÖLÜM 12

Diana nefesi kesilmiş bir halde onun tepkisini bekledi.

Uzun, gergin anlardan sonra, sonunda ona bir tane verdi. Güldü.

Sadece bunun gülünecek bir mesele olmasını diledi. "Korkarım bu bir şaka değil. Oldukça ciddi bir şüphe altındayım."

"Neyin?"

Bacaklarını masanın kenarından sarkıtarak masanın üzerine oturdu. "Bu sabah odamdan indiğimde bütün hanımlar yemek odasındaaydı. Kendi aralarında benim hakkımda fısıldaşıyorlardı. Bizi, dün geceyi öğrenmiş olmalılar diye düşündüm. Ama öyle değildi. Bayan Nichols beni tamamen farklı bir şeyle suçladı. Hırsızlık yaptığımı düşünüyorlar."

"Çalmak mı?" Kaşlarını çattı, gözlerindeki tüm eğlence kaybolmuştu. "Sen mi?"

"Pansiyonda küçük eşyalar kaybolmaya başladı."

Başını salladı. "Charlotte bana bundan bahsetti." "Anlattı mı? Ne zaman?"

Soruyu elinin tersiyle itti. "Şu an önemli değil. Devam edin."

Konuşurken, kirlenmiş korsesini çekiştirerek düzleştirdi. "Dün gece, tüm hanımlar Ambervale'e gitmişken, birkaç eşya daha kayboldu. Bu sefer bazıları değerliydi. Bayan Price'ın altın bir broşu kayıp ve Bayan Nichols'ın kendi masasından da bir gine çalınmış. Ve evde kalan tek hanım ben olduğum için ..."

"Oradaki tek kişi sen olamazsın. Peki ya hizmetçiler?"

Başını iki yana salladı. "Sadece Matilda oradaydı ve o da Bayan Nichols'la aynı odada uyuyordu. Eğer kıpırdasaydı, ev sahibesi fark ederdi. Onların gözünde, eşyaları alabilecek tek kişi benim."

"Ama sen yapmadın."

"Tabii ki çalmadım," dedi. "Hayatımda hiç hırsızlık yapmadım. Kimsenin benim yaptığımı inanmak istemediği açık ama tek mantıklı açıklama bu gibi görünüyor. Bir tür takıntı geliştirdiğimi düşünüyorlar. Beni çalmaya iten bir tür hastalık."

Derin bir nefes verdi ve ellerini birbirine kenetlenmiş parmaklardan oluşan sıkı bir kafes şeklinde ördü. "Bayan Price bir yargıç talep etti. Onlara gerçeği söylemekten başka çarem yok. Onlara ben olamayacağımı söyleyeceğim, çünkü bütün gece boyunca burada sizinleydim."

Gözleri parladı. "Ne? Diana, bunu onlara söyleyemezsin."

Verdiği cevabın şiddeti onu şaşırttı. Masayı itti ve demirhaneye gitti, sönmekte olan ateşin kömürlerini tırmıkladı ve yeni odun parçalarını besledi.

"Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Gerçek bu." "Evet. Ve eğer onlara söylersen, mahvolursun. Gerçekten." "Şüpheli bir hırsız olmaktansa mahvolmuş bir kadın olmak daha iyidir.

Sizce de öyle değil mi?"

Kabul etmedi ya da herhangi bir yanıt vermedi.

"O kayıp broş altın, Aaron. Çok değerlidir. Hırsızlar daha azını çaldıkları için asılırlar."

"Kimse seni asmayacak. Sen hırsız değilsin. Eşyalar ortaya çıkacak ya da başka biri itiraf edecek. Ellerinde kanıt yok, sadece şüphe var." Ona yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. Ağırlıkları bir boyunduruk gibi yerleşti. "Neden herkese dün gecedен bahsedip insafsız dedikodulara davetiye çıkarıyorsun?"

Omuz silkti. "Belki de dedikodular umurumda değildir."

"Buna inanmıyorum."

"O zaman biraz daha gayret et." Diana artık hayal kırıklığına uğramıştı.

Onun kendi aklını bildiğine güveneceğine söz vermemiş miydi?

Açıklamaya çalıştı. "Bu sabah aşağıya indiğimde hepsinin bana baktığını görünce ortaya çıktığınızı düşündüm. Bir an için dehşete kapıldım. Mahvolacağımdan emindim. Ama sonra bir şeyler değişti. Kaçınılmazlığı kabullendikten sonra. Kendimi garip bir şekilde özgür hissettim. Utançsız, heyecanlı. Aaron, insanların bilmesini istiyorum."

"Ben istemiyorum. Bu şekilde değil." Onu serbest bıraktı ve demirhanede volta atmaya başladı.

Kadın şaşkınlıkla onu izledi. "Anlamıyorum. Evlenmeyi planlamıyor muyuz?"

"Evet, ama seninle saygın bir şekilde evlenmek istedim. Eğer bunu duyarlarsa, insanlar sadece seni baştan çıkardığım ve başka seçeneğin olmadığı için evlendiğimizi düşünecekler."

"Yani bu senin gururunla ilgili," dedi. "Senin itibarın, benim değil."

"İkisi de, Diana. Ama evet, benim de bir itibarım var. Bu köyde insanlar bana saygı duyuyor. Burası benim evim."

"Umarım burası benim de evim olur."

"O zaman bunu iyice düşün. Ya Londra'da yerel bir zanaatkâr tarafından kirletildiğiniz duyulursa? İyi aileler genç kızlarını Spindle Cove'a göndermeyi bırakabilir. Bütün köy zarar görür ve bu benim hatam olur. O zaman sana destek olamayabilirim."

Aristokrat standartlarına göre mütevazı olsa da çeyizinin onları on yıllarca rahat ettirebileceğini ona hatırlatmanın zamanı değildi muhtemelen. Bunu sadece başka bir hakaret olarak algılayacaktır.

"Aaron, ne diyeceğimi bilmiyorum. Belki de tüm bunları dün gece beni yatağına taşımadan önce düşünmeliydin."

Ağzını ovuşturdu. "Dün gece düşünmüyordum. Belli ki."

Diana alınmamak için mücadele etti. Onun sözlerini mümkün olan en nazik şekilde yorumlamak için çok uğraştı.

Dün gece onun kulübesine geldiğinde, bunu önceden düşünerek ve riskleri bilerek yapmıştı. Ancak, onu orada bulmak onu şaşırtmıştı. Ve ölümlülük ve yorgunlukla boğuşarak geçirdiği uzun bir günün ardından savunmasız bir durumdaydı. Belki de her şeyi enine boyuna düşünecek zamanı olsaydı, onunla sevişmek yerine onu evine gönderirdi.

Ama öyle bile olsa. Şimdi nasıl pişman olabilirdi ki? Paylaştıkları şey çok harikaydı. En azından onun için harikaydı. Onunla birlikte olmaya, onunla evlenmeye, hayatını ona adamaya hazır hissediyordu.

Belki de onun kadar hazır hissetmiyordu.

"Aaron, korkmanı anlıyorum. Ben de korkuyorum. En iyi koşullarda bile planlarımızı açıklamanın kolay olmayacağını biliyorduk. Ama gerçeği söylemekten başka bir yol göremiyorum."

"Çok kolay," dedi. "Bekleyeceğiz. Bir ya da iki gün içinde bu hırsızlık meselesi kesin çözülecek. O zaman sana düzgün bir şekilde evlenme teklif edeceğim."

"Ya bu hırsızlık işi çözülmezse? Kendimi açıklamam istenirse, sıkışıp kalırım. Seçeneklerim 'şüpheli hırsız' ve 'bilinen zinacı' arasında. Ne olursa olsun, bir daha asla 'Mükemmel Bayan Highwood' olamayacağım. Garip gelebilir ama bundan mutluyum. Sadece kendim olmaya hazırım." Onun gözlerinin içine baktı. "Sanırım soru şu. Beni seviyor musun? Yoksa sadece benim değerli, mükemmel bir fikrimi mi?"

Parmakları kızın bir tutam saçını düzeltti. "Elbette seni seviyorum. Mükemmel ya da değil, senin için dünyaları düşünüyorum Diana. Bu yüzden arkadaşlarımızın ve komşularımızın daha azını düşünmesine katlanamam." Diana'nın kirlenmiş elbisesine bir hareket yaptı. "Senin böyle bir kız olduğuna inanmalarını istemiyorum."

Kollarını iki yana açtı. "Görünüşe göre ben böyle bir kıyım. Ve on dakika önce bunu umursamıyor gibiydin."

"Bu farklı. Farklı olduğunu biliyorsun. Bir ikimizin arasında olanlar var, bir de gösteriş yapmak var.

herkesin görmesi için. Biz nasıl hissettiğimizi biliyoruz, ama başkaları için

. . ." Adam, kadının göğsünün üzerinde müstehcen bir şekilde yayılmış olan koyu renk el izini görünce irkildi. "Bir çeteyi eğlendiren bir ışık eteği gibi görünüyorsun."

Geri çekildi, canı yandı. "Yine de şu ana kadar kendimi gerçekten kirli hissetmemiştim."

"Öyle demek istemedim."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Geceleri yatağında bir ışık eteği, gündüzleri ise kusursuz bir bakire istiyorsun." Bir elini kalbine bastırdı. "Ama benim beni tanıyan bir adama ihtiyacım var. Beni isteyen. Ve bunu dünyanın görmesinden korkmayan ya da utanmayan birine."

"Yani şimdi utanıyor muyum?" Jestı sabırsızdı. "Diana, eğer herhangi biri -arkadaşların, ailen, komşuların- senin bana değer verdiğinden şüphelenseydi, birlikte geçirdiğimiz gece bu kadar skandal olmazdı. Ama buna dair en ufak bir kanıt görmediler. Gördüler mi?"

Sesindeki suçlama tonu onu derinden yaralamıştı. Adam haklıydı, diye düşündü. Aaron'a karşı hisleri konusunda daha açık sözlü olsaydı, dün geceki gerçek bu kadar sürpriz olmazdı. Bu nedenle, en başta baş ağrısı hakkında yalan söylemesine gerek kalmazdı.

"I . . . Ben duygularını kolayca açığa vuran bir kadın değilim." Alışkanlıkla boynunda asılı duran şişeye uzandı. Orada değildi. Parmakları havaya kapandı ve tutunacak hiçbir şey bulamadığını hissetti. "Ben her zaman çekingen oldum."

"Çekingen," diye yineledi. "Geçen haftaya kadar, yolda karşılaştığımızda beni neredeyse hiç tanıımıyordun. Hiç alınmadım. Ama şimdi bana utanıyorum mu diyorsun? Bunun adil olmadığını biliyorsun."

Diana'nın tek bildiği gitmesi gerektiği idi.

Titreyen parmaklarıyla giysilerini elinden geldiğince düzeltti ve kapıya yöneldi. Kendi gerçek eylemlerini itiraf etmeden önce onu hırsızlıkla ilgili sahte suçlamalarla yüzleşmeye terk edecekse, tartışacak başka bir şey yok gibi görünüyordu. Artık tek başındaydı.

"Kızgın gitme," dedi, sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Allah'ın izniyle hayatımızın sonuna kadar bu köyde ikamet edeceğiz. Bir hafta içinde saçma sapan hırsızlık suçlamaları unutulacak. Ama dün geceyi herkese anlatırsan, dedikodular yıllarca devam eder. Ben sadece dikkatli olmak istiyorum, hepsi bu."

"Dikkatli olacağım. Dikkatli olmak konusunda çok fazla pratiğim var. Merak etme Aaron." Pelerinini omuzlarında döndürdü ve önünde sıkıca sabitledi. "Bu lekelerle görünmeden eve varacağım. Kimsenin bizi bilmesine gerek yok. Asla."

Kapıyı çarptı ve Aaron'un kaburgaları çarpmanın şiddetiyle sarsıldı.

Lanet olsun. Bunu iyi idare edememişti.

Bakımını üstlendiği iki kız kardeşi olan Aaron, hayatı boyunca bazı kadınsı öfkelere maruz kalmıştı. Ama Diana'nınki birinci sınıf bir çıkıştı. "Peşimden gel" diye yalvaran bir çıkış. Yalvar, yakar ve istediğim her şeyi, ihtiyacım olan her şeyi vereceğine söz ver.

Tam da bunu yapmaya niyetliydi.

Lanet olsun, ışıklı etekler hakkında o yorumu asla yapmamalıydı. Ondan iğreniyormuş gibi görünmüştü ama aslında sadece kendinden iğreniyordu.

Tüm bu olanlar onun suçuydu. Dün gece kalmasına asla izin vermemeliydi. Eğer başka bir erkek Diana'ya -ya da herhangi bir kadına- bu şekilde davransaydı, Aaron kıyameti koparırdı. Ve tüm köy bunu bilirdi. O köyün ağabeyiydi. Spindle Cove'un kadınlarını korurdu. Ama sevdiği kadına göz kulak olmayı başaramamıştı.

Ona gidecekti. Bunu başarabildiği anda. Önce yıkanması, üstünü değiştirmesi, tıraş olması gerekiyordu. En güzel paltosunu giyer, bir iki bahar çiçeği toplardı. Sanırım

şiiir öğrenecek zamanı yoktu ama yüzüğü getirecekti.

Bu onların ilk düzgün tartışmasıydı ve Aaron uzlaşma konusunda cimri davranmaya cesaret edemedi. Onun ayaklarına kapanmak ve sözler vermek için peşinden gittiğinde ... yarım ölçü olamazdı.

Her şeyi riske atmak anlamına gelse bile bunu tüm kalbiyle yapmak zorundaydı.

BÖLÜM 13

Diana köy merkezine geri döndüğünde etekleri ve terlikleri çamur içindeydi ve yağmur saçlarını iyice dağıtmıştı. Pelerini gövdesini sımsıkı sararken, altındaki elbisenin üzerindeki lekeleri kimse tahmin edemezdi.

Şişmiş gözleri ve kızarmış, şişmiş burnu kolayca açıklanabilirdi - sadece nemli havanın ürünleri.

İç çekti. Her zaman olduğu gibi, hassas sağlığı çok uygun bir mazeret oluşturunuyordu. İstemediği sürece kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Anlaşıldığı üzere, henüz bahaneye ihtiyacı yoktu. Kraliçe'nin Ruby sakinlerini meşgul eden başka kaygılar vardı. Pansiyon görüldüğünde Diana tüm genç hanımların ön sahanlıkta, kukuletalı pelerinler giymiş bir grup keşiş gibi çıkıntının altında toplandıklarını gördü.

"Oh, işte orada." Charlotte Diana'nın yanına koştu. "Nerelerdeydin?"

"Yürüyüşe çıktım."

"Bunun içinde mi?" Kız kardeşi yüzünü yağmura doğru eğdi, sonra Diana'ya şüpheli bir bakış fırlattı.

"Beni boş ver. Burada neler oluyor?"

"Hepimiz Bull and Blossom'a gitmek üzereyiz." Charlotte kolunu Diana'nınkinin arasından geçirdi. "Bayan Price burayı boşaltmaları ve odaları aramaları için ısrar etti. O broş için çılgına dönmüş. Onun bir aile yadigârı olduğunu söylüyor."

"Odaları mı arıyorlar?"

Annem de onlara katıldı. Kocaman siyah pelerini içinde dalgalanırken, intikamcı bir kuzguna benziyordu.

"Bu bir rezalet," dedi acı acı. "Bu pansiyonda iki yıl yaşadıktan sonra böyle bir şüpheyi katlanmak zorunda mı bırakıyoruz? Odanı aramaları için onlara izin verdim, Diana."

"Ne?"

"Saklamamak için bir neden görünmüyordu. Saklayacak bir şeyiniz yok. O iğrenç Bayan Price gerçeklerden tatmin olduğunda, tüm bu saçmalığı arkamızda bırakabiliriz." Bir tiksinti sesi çıkardı. "Ve bütün bunlar o çirkin, modası geçmiş broş için. Onu bundan kurtaran ruha teşekkür etmeli."

Bayan Nichols ve Matilda pansiyonu araştırırken, bütün hanımlar köyün yeşil alanını geçerek Bull and Blossom'a gittiler ve orada müsait olan her masaya yerleştiler. Annem sıcak çay sipariş etti. Diana, Bay Fosbury'den kendi çayına viski katmasını istemeye cesaret edebilmeyi diledi. Bütün hanımların kendisine bakmasından nefret ediyordu.

Sandalyesinde küçüldü ve pelerinini vücuduna sıkıca sararak tüm bunların bir an önce sona ermesi için dua etti.

"Belki de Spindle Cove'dan ayrılmamızın zamanı gelmiştir," dedi sessizce. Annesi heyecanla onun kolunu tuttu. "Oh, Diana.

Eğer bu fiyaskonun mutlu sonucu buysa, keşke bir yıl önce hırsızlıkla suçlanmış olsaydınız. Hemen Kasabaya gidebiliriz. Minerva ve Lord Payne bizi kollarını açarak karşılayacaktır."

Diana "açık kollar" kısmından şüpheliydi ama geri çevrileceklerini de sanmıyordu.

"Nihayet en iyi çevrelerde hareket etmeye başlayabilirsiniz. Ait olduğunuz yere. Pek çok iyi beyefendiyle tanışacağız. Zengin, kültürlü ve mükemmel görgülü adamlarla."

Diana ağlamak istedi. Zengin ve kültürlü erkekleri istemiyordu. Küçük, sade kulübesi ve zanaatına olan bağlılığıyla Aaron'u istiyordu. İronik bir şekilde, Diana'nın annesiyle ilgili tüm korkuları ve toplumun onaylamamasından sonra, onun için biraz dedikoduya cesaret etmek istemiyordu.

"Bu çok saçma," dedi Charlotte ayağa kalkarak ve odadaki dile getirilmeyen suçlamalara hitap ederek. "Hırsız Diana değildi. Olmadığını biliyorum." Keskin bakışlarını odanın köşesinde pelerininin içinde büzülmüş oturan Bayan Bertram'a çevirdi. "Çok sessizsiniz."

"Ne demek istiyorsunuz?" Bayan Bertram kaçamak cevaplar verdi. "Dün gece herkesle birlikte Ambervale'deydim. Bayan Highwood hariç herkesle."

Sessizlik, fısıltıyla konuşulan varsayımların telaşına dönüştü.

Bay Fosbury, sağ olsun, arabulucu rolü oynadı. Mutfaktan elinde bir tepsi çay kekiyle çıktı. "Şimdi, şimdi. Bunun bir yanlış anlama olduğuna eminim. Bayan Highwood'u tanıyan hiç kimse onun böyle bir şey yaptığına inanmaz."

Bayan Price dilini şaklattı. "Son bir haftadır onunla birlikte yaşayan hiç kimse onun garip davrandığını inkâr edemez. Yemek zamanı ortadan kayboluyor, içine kapanıyor." Diana'yla doğrudan yüzleşti. "Dün gece herkese hasta olduğunu söyledin. Ama sonra bu sabah gül gibi oldun."

"Evet," dedi Diana. "Evet, dün gece hasta olduğum konusunda yalan söyledim."

İşte bu kadar. Gerçeği söyleyecekti. Bir demircinin karısı olma hayallerinden vazgeçmek zorunda kalsa bile, zorlukla kazandığı özgürlük duygusundan vazgeçmeyi reddetti.

Kızlardan bir diğeri şaşkın şaşkın baktı. "Bunu neden yaptınız Bayan Highwood? Ambervale'i ziyaret etmek için sabırsızlanmıyor muydunuz?"

Bayan Price, "Bunun nedeninin çok açık olduğunu sanıyorum," dedi. "Geride kaldı, böylece eşyalarımızla serbestçe dolaşabilecekti."

"Hayır." Diana omurgasını dikleştirdi. "Yıllardır hasta numarası yapmamla aynı sebepten dolayı hasta numarası yaptım. Alışkanlık. Ve korku." Kararlılığını pekiştirerek annesine döndü. "Astımım yıllardır beni rahatsız etmiyor anne. İyileştiğim söylendi. Ama ben narin sağlık görünümüne tutundum çünkü... çünkü

Sizinle tartışmak gibi gerçek bir baş ağrısına katlanmaktansa sahte bir hastalığı iddia etmek daha kolay."

Odanın üzerine bir sessizlik çöktü. Herkesin ona baktığını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim anne. Dürüst olmalıydım ve sana gitmek istemediğimi söylemeliydim."

"Neden gitmek istemiyorsun?" diye bağırdı annesi. "Tiyatronun başrolünde sen vardın. Lord Drewe'nin uygun olmadığı konusunda hemfikir olduğumuzu biliyorum ama Lord Payne de katılacaktı. İçlerinden biri yüksek mevkideki bir arkadaşını davet etmiş olabilir."

"Lord Drewe umurumda değil," diye haykırdı. "Ne de arkadaşları. Ben senin istediğin şeyleri istemiyorum anne. Beni bir dükle evlendirmek senin hayalin, benim değil."

Annem hoşnutsuzlukla ağzını kapatarak yelpazesini açtı. "Bence sen hastasın. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymadığıma eminim."

"Buna alışmanızı öneririm." Diana ayağa kalktı ve şok olmuş yüzlerle dolu odayla yüzleşti. "Yalan söylediğim için suçluyum. Yalan söylemem yanlıştı. Sadece yanlış değil, aynı zamanda korkakça. Bunun için özür dilerim. Ama size yemin ederim, ben çalmadım. Odamda hiçbir şey bulamayacaklar."

Matilda kapıdan içeri daldı, hemen ardından Bayan Nichols geldi. "Bayan Highwood'un odasında bir şey bulduk."

"Ne?" Charlotte ağladı. "İmkansız." "O benim broşum mu?" diye sordu Bayan Price.

"Broş değil," dedi Bayan Nichols, Diana'ya özür dileyen bir bakış atarak. "Ama bunları bulduk."

Yaşlı kadın keten bir mendili açarak parlak metalik nesnelerden oluşan bir koleksiyonu ortaya çıkardı.

Oh, hayır. Onlar Aaron'ın parçalarıydı. Çeyizinin en altında sakladıkları.

Diana'nın başı döndü. Tekrar oturdu. "Onları ben çalmadım. Sally Bright'a sorabilirsiniz."

"Bana ne soracaksın?" Sally kapıdan yeni girmiş bir halde sordu. Yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. "Böyle bir sahneyi kaçıracağımı gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Harika. Şimdi bütün köy Diana'nın aşağılanmasına tanık olmak için toplanmıştı. Kraliçe'nin Ruby'sinin tüm hanımları, Bay Fosbury ve hizmetçisi, çeşitli taverna müdavimleri ve şimdi de Sally Bright... Bu hikâyeyi cemaatte kalan ve kaçırmış olan birkaç kişiyle paylaşacaktı.

"Bayan Nichols'un tuttuğu şu parçalar. Onları All Things mağazasından satın almıştım, değil mi?"

"Ah, evet," dedi Sally, bir avuç dolusu gümüşe bakarak. "Sanırım geçen yıl. Bana Noel hediyesi olacaklarını söylemiştin."

"O zaman neden sandığının dibine gömülmüşlerdi?" Matilda sordu. "Hepsi sır gibi."

"Neler olup bittiği açıkça görülüyor," dedi Bayan Price. "Mükemmel kız olma baskısı Bayan Highwood'u yıprattı ve parlak şeyler toplama dürtüsü geliştirdi. Önceleri onları satın alıyordu ama şimdi çalmaya başladı. Bir yargıç çağırmak istiyorum."

Charlotte, "Ama broşunuz onda değil," diye itiraz etti.

"Öyle değil mi? Muhtemelen başka bir yere saklamıştır." Bayan Price parmaklarıyla "kanıtları" işaretledi. "Hasta olduğu konusunda yalan söyledi. Onu çalma şansı olan tek kişi oydu. Bu sabah yine ortadan kayboldu ve şimdi bu ıvır zıvır zulasını bulduk."

"Bunlar biblo değil," diye karşı **ç ı k t ı** Diana. "Onlar sanat eseri.

Onlar çok değerli."

"Değerli mi?" Bayan Price, Bayan Nichols'a döndü ve kaşlarını "Ne demek istediğimi anladınız mı?" dercesine kaldırdı.

"Eminim başka bir açıklaması vardır," dedi Bayan Nichols. "Bayan Highwood, eğer dün gece pansiyonda kaldıysanız, içeri giren ya da dışarı çıkan birini duydunuz mu?"

"Hayır," dedi Diana. "Duymuş olamam."

"Neden duymadın?"

"Çünkü orada değildim."

Tavernanın içinden bir mırıltı dalgası geçti.

Annem homurdandı. "Tabii ki oradaydın. Döndüğümüzde Charlotte seni aradı."

"Evet, biliyorum. Uyanıktım. Daha yeni gelmiştim." "Nereden?" Bayan Price sordu.

Diana yüzünü ellerinin arasına gömdü ve şakaklarını ovuşturdu. Bu delilikti. Gerçeği söylese bile kimsenin ona inanacağından emin değildi. Kendini alenen mahvetmek ve Aaron'ı sonsuza dek kaybetmek üzereydi.

"Benimle birlikteydi."

O tanıdık bariton sesiyle başı ve kalbi yerinden kalktı.

Aaron.

Kapıda siluet halinde duruyordu. Saçları nemliydi, alnına yapışmıştı. Botları çamurla kaplanmıştı. Kolunu diktikten dakikalar sonra diktiği aynı çikolata-kahverengi paltoyu giyiyordu.

Ve hiçbir erkek bu kadar yakışıklı görünmemiştir.

"O benimle birlikteydi," diye tekrarlardı meyhaneye girerken. "Bütün gece boyunca."

Diana tezahürat yapmak istedi. Charlotte aslında sessizce de olsa tezahürat yaptı.

"Ama tabii ki!" Annem belirgin bir rahatlama ile haykırdı. "Bu her şeyi açıklıyor."

Ne oldu? Diana annesinin bunu bu kadar iyi karşılamasını beklemiyordu.

Tavernanın etrafına bakındı. Herkes bunu iyi karşılıyor gibiydi.

"Ah, evet," dedi Bayan Nichols, Diana dışında herkes için apaçık olan sonucu yakalamıştı. "Bay Maidstone'un dün geçirdiği kazayı hepimiz biliyoruz."

Tavernadaki herkes başını salladı ve onaylarcasına mırıldandı.

"Bay Dawes bir kemiği düzeltmek için çağrıldı. Bayan Diana haberleri duymuş olmalı. Bir hemşireye yardım ediyordu."

Tıpkı Finn'in ameliyatına yardım ettiği gibi."

"İşte benim kızım böyle biri," diye böbürlendi annem. "Her zaman daha az şanslı olanlara karşı nazik."

Oh, Tanrı aşkına.

Bu çok saçmaydı. Diana kendini mahvedemezdi. denedim.

Aaron'un bakışlarını yakaladı. Aynı düşüncüyü paylaştıklarını biliyordu. Yanlış varsayımı olduğu gibi bırakabilirlerdi. Hiçbir skandal yaşanmadan her şey halledilebilirdi.

Ama bunu saklamak istemiyorum, dedi ona gözleriyle. O da başıyla onayladı. "Sorun değil. Doğruyu söyle."

Kalbi daha hızlı atıyordu. "Yanılıyorsun anne. Bay Maidstone'la ilgilenmeyi bitirdikten sonra Bay Dawes'ın kulübesine gittim. I . . . Geceyi orada geçirdim."

Annesi inanamayarak güldü. "Peki, bunu neden yaptın?"

Diana avucunu alına vurdu. Her sonucu kalem ve mürekkeple çizmek zorunda mıydı? "Sevişiyorduk!"

Şimdi meyhane taş gibi sessizleşti.

Annem homurdandı. "Buna inanmadığıma eminim. Senin bir hırsız olduğuna daha çok inanırım."

"Gerçek bu Bayan Highwood," dedi Aaron. "İster inanın ister inanmayın. Ve buraya Bayan Highwood'a evlenme teklif etmeye geldim."

Göğüs cebinden bir yüzük çıkardı ve masanın üzerine koydu. Birbirine dolanmış iki sarmaşık şeklinde, altın yaprakları yakut ve pırlanta bir çiçeği çevreleyen altın bir bant.

Bir elini kalbine bastırdı. Çok güzeldi. Şimdiye kadarki en iyi çalışması. Tasarım için ne kadar uğraşmış olmalı.

"Bayan Highwood." Aaron boğazını temizledi ve diz çökecekmiş gibi hareket etti. "Diana, ben-"

"Dur!" Annem ağladı.

Aaron garip bir şekilde yarı çömelmiş halde donakaldı.

"Buna izin vermemi nasıl beklersin?" Annem ona ters ters baktı. "Diana'mın onurunu bu şekilde zedelemeye nasıl cüret edersin! Açgözlü, korkunç adam. Tabii ki onu bu aptalca hırsızlık şüphelerinden kurtarma fırsatına atlayacaksın ve minnettarlıkla seninle evleneceğini umacaksın. Senin gibi bir adamın başka türlü ona sahip olma şansı yok. Ama size söylüyorum, planınız işe yaramayacak."

"Bu bir plan değil," dedi Diana. "Ve benimle 'bir şanstın' daha fazlasına sahip anne. Aaron'ı seviyorum. Ve onunla evleneceğim."

Diana masanın üzerine bıraktığı yüzüğe uzandı.

Annesi elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Sanki Diana üç yaşında bir çocukmuş gibi tokatladı.

Diana öfkeyle kaynıyordu. O bir çocuk değildi. Artık büyümüştü ve annesi bu gerçeği öğrenmek üzereydi.

"Anne," dedi soğukkanlılıkla, "beni dikkatle dinle. Ben Bay Dawes'a aşığım. Bir süredir öyleyim. Ona hayran olduğum için All Things mağazasından onun eserlerini topladım. İlk öpücüğümüzü papazın arabasında paylaştık. Hastings'e yaptığımız gezide beni kız kardeşiyle tanıştırdı. Onun için bir yılanbalığı öldürmeye çalıştım. Onu tehdit eden bir soyguncuya ateş ettim. Ve dün gece . . . ?" Sesini yükseltti. "Biz. Yapıyorduk. Sevişiyorduk. Bir yatakta. Bütün gece boyunca. Sıcak, terli ve muhteşemdi. Sırtında çizikler bıraktım. Göbeğinin hemen sağında bir çili var. Ve eğer tüm bunlara inanmıyorsan

. . ."

Pelerinini yırtıp bir kenara attı ve Aaron'ın göğsündeki siyah, isli el izini ortaya çıkardı. "Al. Kendin gör."

Birkaç dakika geçti, bu sırada tek ses kalp atışlarının kulaklarındaki çılgın gümürtüsüydü.

Sonra biri çığlık attı.

Garip. Diana ifşaatları karşısında bir miktar şok yaşamayı beklemişti ama çığlık atmak biraz aşırı gelmişti.

Şimdi de başka bir kız çığlık attı.

Ve bir başkası. "Bu bir fare!" Sıçan mı?

Oh, Tanrım. Bir fareydi. Uzun kuyruklu, bıyıklı, ekmek somunu büyüklüğünde, pembe, seğiren bir burnu olan bir sıçan. Yaratık masaya doğru koştu ve yüzüğü alıp kaçtı.

Yüzüğü.

Aaron küfretti ve onu geri almak için hamle yaptı.

"Bay Evermoore!" Bayan Bertram ayağa fırladı. "Bay Evermoore!

Evermoore, hayır! Hemen buraya geri gel."

Taverna bir anda karıştı. Kadınlardan bazıları sandalyelerin ve masaların üzerine atladı. Diğerleri ellerinin altındaki derme çatma coplara uzandı. Tencereler, tavalar, Bayan Worthington'ın Bilgeliği'nin başıboş kopyaları.

"Biliyordum!" Charlotte kendini haklı çıkarırcasına bağırdı. "Başından beri hırsızın Bayan Bertram olması gerektiğini biliyordum."

"O olduğunu sanmıyorum," dedi Diana. "Yani, belli ki onun ... evcil hayvanıydı. Dün gece herkes Ambervale'e giderken fareyi geride bırakmış olmalı."

"Küçük piç burada," diye bağırdı Bay Fosbury. "Mutfakta."

Bir cam kırılması oldu. Ardından bir un patlaması oldu.

Annem en yakındaki sandalyeye yığıldı, gözleri ölü bir baygınlıkla geri döndü. Çok iyi oldu.

"Oh, lütfen onu öldürmeyin!" Bayan Bertram hıçkırarak ağladı. "Bir şeyler almadan duramıyor. Ama o çok zeki. Anlamıyorsunuz. Oh, Bay Evermoore."

Diana kız kardeşine bakarak yüzünü buruşturdu. " 'Kimse bizim bağlılığımızı anlamıyor. Hep böyle demez miydi? "

Charlotte ürperdi. "Ben de anlamıyorum. Anlamak da istemiyorum."

İkisi de huzursuzca güldü.

Diana'nın iğrenç ifşasını hafifletebilecek tüm potansiyel skandallar arasında ... bu bir işe yarayabilirdi. Evet, kalbini ve erdemini yerel demirciye vermişti. En azından bir fareye aşık olmamıştı.

"Buldum." Aaron'un karanlık kafası barın diğer tarafından fırladı. Ona seslendi. "Yüzüğü buldum."

Diana onunla barda buluşmak için kalabalığı itti. Ama ondan ayrı kalmaya dayanamayıp elleri ve dizleri üzerinde tezgâhın üzerine tırmandı.

O da aynısını yaptı.

Onlar sat Birlikte, bağdaş kurdu atop ve Etraflarında vahşi fare avı devam ederken, cilalı yüzey.

Aaron nefesini tutarak mücevherli ayardan bir parça un üfledi. Koluyla bandı parlattı. "Bir konuşma yapardım ama-"

Güldü ve devam eden arbedeye bir bakış fırlattı. "Sadece giy şunu, çabuk ol."

Elini uzattı. Adam yüzüğü onun parmağına geçirdi. "Ah, Aaron." Duyguları sesini yıpratmıştı. "Bu çok güzel."

"Senin kadar güzel değil."

Güçlü işçi ellerinden biriyle kızın yanağını kavradı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

Ve onu öptüğünde, dünya yok oldu. "Wh- . . .

Oh, neredeyim ben? Oh, sinirlerim."

Diana irkildi, aniden çevrelerinin farkına vardı. Annesi tam zamanında kendine gelmiş, onları bar tezgâhının üzerinde, un, çamur ve isle kaplanmış, derin ve tutkulu bir öpücüğe kilitlenmiş halde kucaklaşırken görmüştü.

"Harika haberler, anne." Diana sol elini kaldırdı ve yüzük parmağını salladı. "Sonunda nişanlandım."

Annesi yüzüğe göz kırptı. Aaron'a göz kırptı. Ve hemen bir kez daha bayıldı.

Birkaç hafta sonra

"Çok emin misin, canım? Fikrini değiştirmek için çok geç değil."

Diana başını salladı.

Girişte parmak uçlarında durdu ve Aziz Ursula'nın uzun koridorundan aşağıya baktı.

nergis demetleri. Tüm aileleri, arkadaşları ve komşuları sıraları doldurmuş bekliyordu.

"Anne, düşün her an başlayabilir. Ve benim için yeterince erken başlayamaz. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Sormak zorundaydım." Annesi dantel mendilini elinde evirip çevirdi. "Biliyorum kızlar, benim sizi zengin beyefendilerle evlendirmekten başka bir şey düşünmeyen aptal, abartılı bir yaratık olduğumu düşünüyorsunuz. Ama bunun tek nedeni sizi çok seviyor olmam."

Diana yumuşadı. "Biliyorum anne."

"Babanı kaybettikten sonra her an endişeliydim. Nasıl yaşayacaktık? Nereye gideceğiz? Senin için en iyisini nasıl sağlayabilirdim?" Gözlerini kuruladı. "Ben sadece siz kızları aynı endişeden kurtarmak istedim."

Diana'nın kalbi göğsünde burkuldu. "Anlıyorum. Anlıyorum ve bunun için seni seviyorum. Lütfen bugün benim için mutlu ol. Söz veriyorum, bir daha benim için endişelenmene gerek kalmayacak. Aaron'la birlikte sevineceğim, güvende olacağım ve korunacağım. Her zaman."

"Sanırım tek isteyebileceğim bu." Annem gürültüyle burnunu mendile sümkürdü. "Ah, ama senin için öyle hayallerim vardı ki. İçgüdülerim bir gün yakışıklı bir dükün görkemli bir arabayla bu köye gelip gelinini seçeceğini söylüyordu. Ama sanırım böyle bir şey olmayacak."

"Sanırım hayır," dedi Diana. "Öyle olsa bile yine de Aaron'la evlenirdim."

Annem onun elini tuttu ve sevgiyle sıktı. "Bay Dawes bir centilmen olmayabilir ama yüzüğün Minerva'nınkinden daha güzel. İşte bu kadar."

Diana gülümsedi. Bazı şeyler hiç değişmezdi.

"Hazır mıyız?" Colin Sandhurst, Lord Payne, her zamanki gibi şık giyimli ve bu işi halletmeye oldukça hazır bir şekilde girişte belirdi.

Anneme kolunu uzattı ve onu koridorda yürüttü. Charlotte da onu takip etti, nedime rolünün ya da en azından yeni elbisesinin verdiği sevinçle köpürüyordu.

Diana tören alayının sonunu getirdi.

Büyük, halı kaplı koridorda yürürken, kilisenin önündeki yakışıklı, geniş omuzlu figüre daha da yaklaşırken, tüm geleceklerinin zengin vitray tonlarında onlar için resmedildiğini gördü. Burada evleneceklerdi. Noel ve Paskalya anılarını burada yaşayacaklardı. Çocuklarını burada vaftiz edeceklerdi.

Eğer hesapları doğruysa, vaftiz törenini dokuz aydan biraz daha kısa bir süre içinde yapabilirlerdi. Aaron'a herhangi bir fikir vermemiştir - emin olmak için henüz çok erkendi. Ama onun da kendi şüphelerini oluşturmuş olabileceğini düşünüyordu.

Orgcu ilahinin son kıtasını çalarken, adam ona yaklaştı. Güçlü kolu onunkine değdi ve içinden bir zevk ürpertisi geçti. Garip bir şekilde, onun yüzüne bakacak cesareti toplayamadı. Tüm kalbi gözlerinde olacaktı, biliyordu. Ve bu törenin sonunda kalbi sonsuza dek onun olacak olsa da, onu sadece birkaç dakika daha korumak istedi.

"Işıl ışılsın," diye mırıldandı. "Ve sırrı olan bir kadın gibi görünüyorsun."

"Senin için küçük bir düğün hediyesi," diye fısıldadı. "Sonra öğrenirsin."

"Güzel. Çünkü ikimiz için de bir hediyem var."

"Oh?"

Eğildi ve onun kulağına konuştu. "Bir aşçı tuttum."

Yüksek sesle gülmemek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Onu çok seviyordu.

"Bu kadının bu adamla evlenmesine kim izin veriyor?" Papaz, ilk sırada duran Lord Payne'e baktı.

Neyse ki kayınbiraderi kolayca kandırılabilir kadar alçak biri değildi. Ondan istediği gibi, o da sessiz kaldı.

"Seviyorum." Diana başını kaldırıp Aaron'a baktı ve gülümsedi. "Kendimi veriyorum."

**Spindle Cove'dan ayrılmaya henüz hazır değil
misiniz?**

**Tessa Dare'in keyifli kitabına özel, ekstra uzun
bir bakış için okumaya devam edin**

HER DÜŞES YAPAR

Avon Books'tan çok yakında

BİRİNCİ BÖLÜM

Griff tek bir göz kapağını araladı. Parlak bir acı ona büyük bir hata yaptığını söyledi. Gözünü hızla tekrar kapattı ve bir elini gözünün üzerine koyarak inledi.

Bir şeyler korkunç bir şekilde yanlış gitmişti.

Tıraş olması gerekiyordu. Banyoya ihtiyacı vardı. Hasta olması gerekebilirdi. Önceki akşamlarla ilgili herhangi bir anıyı hatırlama çabası, bir başka keskin acı dilimiyle sonuçlandı.

Şakaklarındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştı ve sırtının altındaki püsküllü, pelüş yüzeye odaklandı. Bu onun yatağı değildi. Belki de bir yatak bile değildi. Bu sadece mide bulantısının bir oyunu muydu, yoksa bu lanet şey hareket ediyor muydu?

"Griff." Ses ona kalın, bulanık bir sisin içinden geldi. Muffled bir sestti ama kadın olduğu da açıktı.

Tanrı'nın dizleri, Halford. Bir dahaki sefere aylar süren bir kuraklıktan sonra bir kadınla yatmaya karar verdiğinde, en azından sonrasında bunu hatırlayacak kadar ayık kal.

Aptallığına lanet etti. Bekârlığının destansı süresi hiç şüphesiz her kimse onun tarafından baştan çıkarılmasının sebebiydi. Adı ya da yüzü hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece yakınlarda kadınsı bir varlık olduğuna dair belli belirsiz bir izlenim vardı. İçine çekti ve belirsiz, pahalı bir tür parfüm kokusu aldı.

Lanet olsun. Bundan kurtulmak için mücevherlere ihtiyacı olacaktı, şüphesiz.

Kör ve sivri bir şey böğrüne saplandı. "Uyan."

Bu sesi tanıyor muydu? Bir eliyle gözlerini kapatırken, diğer eliyle bir şeyler karıştırdı. Ağır ipek eteği bir avuç yakaladı ve parmakları çorap giymiş bir kadının etrafında kapanana kadar dokunuşunu aşağıya doğru kaydırdı.

Ayak bileği. Özür dileyerek biraz iç çekti ve başparmağını aşığı yukarı ovuşturdu.

Kadınısı bir öfke ciyaklaması kulaklarına saldırdı. Sert bir cisim kafasına sertçe çarptı. Şimdi kafatasındaki çarpma ve zonklamaya çınlamayı da ekleyebilirdi.

"Griffin Eliot York.

Gerçekten." Lanet olsun.

Baş ağrısını ve delici güneş ışığını unutarak ayağa fırladı ve başını bu kez alçak tavana çarptı. Gözlerini kırpıştırarak akla hayale gelmeyen gerçeği doğruladı. Yatak odasında ya da herhangi bir yatak odasında değil, arabadaydı. Ve karşısında oturan kadın, boğazındaki çift yakut teli ve zarif gümüş saçlarıyla fazlasıyla tanıdıktı.

Karşılıklı dehşet içinde birbirlerine baktılar.

"Anne?"

Yıkılmış şemsiyesiyle ona bir kez daha vurdu. "Uyan yukarı."

"Uyandım, uyandım." Kadın bir darbe daha indirmeye hazırlandığında, adam teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Yüce Tanrım. Bir daha asla uyuyamayabilirim."

Arabanın içindeki hava fırın sıcaklığında olmasına rağmen ürperdi. Şimdi kesinlikle bir banyoya ihtiyacı vardı.

Pencereden dışarı baktı ve bulut şeklindeki gölgelerle beneklenmiş uçsuz bucaksız yeşil alanlardan başka bir şey göremedi. Arabanın kesik gölgesi gün ortasını gösteriyordu.

"Hangi cehennemdeyiz? Ve neden?"

Önceki akşamla ilgili anılarını bir araya getirmeye çalıştı. Bilmediği bir ortamda, başının zonklaması ve midesinin ağrmasıyla ilk kez uyanmıyordu.

. . . ama bu uzun zamandır ilk kez oluyordu. Bu tür sefahatleri geride bıraktığını sanıyordu. Peki ne olmuştu?

Yemekte her zamanki şarap miktarından fazlasını içmemişti. Ancak balık yemeğine gelindiğinde

Çin'in akantus deseni dalgalanıyor. Gözlerinin önünde yüzüyor.

Ondan sonra hiçbir şey hatırlamadı.

Lanet olsun. Uyuşturulmuştu.

Kaçırıldı.

Çizmelerini vagonun döşeme tahtalarına dayayarak kendine geldi.

Onu esir alanlar her kimse, silahlı olduklarını varsaymalıydı. Bıçağı yoktu, silahı yoktu ama istekli yumrukları, bilenmiş refleksleri ve hızla temizlenen bir kafası vardı. Tek başına olsa, kendisine daha fazla şans tanırırdı. Ama piçler annesini de almışlardı.

"Telaşlanmayın," dedi ona.

"Aklımdan bile geçmezdi. Tenim için kötü olur." Boğazındaki çift yakut teline dokundu.

Şu yakutlar. Onu duraklattılar.

Hangi kalitesiz adam kaçırma bahanesi aile arabasını kullandı ve tutsağı birkaç bin pound değerinde mücevherle bıraktı?

Şeytan alsın.

"Sen."

"Hm?" Annesi tüm masumiyetiyle kaşlarını kaldırdı.

"Bunu sen yaptın. Akşam yemeğinde şarabıma bir şey koydun ve beni arabaya tıktın." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Aman Tanrım. Sana inanamıyorum."

Pencereden dışarı baktı ve omuz silkti. Daha doğrusu, omuz silkmenin düşes versiyonunu yaptı - omuz kaslarının bükülmesi gibi sıradan ya da kaba bir hareket değil, sadece başın hafifçe eğilmesini içeren bir hareket. "İsteseydim asla gelmezdin."

İnanılmaz.

Griff gözlerini kapadı. Böyle zamanlarda, bir erkeğin sadece bir annesi olduğunu ve annesinin de sadece bir oğlu olduğunu, onu karnında taşıdığını, doğum sancısı çektiğini ve bunun gibi şeyleri kendine hatırlatması gerektiğini düşünüyordu. Ama şu anda onun rahmini düşünmek istemiyordu.

Hâlâ umutsuzca onun ayak bilekleri olduğunu unutmaya çalışıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Sussex."

Sussex. İngiltere'de herhangi bir mülk iddiasında bulunmadığı birkaç eyaletten biri. "Peki bu acil işin amacı nedir?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Müstakbel gelininle tanışacağız."

Gözlerini annesine dikti. Tutarlı bir konuşma yapabilmesi için uzun anlar geçti.

"Sen boş zamanı çok fazla olan entrikacı, şeytani bir kadınsın."

"Ve siz de sekizinci Halford Dükü'sünüz," diye karşılık verdi. "Bunun sizin için pek bir şey ifade etmediğini biliyorum. Oxford'daki rezaletler, kumar, amaçsız sefahat yılları Seçkin Halford mirası üzerinde talihsiz bir lekeden başka bir şey olmamaya kararlı görünüyorsun. En azından bir sonraki nesli şekillendirmek için hâlâ vaktim varken başlayın. Senin bir sorumluluğun var-"

"Çizgiyi devam ettirmek için." Gözlerini kapadı ve burun kemiğini sıktı. "Bana öyle söylendi. Tekrar ve tekrar."

"Bu yıl beş buçuk yaşında olacaksın, Griffy."

"Evet. Bu da beni 'Griffy' olarak adlandırılmak için çok yaşlı yapıyor. "Daha da önemlisi, ben elli sekiz yaşındayım. Torunlara ihtiyacım var benim düşüşümden önce. Ailenin iki neslinin aynı anda ağzının sulanması doğru değil."

"Düşüşün mü?" Güldü. "Söyle bana anne, bu mutlu süreci nasıl hızlandırabilirim? Sıkı bir itme önermekten başka."

Kaşı eğlenerek kalktı. "Sadece dene."

Griff iç çekti. Annesi onun annesiydi. İngiltere'de onun gibi başka bir kadın yoktu ve dünyanın geri kalanı Tanrı'nın bu kalıbı kırması için dua etse iyi olurdu. Takmaktan zevk aldığı mücevherler gibi, Judith York da dış cila ve iç ateşin müthiş bir karışımıydı.

Yılın büyük bölümünde tamamen ayrı hayatlar sürdüler. Sadece Londra sezonunun bu birkaç ayında aynı evde ikamet ettiler. Görünüşe göre, bu bile çok fazlaydı.

"Sabırlı davrandım," dedi. "Artık çaresizim. Evlenmelisin ve bu çok yakında olmalı. Seni baştan çıkarmak için İngiltere'deki en başarılı genç güzelleri bulmaya çalıştım. Buldum da ama sen onları görmezden geldin. Sonunda cevabın nitelik olmadığını anladım. Nicelik."

"Miktar mı? Beni erkeklerin istedikleri kadar eş almalarına izin verilen özgür aşk ütöpik komününe mi götürüyorsunuz?"

"Saçmalama." "Umutlu olmaya çalışıyordum."

Dudağı narin bir kaş çatmayla kıvrıldı. "Berbatsın."

"Teşekkür ederim. Bunun için çok çalışıyorum."

"Bu yüzden sık sık hayıflanırım. Keşke aynı çabayı ... başka bir şey için de gösterseydiniz."

Griff gözlerini kapattı. "Ne zaman evleneceksin?" tartışmasından daha sıkıcı ve tekrarlayıcı bir konuşma varsa, o da "Sen büyük bir hayal kırıklığısın" tartışmasıydı. Sadece bu ailede büyük bir serveti, altı mülkü, birkaç yüz çalışanı ve binlerce kiracıyı başarıyla yönetmek "hayal kırıklığı" olarak kabul edilirdi. Çoğu standarda göre etkileyici. Ama Halford soyunda? Pek yeterli değil. Bir adam Parlamento'da reform yapmadığı ya da Patagonya'ya giden yeni bir ticaret yolu keşfetmediği sürece, yeterli sayılmazdı.

Tekrar pencereden dışarı baktı. Bir tür köye giriyor gibiydiler. Cam bölmeyi kaydırarak açtı ve denizin kokusunu alabildiğini fark etti. Tuzlu mavi bir tazelik, kırların daha yeşil kokularına karışıyordu.

"Güzel bir yer," dedi annesi. "Çok düzenli ve sessiz. Genç hanımlar arasında neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum."

Araba köyün merkezinde, büyük bir ortaçağ binasını çevreleyen geniş ve hoş bir yeşil alanın yakınında durdu.

Kilise. Pencereden dışarı baktı, her yöne göz gezdirdi.

Burası Brighton ya da ... olamayacak kadar küçüktü.

"Bir dakika bekleyin." Zihninde iğrenç bir şüphe oluştu.

Şüphesiz o yapmamıştı.

Yapmazdı.

Giyimli uşak arabanın kapısını açtı. "İyi günler, hazretleri. Spindle Koyu'na vardık."

"Oh, saçmalık."

Süslü at arabası yolda hızla ilerlerken, Pauline ona neredeyse hiç bakmadı. Aynı yoldan köye şu ya da bu ziyaretçiyi getiren pek çok güzel araba geçmişti. Spindle Cove'da geçirilecek bir tatilin nazik bir hanımefendinin güven bunalımını tedavi edeceği söylenirdi.

Ancak Pauline nazik bir hanımefendi değildi ve karşılaştığı zorluklar daha pratikti. Mesela az önce tökezleyerek bulanık bir su birikintisine düşmüş ve eteğine çamur sıçramıştı.

Ve kız kardeşi o sabah ikinci kez ağlamak üzereydi.

"Liste," dedi Daniela. "Burada değil."

Lanet olsun. Pauline çiftliğe dönmek için zamanları olmadığını biliyordu. Birkaç dakika içinde tavernada olması gerekiyordu. Bugün Cumartesi'ydi; Spindle Cove hanımlarının haftalık salon günü ve Bull and Blossom'ın haftanın en yoğun günü. Bay Fosbury adil bir işverendi ama geç kalanların ücretlerini keserdi. Ve babam bunu fark etti.

Daniela telaşla cebini karıştırdı. Gözleri yaşlarla doldu. "Burada değil. Burada değil."

"Boş ver. Ben hatırlıyorum." Pauline eteklerindeki çamurlu damlacıkları silkeleyerek hafızasındaki eşyaları işaretledi. "Kurutulmuş kuş üzümü, kamgarn iplik, biraz sünger. Bir de toz şap. Annemin turşu yapmak için ona ihtiyacı var."

Brights'ın All Things mağazasına girdiklerinde, mağazayı tıklım tıklım dolu buldular. Ziyarete gelen hanımlar

Köylüler haftalık salonları için kuru erzaklarını satın alıyorlardı. Bayan Whittlecombe gibi köylüler, örümcek ağlarıyla kaplı yaşlı bir dul olan ve köhne çiftlik evinden sadece haftada bir kez çıkıp içki ve "şifalı" şarap stoklayan bir kadındı. Pauline ve Daniela dükkâna girerken kadın onlara küçümseyici bir bakış attı.

Pauline tezgâhın diğer tarafında parıldayan iki beyaz-sarı saç seçebiliyordu. Sally Bright üç derin müşteriyle meşguldü ve küçük kardeşi Rufus depoda bir ileri bir geri koşuyordu.

Neyse ki Simms kardeşler, Bright ailesiyle kendilerini bildi bileli arkadaştı. Yardım almak için beklemlerine gerek yoktu.

Pauline kız kardeşine, "Yumurtaları kaldır," dedi. "Ben depodan sünger ve iplik getireyim. Sen de kuş üzümü ve şap getir. İki ölçü kuş üzümü, bir ölçü şap."

Daniela kahverengi benekli yumurta sepetini dikkatlice tezgâhın üzerine bıraktı ve bir dizi kutunun yanına gitti. Üzerinde KÜRKLER yazan kutuyu ararken dudakları kıpırdadı. Sonra içindekileri eleyerek kahverengi kâğıttan bir külâh haline getirirken konsantrasyonla kaşlarını çatı.

Pauline, kız kardeşinin işe koyulduğunu görünce arka taraftan gerekli eşyaları topladı. Döndüğünde Daniela elinde eşyalarla onu bekliyordu.

"Çok fazla şap var," dedi Pauline, incelerken. "Bunun sadece bir ölçü olması gerekiyordu."

"Oh. Oh, hayır."

"Sorun değil," dedi sakın bir sesle. "Kolayca onarılabilir. Fazlalıkları geri koy."

Kız kardeşinin, yaşlı Bayan Whittlecombe'un yüzündeki alaycı ifadeyi fark etmediğini umuyordu.

Yaşlı kadın, "Bu dükkâna müşteri vermeye devam edebileceğimi sanmıyorum," dedi. "Tezgahın arkasında yarım akıllılara izin veriyor."

Sally Bright kadına küstahça bir gülümseme verdi. "Bana sadece afyonunuzu stoklamayı ne zaman bırakabileceğimizi söyleyin, Bayan Whittlecombe."

"Bu bir sağlık toniği."

Sally kuru bir sesle, "Elbette öyle," dedi.

Pauline alışverişlerini kaydetmek için deftere gitti. Bu kısmı gizliden gizliye seviyordu. Sayfaları yavaşça çevirdi, Sally'nin notlarını ve tablolarını incelemek için zaman ayırdı.

Bir gün kendi dükkânı olacak, kendi defterlerini tutacaktı. Bu, kimseyle paylaşmadığı bir hayaldi - en yakın arkadaşıyla bile. Çiftlik ve hizmet işleriyle geçen saatler omuzlarına yüklendiğinde kendi kendine söylediği bir sözdü sadece.

Bir gün.

Doğru sayfayı buldu. Yumurta getirerek kazandıkları krediden sonra, alışverişlerinin geri kalanı için sadece altı peni borçları vardı. Güzel.

Bang.

İrkilerek başını kaldırdı.

"Aman Tanrım, çocuk! Ne yapıyorsun sen?" Bayan Whittlecombe tezgâhı tekrar tokatladı.

"I . . . Şapları geri koyuyorum," diye kekeledi Daniela. "Bu 'da aw-wum' değil," diye tekrarladı yaşlı kadın, Daniela'nın kalın konuşmasıyla alay ederek. "Şeker bu."

Oh, saçmalık. Pauline yüzünü buruşturdu. Bunu kendisinin yapması gerektiğini biliyordu. Ama Daniela'nın o sefil yaşlı yarasaya bunu yapabileceğini göstermesini o kadar çok istemişti ki.

Şimdi sefil yaşlı yarasaya zaferle kıkırdıyordu. Kafası karışan Daniela gülümsedi ve gülmeye çalıştı.

Pauline'in kalbi kız kardeşi için kırılmıştı. Aralarında sadece bir yaş fark vardı ama anlayışları çok daha fazlaydı. Daniela'ya diğer insanlardan biraz daha zor gelen onca şey arasında -sonu sessiz harflerle biten kelimeleri telaffuz etmek, ondan büyük sayılardan çıkarma yapmak- zalimlik

onun için kavraması en zor kavram gibi görünüyordu. Amos Simms'in ailesinde bir merhamet.

"Killi şeker olmaz," diye inledi Rufus Bright.

Sally onun kulağına vurdu.

"Sadece külahtan sıyırdım," diye özür diledi başının yan tarafını ovuşturarak. "Kutu neredeyse doluydu."

Bayan Whittlecombe kendini beğenmiş bir tavırla, "Artık hiçbir işe yaramaz," dedi.

"Şekerin parasını ben ödeyeceğim," dedi Pauline. Anında midesi bulandı, sanki bir kilo şekeri çiğ çiğ yutmuş gibiydi. İnce beyaz şeker çok pahalıydı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Sally alçak bir sesle. "Biz kardeş sayılırız. Kardeşim Errol'un aklı başında olsaydı, gerçek kardeşler olmalıydık."

Pauline başını salladı. Yıllar önce yollarını ayırdıklarında Errol Bright'ı özlemeyi bırakmıştı. Şimdi de ona borçlu olmak istemiyordu.

"Parasını ben ödeyeceğim," diye ısrar etti. "Bu benim hatamdı. Kendim yapmalıydım ama acelem vardı."

Ve şimdi kesinlikle Bull and Blossom'daki görevine geç kalacaktı. Bu gün gittikçe daha da kötüleşiyordu.

Sally acı çekmiş görünüyordu, kâr etme ihtiyacı ile bir arkadaşına yardım etme arzusu arasında sıkışıp kalmıştı.

Köşede oturan Daniela sonunda yaptığı hatanın sonuçlarını fark etmişti. "Geri koyabilirim," dedi, şeker fiçisinden bir kepçe alıp şapın içine boşalttı ve akan gözyaşlarıyla her iki miktarı da karıştırdı. "Bunu düzeltebilirim."

"Her şey yolunda canım." Pauline onun yanına gitti ve kız kardeşinin elindeki teneke kepçeyi yavaşça aldı. "Devam et," dedi Sally'ye sertçe. "Sanırım defterde biraz kredim var."

Sadece kredisi olduğunu düşünmüyordu. Olduğunu biliyordu. Simms ailesinin hesabının birkaç sayfa ötesinde, üzerinde sadece PAULINE yazan bir sayfa vardı ve tam olarak iki pound, dört şilin ve sekiz peni kredi tahakkuk ettiğini gösteriyordu. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, her türlü tasarruf ve

Sally'nin defterini saklayabileceğine güveniyordu. Onun gibi hizmet eden bir kızın sahip olabileceği banka hesabına en yakın şey buydu.

Neredeyse bir yıldır para biriktiriyordu. Hem kendisi hem de Daniela için daha iyi bir şey için biriktiriyordu. Bir gün için biriktiriyordu.

"Yap," dedi.

Sally'nin kaleminin birkaç vuruşuyla para neredeyse tamamen gitmişti. On bir şilin, sekiz peni kalmıştı.

"Şap için para almadım," diye mırıldandı Sally.

"Teşekkür ederim." Küçük bir teselli ama yine de bir şeydi. "Rufus, lütfen kız kardeşimi eve bırakır mısın? Tavernaya gitmem gerekiyor ve o çok üzgün."

Rufus, görünüşe göre önceki davranışından utanarak kolunu uzattı. "Elbette yaparım. Gel Danny. Seni arabaya bindireyim."

Daniela direnince Pauline ona sarıldı ve fısıldadı: "Sen eve git, bu gece sana para getireceğim."

Bu söz Daniela'nın yüzünü aydınlattı. Yumurtaları toplamak, saymak, mumlamak ve satmak için hazırlamak onun günlük göreviydi. Karşılığında Pauline ona haftada bir peni veriyordu.

Her cumartesi akşamı Daniela'nın eski, yıpranmış bir çay tenekesine dikkatle bozuk para atmasını izlerdi. Daniela tenekeyi sallar ve çıkan tıkırtıdan memnun bir şekilde sırtırdı. Bu her ikisini de memnun eden bir ritüeldi. Ertesi sabah aynı değerli kuruş kilise bağışına giderdi - her Pazar, hiç şaşmadan.

"Hadi git o zaman." Kız kardeşini tam olarak hissetmediği bir gülümsemeyle uğurladı.

Rufus ve Daniela gittikten sonra Bayan Whittlecombe memnuniyetle böbürlendi. "Bu sana ders olsun, köyün etrafına bir ahmak getirdin."

"Sakin olun Bayan Whittlecombe," dedi bir seyirci. "İyi niyetli olduklarını biliyorsunuz."

Pauline içten içe irkildi. Bu cümle değil. Hayatı boyunca bunu sayısız kez duymuştu. Her zaman aynı acıma tonuyla, genellikle de gıdaklayan bir dil eşliğinde: O Simms kızlarına sert davranamazsın... iyi niyetli olduklarını biliyorsun.

Başka bir deyişle, kimse onlardan lanetli bir şey yapmalarını beklemiyordu.

Doğru. Nasıl yapabilirler ki? Oğlu olmayan bir ailenin istenmeyen iki kızı. Biri basit fikirli, diğeri her türlü kadınsı zarafetten yoksun.

Pauline bir kereliğine, bir anlam ifade etmediği için tanınmak istemedi.

iyi olduğu için değil, iyi yaptığı için.

O gün bugün olmayacaktı. Her şey ters gitmekle kalmamış, Bayan Whittlecombe'a bakarken Pauline hiçbir iyi niyet besleyememişti. Öfke göğsünde yırtıcı bir sarmaşık gibi çiçek açmıştı, keskin iğneler ve kavrayıcı dallar.

Yaşlı kadın fileli çantasına iki şişe tonik koydu. Pauline'in öfkesini daha da artıracak şekilde birbirleriyle şingirdadılar. "Bir dahaki sefere o aptal şeyi evde sakla."

Elleri yanında sıkı yumruklar haline geldi. Elbette yaşlı bir kadına, bir zamanlar okuldaki alaycı çocuklarla kavga ettiği gibi saldırmazdı ama bu hareket içgüdüsel oldu. "Daniela bir şey değil. O bir insan."

"O bir yarım akıllı. Evin dışına ait değil."

"O bir hata yaptı. Tıpkı tüm insanların hata yaptığı gibi." Pauline bozulmuş beyaz şeker kutusuna uzandı. Artık onundu, değil mi? İçindekilerin parasını ödemişti. "Örneğin, herkes benim iflah olmaz derecede sakar olduğumu bilir."

"Pauline," diye uyardı Sally. "Lütfen yapma."

Çok geç kalmıştı. Öfkeli bir hamleyle çöp kutusunun içindekileri havaya fırlattı.

Oda beyaz bir kar fırtınasına tutuldu ve Bayan Whittlecombe fırtınanın tam ortasındaydı, bir toz bulutunun içinden püskürüyor ve küfrediyordu. Bulutlar dağıldığında Lut'un karısına benziyordu ama tuz yerine şekerden bir sütuna dönüşmüştü.

Pauline'in üzerine çöken ilahi intikam duygusu...
neredeyse zor kazanılmış onca paraya değecekti.
Neredeyse.

Boş kutuyu yere fırlattı. "Ah, canım. Ne kadar aptalım."

Griff annesine ve onun dudaklarında kıvrılan kendini beğenmiş gülümsemeye baktı. Bu sefer çok ileri gitmişti. Bu sadece bir işgüzarlık değildi. Şeytani bir şeydi.

Spinster Cove değil.

Burayı hiç ziyaret etmemişti ama ününü iyi biliyordu. Bu deniz kenarı mezrası, yaşlı hizmetçilerin nakış işlemeye gittiği ve düşkünlerin kurutulduğu yerdı.

Düşes uşağın elini tutarak arabadan indi. "Anladığım kadarıyla burası iyi yetiştirilmiş, bekâr genç hanımlarla dolup taşıyor."

Bir pansiyona doğru işaret etti. Girişin üzerinde sallanan bir tabela buranın KRALİÇENİN YAKUTU olduğunu duyuruyordu.

Griff yeşil panjurlara ve sardunyalarla dolu neşeli pencere kutularına göz kırptı. Köpekbalıklarıyla dolu bir suda yıkanmayı tercih ederdi.

Döndü ve ters yöne doğru yürüdü. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, onu takip ederek.

"İşte." Başıyla meydanın karşısındaki bir meyhaneyi işaret etti. Kırmızı boyalı kapının üzerindeki tabelaya gözlerini kısarak baktığında, buranın adının Bull and Blossom olduğunu anladı. "Bir bardak bira ve yiyecek bir şeyler alacağım."

"Peki ya ben?"

Eliyle geniş bir hareket yaptı. "Rahatınıza bakın. Pansiyonda bir oda tutun. Sağlıklı deniz esintilerinin tadını çıkarın. Birkaç hafta içinde seni alması için arabayı göndereceğim." Nefesinin altından ekledi, "Ya da yıllar."

Uşak, düşesi gölgelemek için açık şemsiyeyi tutarak saygılı bir adım geriden takip etti.

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Bir gelin seçeceksiniz ve bunu bugün yapacaksınız."

"Bu köye ne tür genç hanımların gönderildiğini anlamıyor musunuz? Evlenmeye uygun olmayanlar."

"Aynen öyle. Bu mükemmel bir şey. Hiçbiri sizi geri çevirmeyecek."

Kadının sözleri Griff'i keskin bir duraksamaya sürükledi. Onunla yüzleşmek için döndü. "Beni geri mi çevireceksin?"

Bilinen nedenlerden dolayı, onunla ilişkilerini konuşmaktan kaçınıyordu. Ama aylardır bekâr kalmasının nedeni kadınların onu reddetmesi değildi. Bu akşam onu memnuniyetle yataklarına kabul edecek pek çok kadın - güzel, sofistike, şehvetli kadınlar- vardı. Bunu ona söylemek istiyordu ama bir erkek kendi annesine böyle şeyler söyleyemezdi.

Onun sessizliğini yeterince kolay yorumluyor gibiydi.

"Ben şehvetten bahsetmiyorum. Bir koca olarak arzu ediliğinizden bahsediyorum. Şöhretiniz arzu edilecek çok şey bırakıyor." Kadın adamın kolundaki tozları temizledi. "Bir de yaşlanma sorunu var."

"'Yaşlanma' sorunu mu?" Otuz dört yaşındaydı. Tahminine göre, sikiinin önünde en azından otuz yıl daha çalışma düzeni vardı.

"Emin olmak için, yeterince yakışıklısın. Ama daha yakışıklıları da var."

"Annem olduğuna emin misin?"

Döndü ve yürümeye devam etti. "Gerçek şu ki, Ton'daki kadınların çoğu sizi evlenme adayı olarak görmüyor. Tam da ihtiyacımız olan şey bir köy dolusu umutsuz ev kadını. İtiraf etmelisin ki bu, o haylaz arkadaşın Lord Payne'in çok işine yaradı."

Tanrı'nın dizleri. Demek bunun arkasında bu vardı. O düzenbaz Colin Sandhurst'e ve onun gözlüklü, kitap kurdu gelinine lanet olsun. Geçen yıl, eski kumarbaz arkadaşı bu sahil kasabasına parasız bir şekilde hapsedilmişti ve o da mavi çoraplı bir kızla kaçarak özgürlüğüne kavuşmuştu. Hatta bu çift

Winterset Grange, Griff'in kır evi, İskoçya'ya giderken.

Ama durumları tamamen farklıydı. Griff hiçbir şekilde paraya muhtaç değildi. Arkadaşlık için de çaresiz değildi.

Evlilik onun için uygun değildi.

Annesi ona bir bakış attı. "Aşık olmayı mı bekliyordun?"

"Ne?"

"Bu basit bir soru. Bunca yıldır aşık olmayı beklediğiniz için mi evliliği ertelediniz?"

Basit bir soru demişti. Ama cevaplar hiç de öyle değildi.

Onu tavernaya götürebilir, birkaç büyük kadeh şarap söyleyebilir ve her şeyi açıklamak için bir iki saatini ayırabilirdi. Bu sezon ya da herhangi bir sezon evlenmeyeceğini. Tek oğlu, seçkin Halford soyunun sadece bir lekesi değil, sonsuza dek sonu olacaktı ve çok değer verdiği aile mirası belirsizliğe mahkumdu. Torun sahibi olma umutları boşa çıkacaktı.

Ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. En çileden çıkarıcı olduğu bugün bile. Annesinin kalbini sakince, geri dönülmez bir şekilde kıran bir evlat olmaktansa, onun gözünde fesat ama kurtarılabilir bir serseri olarak kalmak daha iyiydi.

"Hayır," dedi ona dürüstçe. "Aşık olmak için beklemiyorum." "Pekala, Bu Uygun. Biz olabilir yerleşmek Bu içinde bir sabah. İngiltere'nin en cilalı genç güzelini bulmayı boş ver. Sen bir kız seç, herhangi bir kız ve ben onu kendim parlatayım.

Geleceği kim daha iyi hazırlayabilir Halford Düşesi'nden daha mı iyi?"

Meyhanenin girişine varmışlardı. Annesi dikkatle kapının mandalına baktı. Uşak kapıyı açmak için atladı.

"Oh, bak," dedi içeri girdiğinde. "Ne şans ama. İşte buradalar."

Griff baktı. Manzara hayal edebileceğinden bile korkunçtu.

Bu meyhane aslında bir "meyhane" değil, daha çok bir çay dükkânı gibi görünüyordu. Genç hanımlar mekânı doldurmuş, hepsi de masaların üzerine eğilmiş ve konsantrasyon içinde kaşlarını çatmışlardı. Bugünlerde kadınların "başarısı" olarak kabul edilen o saçma el işlerinden biriyle uğraşıyor gibiydiler. Quilling kağıdı gibi görünüyordu. Taze parşömen bile kullanmıyorlardı; sadece kitaplardan sayfalar kopararak tuhaf küçük nihalelerini ve çay tepsilerini şekillendiriyorlardı.

En yakındaki cilt yığınınına baktı. Her birinde Bayan Worthington'ın Genç Hanımlar İçin Bilgeliği yazıyordu. Korkunç.

Yıllardır kaçtığı şey buydu işte. Bir oda dolusu evlenmemiş, sönük genç kadın... Ortak akıl, aralarından uygun bir gelin bulması gerektiğini savunurdu.

Bir arkadaşının dürtmesiyle genç bir kadın sandalyesinden kalktı ve reverans yaptı. "Size yardımcı olabilir miyiz, hanımefendi?"

"Ekselansları."

Genç kadının kaşları çatıldı. "Hanımefendi?"

"Ben Halford Düşesiyim. Bana 'lütfunuz' diye hitap etmeniz daha doğru olur. "

"Ah. Anlıyorum." Dürttüğü arkadaşı gergin bir kıkırdamayı bastırırken, sarı saçlı genç kadın yeniden söze başladı. "Size yardımcı olabilir miyiz, Majesteleri?"

"Sadece dik dur kızım. Böylece oğlum seni görebilir." Başını çevirerek odanın geri kalanını inceledi. "Hepiniz ayağa kalkın. En iyi duruş."

Sandalye ayakları döşeme tahtalarına çarparak gıcırdarken Griff'in kafatasında acı çatallandı. Genç bayanlar teker teker itaatkâr bir şekilde ayağa kalktı.

Birkaç çürük tespit etti. Bir vaka çarpık diş. Hiçbiri iğrenç değildi, sadece bazı durumlarda kırılıgandılar. Diğerleri güneşten dolayı modaya uygun olmayan bir şekilde kahverengilemişti.

Düşes odanın ortasına doğru ilerleyerek, "Pekâlâ," dedi. "Pürüzlü mücevherler. Bazı durumlarda, çok kaba. Ama hepsi iyi bir aileden geliyor, yani biraz cilayla ..." Ona döndü. "Seçimini yap, Halford. Hoşuna giden herhangi bir kızı seç. Onu bir düşes yapacağım."

Odadaki herkesin çenesi düştü.

Griff'inki hariç bütün çeneler.

Zonklayan şakaklarına masaj yaptı ve zihninde küçük bir konuşma hazırlamaya başladı. Hanımlar, size yalvarıyorum. Bu deli kadına aldırış etmeyin. Çöküş dönemine girdi.

Ama sonra, hızlı bir çıkışın ona karşı çok nazik olduğunu düşündü. Elbette uygun olan tek ceza bunun tam tersiydi: tam olarak annesinin istediğini yapmak.

"Bu kızlardan herhangi birini uygun bir düşes yapabileceğinizi iddia ediyorsunuz" dedi.

"Tabii ki yapabilirim."

"Peki sizin başarınızı kim değerlendirecek?"

Kaşlarını kaldırdı. "Elbette sosyete. Genç hanımınızı seçin ve sezon sonunda Londra'nın gözdesi olsun."

"Londra'nın tostu mu dediniz?" Şüpheli bir kahkaha attı.

Tavernayı ikinci kez taradı, en küçülen, en beceriksiz olana
cılğın, anlık aşkını ilan etmeyi planlıyordu, Sade
chitavailable-ve sonra İzle
onun

Annem karşılık olarak çırpınıyor.

Ancak, genç hanımların birbirlerine attıkları neşeli bakışlardan Griff, odada ilk izleniminin gösterdiğinden daha fazla cesaret ve zekâ olduğunu hissedebiliyordu. Bu genç kadınlar aptal değildi. Ve her birinin kusurları ve eksiklikleri olsa da -kiminki yoktu ki? - hiçbirisi şok edici, aşılabilir derecede uygunsuz değildi.

Lanet olsun. Haddini aşan annesine bir ders vermeyi dört gözle bekliyordu. Bu durumda, birkaç özür mırıldanıp düşesi arabaya kadar sürüklemesi ve eve dönerken onu Bedlam'a bırakması daha iyi olacaktı.

Ve sonra, menteşelerin gıcirtısı ve arka kapının çarpmasıyla-

Kurtuluşu geldi.

Yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş bir halde meyhanenin arka kapısından tökezleyerek içeri girdi. Botlarına ve eteklerine endişe verici miktarda çamur sıçramıştı ve diğer her yerine garip beyaz bir toz yapışmıştı.

Hizmetçi kızın önlüğü boynundan sarkıyordu. Bantları toplayıp arkasında düğümlediğinde, bağcıkların sıkılığı ince, neredeyse çocuksu bir figürü ortaya çıkardı. Biçimli bir kum saatinden çok, sağlam bir otostop direğine benziyordu.

"Saat 10'u geçti Pauline." Mutfaktan bir erkek sesi yükseldi.

Geri seslendi, "Özür dilerim Bay Fosbury. Bir daha geç kalmayacağım."

Diksiyonu ve aksanı sadece eğitimsiz ve taşralı değildi, tuhaftı da. Döndüğünde Griff bunun nedenini anlayabildi. Dişlerinin arasına bir saç tokası sıkıştırmıştı ve sözcükleri onun etrafında mırıldanıyordu.

Geciken hizmetçi kız elinde bir toka daha tutuyordu ve yaprak yeşili, zekâyla parlayan gözleri Griff'in gözleriyle buluştuğunda, o tokayı başının tepesine yığılmış saçlarına geçirirken donup kaldı.

Tanrım, şu saçlar. Kadınların saçlarını "düğüm" ya da "topuz" olarak tanımladıklarını duymuştu. Buna ancak "yuva" denebilirdi. İçinde birkaç saman ve ot parçası gördüğünden emindi.

Belli ki fark edilmeden içeri girmeyi umuyordu. Ama birdenbire ilgi odağı oldu. Üzerine yapışan o gizemli beyaz toz ışığı yakalamış ve küçük kıvılcımlar saçmıştı.

Başka tarafa bakamadı.

Nefes nefese kalan genç kadın Griff, annesi ve odanın geri kalanını dolduran eğlenen hanımlar arasında gidip gelirken, yarım kalmış saçları dağıldı.

Tokalanmamış saç tutamları omuzlarına dökülmüş, yerçekimine ya da onursuzluğa ya da her ikisine birden teslim olmuştu.

Ortalama bir hizmetçi kızın başını eğip odadan kaçacağı ve patronunun gazabını bekleyeceği yer burası olurdu. Hiç şüphe yok ki, hıçkırı hıçkırı ağlamak da vardır.

Ama görünüşe göre bu hizmetçi kız öyle değil. Bu kızda görgü kurallarını ve sağduyuyu gölgede bırakacak kadar gurur vardı.

Brendi renkli saçlarını dağıtmak için başını meydan okurcasına savurarak döndü ve son tokayı da bir kenara tükürdü.

"Saçmalık," diye mırıldandığını duydu.

Griff aniden kendini bir sırtışıla mücadele ederken buldu. Kadın mükemmeldi. Kaba, eğitimsiz, tamamen nezaketsiz. Biraz fazla güzeldi. Daha sade bir kız onun amacına daha uygun olurdu. Ama yine de güzel görünüyordu.

"O," dedi. "Onu ben alacağım."

İKİNCİ BÖLÜM

Başka bir kızın prensi geldi.

Pauline tökezleyerek içeri girdiğinde ve kapıda ince giyimli adamın silüetini gördüğünde aklına ilk gelen buydu.

Bu köyde her birkaç ayda bir bunun gerçekleştiğine şahit oluyordu. Bu genç hanımlar en tuhaf nedenlerle Spindle Koyu'na sığınırldı. Belki arp çalmaları zarafetten yoksundu ya da gözlerinin rengi bu mevsimde sarayda moda değildi. Ve sonra -Pauline hariç herkesi hayrete düşüren bir şekilde- yakışıklı bir kont, vikont ya da subay gelip onlarla evleniyordu.

Hiçbiri hizmetçi kıza göz ucuyla bile bakmadı.

Peki bu hangi kadının peşindeydi? Kim olursa olsun, hayatı boyunca hazır olacaktı. Adamın görünüşüyle ilgili her şey -fildişi düğmelerden deri eldivenlere kadar- zenginliğini trompet notalarıyla haykırıyordu. Ve eğer giysileri "zenginlik" diye bağıırıyorsa, altındaki her şey de güçten bahsediyordu. Bir beyefendi için yumuşak ve göbekli olmak kolay olurdu ama o bunu yapmamıştı. Koyu yeşil pardösüsünün dar kesimi geniş omuzlarını ve üst kollarındaki belirgin kasları ortaya çıkarıyordu.

Yüzü de güçlüydü. Cesurca eğimli bir burun, kare şeklinde bir çene ve geniş, kendinden emin bir ağız. Yüz hatlarında güzel bir şey yoktu ama bir araya geldiklerinde yadsınamaz bir erkeksi çekicilikleri vardı.

Kısacası, bakılacak bir deneme değildi. Ama öyle olmasaydı bile

-Pauline gözlerini adamdan alamıyordu.

Çünkü gözlerini ondan ayırmıyordu.

Ve adamın ona bakışı, sanki sormayı hiç düşünmediği her sorunun cevabı oymuş gibi, kalbini yerinden oynatmıştı.

kapana kısılmış bir tavşaninkinden daha hızlı atıyordu. "O," dedi. "Onu ben alacağım."

"Onu seçemezsiniz," diye cevap verdi yaşlı bir kadın, belli ki sinirliydi. "O hizmet eden kız."

Pauline kadına kısa bir süre baktı ve onu gümüş saçlı, kısa boylu ve kendini beğenmiş bir kadın olarak değerlendirdi. Dümdüz bir omurgası vardı. Mücevherlerle dolu o uğursuz fidyeyi taşımak için buna ihtiyacı olacaktı.

"O bir kız," diye cevap verdi adam, hâlâ Pauline'e bakarak. "O bir kız ve odada. Odadaki herhangi bir kızı seçebileceğimi söylemişsiniz."

"Bunu söylediğimde odada değildi."

"O şimdi odada. Onu bir kez gördüğümde gözüm başka kimseyi görmedi. O mükemmel."

Mükemmel mi?

Pauline pencereye baktı, pencereden bir domuzun uçuşmasını bekliyordu. Lir tıngırdatan ve Galce konuşan bir domuz belki de.

Beyefendi ona doğru ilerledi, odada rahatça geziniyordu. Yaklaştıkça, her ağır, ritmik adım, onun vahşi, şeker tozlu saçlarının ve çamur sıçramış eteğinin keskin bir şekilde farkına varmasını sağladı. Adamın kendi kusurlu insanlığının işaretlerinden teselli buluyordu. Yakından bakıldığında tıraşsızdı ve gözleri uykusuzluktan ya da çok fazla içkiden ya da her ikisinden dolayı kırmızıydı.

Pauline yavaşça içine çekti. Adamın giysileri erkeksi, misk kokulu bir parfümün solgun kokusunu taşıyordu. Bu koku Pauline'in içinde kıvrılıyor, onu alçak ve gizli yerlerinden ısıtıyordu.

"Bana adını söyle," dedi.

Alçak ve zengin bir sesle konuşuyordu ve görünüşe göre manyetikti. Sözlerini daha iyi anlayabilmek için odadaki herkesin ona doğru sallandığını hissedebiliyordu.

"Ben Pauline, efendim. Pauline Simms." "Yaşınız."

"Yirmi üç."

"Peki evli misiniz yoksa nişanlı mısınız?"

Ürkek bir kahkaha attı. "Hayır, efendim. Ben değilim."

"Mükemmel." Başını eğdi. "Ben Griffin Eliot York, sekizinci Halford Dükü."

Dük mü?

"Oh, Tanrım," diye mırıldandı.

"Aslında Simms, söylemen gereken şey 'lütfunuz'. "

Bakışlarını döşeme tahtalarına indirdi ve dengesiz bir reverans yaptı. "Ekselansları."

Onun gecikmiş hürmet girişimlerini elinin tersiyle iterek devam etti. "Annem evlenmemiş halimden dolayı sabırsızlanmaya başladı. Bana bu odadaki herhangi bir kadını seçmemi emretti ve o kadını bir düşes yapabileceği sözünü verdi. Ben de sizi seçtim."

"Ben mi?"

"Sen. Sen mükemmelsin."

Mükemmel. Yine o kelime. Pauline'in zihni tüm bunları aynı anda kaldıramıyordu. Bilgiyi küçük lokmalara bölmek zorundaydı.

Bu güçlü kuvvetli, yakışıklı, kendine hakim, harika kokan adam sekizinci Halford Dükü'ydü.

Bu odadaki onca kadın arasından onu, hizmetçi kızı seçiyordu.

Gelecekteki düşesi olmak için.

Sen mükemmelsin.

Ürperti ensesinden ayak tabanlarına kadar yayıldı ve onu nefessiz bıraktı. Ya tüm dünya tersine dönmüştü ya da yirmi üç yıl boyunca asla yeterince iyi olamadıktan sonra ... bir adamın gözünde -bu dükün gözünde- mükemmeldi.

Düşes oğluna soğuk bir bakış fırlattı. "Doğal olmayan çocuk.

Beni engellemek için yaşıyorsun."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye sakince cevap verdi. "Tam olarak istediğinizi yapıyorum."

"Ciddi ol."

"Ben ciddiym. Bir kız seçtim. İşte burada." Dük, Pauline'in karmakarışık saçlarından çamurlu ayakkabılarına kadar uzanan bir el hareketi yaparak onu aşağıladı. "Devam et o zaman. Onu düşes yapın."

Ah. Şimdi her şeyi anlıyordu. Onun gözünde mükemmeldi. Mükemmel derecede korkunç. Mükemmel derecede nezaketsiz. Düşes olmak için son derece yanılttı ve Dük onu örnek göstererek, her şeye burnunu sokan annesine bir ders vermek istiyordu.

Ne kadar akıllıca. Üstelik ne kadar iğrenç ve çekilmez.

Bu senin hatan Pauline. O bir anlık çılgınlık için aptallık ettin.

Onu artık o kadar yakışıklı bulmuyordu. Ama hala harika kokuyordu, lanet olsun ona.

Odadaki hiç kimsenin bölmeye cesaret edemediği bir duraklama oldu. Sanki bir tür şampiyonluk maçının seyircileriydiler ve dük az önce kritik bir puan almıştı.

Bütün kafalar düşese dönmüş, onun hamlesini bekliyordu.

Kaybetmeye hiç niyeti yoktu. "Peki o zaman. Kızın ailesine gideceğiz."

Küstahça bir strateji, diye düşündü Pauline. Sana iki puan.

"Daha fazlasını istemezdim." Halford ceketini düzeltti. "Ama bir an önce Kasabaya dönmem gerekiyor ve Simms'in görev yerini terk edemeyeceğinden eminim."

"Elbette yapabilirim," dedi Pauline.

Hem dük hem de annesi ona döndü, sözlerini kesmeye cüret ettiği için açıkça sinirlenmişlerdi. Tartışmalarının öznesinin o olmasına aldırmadılar.

"Görevimi istediğim zaman bırakabilirim." Kollarını kavuşturdu. "Bir göreve ihtiyacım yok, değil mi? Düşes olacaksam yok."

Dük ona boş bir bakış attı. Belli ki bu tepkiyi beklemiyordu. Muhtemelen kekeleyip itiraz etmesi ve kızarak mutfağa koşması gerekiyordu.

Onun için şanssızlık. Yanlış kızı seçmişti.

Elbette adamın "yanlış kızı" seçmek istediğini biliyordu ama yanlış "yanlış kızı" seçmişti. Pauline de herkes kadar gülmekten hoşlanıyordu ama bugün çok şey kaybetmişti. Gururundan geriye kalan son kırıntıyla da ayrılamazdı.

"Bay Fosbury," diye seslendi mutfığa doğru, önlüğünün iplerini çözerek. "Ben şimdi gidiyorum. Bugün geri döneceğimi sanmıyorum. Bu dükü evime götüreceğim, böylece bana evlenme teklif edebilecek."

Bunun üzerine Fosbury mutfaktan çıktı, unlu ellerini önlüğe silerken şaşkın görünüyordu.

Pauline ona güven verici bir göz kırptı. Sonra düşese döndü ve genişçe gülümsedi. "Gidelim mi, Majesteleri?" Düşes kıkırdama numarası yaptı. "Ah, pardon. Size 'Anne' dememi mi istediniz?"

Sessiz kahkahalar odanın içinde dalgalanıyordu. Düşesin yüzündeki aristokrat rahatsızlık ifadesi son derece tatmin ediciydi.

Bu dük ve annesi her ne kadar inatçı ve duygusuz bir oyun oynuyorlarsa da, Pauline'le birlikte üçüncü bir oyuncu daha kazanıyorlardı.

Dahası, Pauline kazanacaktı.

Bakışlarını düke çevirerek onu cesurca ve utanmadan inceledi. Hiç angarya yoktu. Adam geniş omuzlarından yontulmuş kalçalarına kadar gerçekten de erkekliğin güzel bir örneği idi. Eğer adam onu süzebiliyorsa, neden o da ona bakamıyordu?

"Cor." Başını eğip adamın sıkı, aristokrat kıcının alt kıvrımına hayranlıkla bakarken en geniş taşra aksanını ortaya çıkardı. "Düğün gecesi seninle çok eğleneceğim."

Gözleri parladı, kadının içini ürpertecek kadar hızlıydı. Bir düke sataşmak idamlık bir suç sayılabilir miydi? Onu buna pişman edecek güce ve araçlara kesinlikle sahipti.

Ama Spindle Cove'daki bütün hanımlar kahkahalara boğulunca Pauline her şeyin yolunda gideceğini anladı. Kendisi Spindle Koyu'ndan biri değildi. O bir hizmetçiydi, tatile çıkmış iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi değil. Ama yine de onun yanında olacaktı.

Bayan Charlotte Highwood ayağa kalktı ve onu savunmak için konuştu. "Ekselansları, ziyaretinizden onur duyduk ama bugün Pauline'den ayrılabilceğimizi sanmıyorum."

Dük, "O zaman kendimizi bir anlaşmazlık içinde buluyoruz," dedi. "Çünkü ondan ayrılmaya hiç niyetim yok."

Sözlerindeki karanlık kararlılık Pauline'in içinde tuhaf duygular uyandırdı. Bu saçmalığa devam mı edecekti? İnatçılık bu dükün ailesinden geliyor olmalıydı, tıpkı onun yeşil gözlerinde olduğu gibi.

Düşes başını kapıya doğru eğdi. "Peki o zaman. Koç bekliyor."

İşte meyhane hizmetçisi ve çiftçi kızı Pauline Simms, kendini bir dükü ve annesini eve çaya getirirken böyle buldu.

Peki, neden olmasın?

Eğer bu Kalite onu tüm Spindle Cove'un önünde utandırmak istiyorsa, kendi gururlarından biraz fedakârlık etmeleri uygun olurdu. Ailesinin mütevazı kulübesinin önüne geldiklerinde düşesin yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. Sıradan insanların nasıl yaşadığını görmek onlara iyi gelebilirdi -kaba yontulmuş tahta taburelerde oturmak ve yontulmuş çanak çömlekten bir şeyler içmek. O ve Sally Bright hayatlarının sonuna kadar bu hikâyeye güleceklerdi.

Pauline şoföre yolu tarif ettikten sonra arabanın içinde onlara katıldı. Elini dana derisi koltuğun üzerinde kaydırarak hayret etti. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir baldıra dokunmamıştı.

Kendi mevkiinden hiç kimsenin bu araçta yolcu olmadığından emindi ve çenelerinin asık suratına bakılırsa ne dükün ne de düşesin şeker tozlu bir hizmetçi kızın çamurlu ayakkaşılarıyla aralarına katılmasından memnun olmadıklarını tahmin ediyordu.

Bu da Pauline'i daha da kararlı hale getirmişti; bu deneyimi son damlasına kadar yaşayacaktı.

Çiftlikteki kulübesine giden on dakikalık yol boyunca uygunsuz davranışlarda bulunmaktan zevk aldı. Koltuğun üzerinde zıplayıp yayları test etti. Pencere mandalıyla oynadı, cam bölmeyi bir düzine kez aşağı yukarı kaydırđı.

Düşes, "Babanız ne iş yapıyor Bayan Simms?" diye sordu.

Bağırarak, küfretmek, öfkelenmek, tehdit etmek dışında? "O çiftçiler, Majesteleri."

"Kiracı bir çiftçi mi?"

"Hayır, arazimizin sahibi o. Yaklaşık otuz dönüm."

Elbette otuz dönüm, bırakın bir dükü, gerçek bir toprak beyefendisi için bile bir şey ifade etmezdi. Halford muhtemelen bunun bin katına sahipti.

Araba kasabadan ayrılırken Willett'lerin tarlalarının yanından geçtiler. Bay Willett'in en büyük oğlu dışarıda şerbetçiotu topluyordu. Pauline on üçüncü kez camı indirdi, kolunu dışarı uzattı ve neşeyle el salladı.

Başparmağını ve işaret parmağını ağzına götürdü ve yüksek sesle ısıık çaldı. "Gerry!" diye seslendi. "Gerald Willett, bak! Benim, Pauline! Düşes olacağım, Ger!"

Arabaya geri döndüğünde Dük ve annesini bakışırken yakaladı. Bir dirseğini pencere pervazına dayadı, avucuyla ağzını kapattı ve güldü.

Kulübeye yaklaştıklarında Pauline şoföre işaret vermek için arabanın tavanına vurdu. Araba durduğunda kapının mandalına uzandı.

"Hayır." Düşes şemsiyesinin sapıyla onu bileğinden yakaladı. "Bunun için adamlarımız var."

Pauline dondu kaldı, şaşırdı. O da bu işi yapanlardan biriydi. Yoksa yaşlı kadın unutmuş muydu?

Dük şemsiyeyi bir kenara bıraktı. "Tanrı aşkına anne. O asi bir kuzu değil."

"Onu sen seçtin. Onu düşes yapmamı sen söyledin. Dersleri şimdi başlıyor."

Pauline omuz silkti. Kadın ısrar ederse bekleyecek ve uşağın kapıyı açmasına, basamağı indirmesine ve beyaz eldivenli elleriyle ona yardım etmesine izin verecekti.

Düşes ve ardından oğlu inerken, Pauline derin ve abartılı bir reveransla eğildi. "Mütevazı evimize hoş geldiniz, Majesteleri."

Kapıyı açtı ve onları çitlerle çevrili kümes hayvanları bahçesinden geçirdi. Kaz hemen peşlerine düştü, korna çalıp kanatlarını çırpı. Kimse Major'a bir dükten daha üstün olmadığını söyleyemezdi. Düşes donuk bir bakış atmayı denedi ama hemen şemsiyesini savurarak kendini korumaya aldı.

"Bu kadar yeter, Binbaşı." Pauline ellerini çırpı. Sonra konuklarını içeri buyur etti. "Bu taraftan, hazretleri. Utanmayın. Evimiz sizindir. Artık hepimiz aileyiz."

Kapı lentosu alçaktı ve dük uzun boyluydu. Kafasını çarpmamak için eğilmek zorunda kalacaktı. Eşikte durakladı. Pauline bir an için onun arkasını dönüp arabaya bineceğini ve Londra'ya doğru yola çıkacağını düşündü.

Ama yapmadı. Belinden eğildi ve tek, akıcı bir hareketle kapı aralığından geçti.

Buna gülümsemek zorunda kaldı. Kibirli dük, ailesinin kulübesine girmek için kelimenin tam anlamıyla eğiliyordu.

İçeri girdiklerinde iki ziyaretçi küçük, seyrek döşenmiş konutun etrafına bir göz attı. Bir bakışta tüm konutu görmek zor değildi. Ev sadece birkaç düzine adım genişliğindeydi. Taştan bir ocak, birkaç dolap, masa ve sandalyeler. Öndeki iki pencerede solmuş baskı perdeler dalgalanıyordu. Yan tarafta açık bir kapı tek yatak odasına açılıyordu. Daniela'yla paylaştıkları çatı katına bir merdivenle çıkılıyordu.

Arka kapı, tüm çamaşırların yıkandığı dış alana açılıyordu. Yumuşak su sıçramaları birilerinin öğlen yemeğinden sonra bulaşık yıkadığını gösteriyordu.

"Anne," diye seslendi, "bak Bull and Blossom'dan eve kimi getirdim. Dokuzuncu Halstone Dükü ve annesi."

"Halford," diye düzeltti düşes. "Oğlum sekizinci Halford Dükü'dür. Aynı zamanda Westmore Markisi, Ridingham Kontu, Newthorpe Vikontu ve Hartford-on-Trent Lordu."

"Ah. Doğru. Sanırım bunu doğru düzgün öğrenmeliyim, değil mi? Yani, benim de adım olacağına göre." Dük'e geniş geniş sırttı. "Ne hoş."

Dudakları bir parça kıvrıldı. Kızgınlık mı yoksa eğlence mi, tahmin etmeye cesaret edemedi.

"Oturacak mısınız?" diye sordu düşes.

"Oturmayacağım."

"Eğer tuvalete ihtiyacınız olursa," diye gizli bir ses tonuyla onları bilgilendirdi, "şu kapıdan geçip odun yığınının arkasından dolanın ve domuzların yanından sola dönün."

"Pauline?" Annem ellerini bir havluya silerek arka kapıdan girdi.

"Anne, işte buradasın. Babam tarlaya geri mi döndü?"

"Hayır," dedi Amos Simms, annesinin az önce geçtiği kapı aralığını karartarak. "Hayır, değil. Henüz değil."

Babası önce düke, sonra da düşese bakarken nefesini tuttuğunu fark etti.

Son olarak Pauline'e tehditkâr bir bakış fırlattı.

Kürek kemikleri arasında keskin bir uyarı titreşimi yayıldı. Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti, hiç şüphesiz.

"Bütün bunlar ne o zaman?" diye sordu babası.

Pauline bir kolunu konuklarına doğru uzattı. "Baba, Halford'un sekizinci Dükü Ekselanslarını ve annesini takdim edebilir miyim? Burada ne yaptıklarına gelince. . ."
Düke döndü. "Bırakayım da bunu ekselansları açıklasın."

Oh, mükemmel. Kız açıklamasını istedi.

Griff bir elini saçlarında gezdirerek nefes verdi. Yapabileceği hiçbir tatmin edici açıklama yoktu. Bu izbe yerde ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Keskin bir şey böbreğine saplandı ve onu ileri doğru itti. Yine o lanet şemsiye.

Oh, evet. Şimdi hatırladı. Burada olmasının bir sebebi vardı ve Sebebin Kendisi'nin kendi işlerine bakma konusunda keskin bir derse ihtiyacı vardı.

Şemsiyeyi annesinin elinden kaptı ve çiftlik sahibesine sundu. "Lütfen misafirperverliğiniz için teşekkür olarak bu hediye kabul edin."

Bayan Simms omuzları çökük, ufak tefek bir kadındı. Kırmızı mafsallı ellerindeki bulaşık havlusu kadar solmuş ve buruşmuş görünüyordu. Kadın kürklü şemsiyeye bakıyor, fildişi işlemeli sapı karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu.

"Israr ediyorum." Ona doğru bastırdı.

İsteksizce aldı. "Çok nazıksınız, majesteleri." "Bir eve asla eli boş girmeyin. Annem öğretti Bana bunu." Düşese bir bakış fırlattı. "Anne, otur."

Burnunu çekti. "İnanmıyorum-"

"İşte." Çizmesiyle kaba ahşap bir bankı kancaladı ve masadan dışarı çekti. Ayakları samanla kaplı toprak zemini çiziyordu. "Buraya otur. Bu evde misafirsin."

Oturdu ve hacimli eteklerini düzeltti. Ama bundan memnun görünmeye çalışmadı.

Griff, bir sonraki dakika boyunca, Simms ailesini toplayıp sessizce onlara bakarken, bir hayvanat bahçesi sergisi olmanın nasıl bir his olduğunu öğrendi.

"Bayan Simms," dedi sonunda, "belki bize bir şeyler ikram etme nezaketini gösterirsiniz. Kocanızla konuşmak istiyorum."

Bayan Simms, onun kovulmasından duyduğu rahatlama ile kızını mutfağa çekti. Griff masadan bir baston arkalıklı sandalye çekti ve oturdu.

Simms diğerk sandalyeye yerleşirken iri yarı çiftçi gözlerini kıstı. "Sizin için ne yapabilirim, efendim?"

"Kızınızla ilgili."

Simms homurdandı. "Biliyordum. Kız şimdi ne yaptı?" "Bu onun yaptığı bir şey değil. Annem olsa böyle yapardı. yapmasını istiyorum."

Simms düşese kurnazca bir bakış attı. "Ekselanslarının bir bulaşıkçıya ihtiyacı var mı?"

"Hayır. Annem bir gelin istiyor. Bir eşe ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Ve kızınızı" -mutfağa doğru el salladı- "bir düşes yapabileceğini iddia ediyor."

Çiftçi bir an sessiz kaldı. Sonra yüzü aralık dişli bir sırıtışla yarıldı. Alçak sesle, yağlı bir şekilde kıkırdadı.

"Pauline," dedi. "Bir düşes."

"Başarılı olma ihtimali konusunda şüphelerim olduğunu söylersem umarım alınmazsınız Bay Simms."

"Bir düşes." Çiftçi başını salladı ve kıkırdamaya devam etti.

Kahkahasının kaba ve uğursuz tonu Griff'in sandalyedeki ağırlığını değiştirmesine neden oldu. Emin olmak için, bu saçma bir fikirdi. Ama öyle bile olsa, bir adamın kendi kızını savunması gerekmez miydi?

Boğazını temizledi. "İşte teklifim. Bir erkeğin sadece bir annesi vardır ve ben benimkini şımartmaya karar verdim. Kızınızı Londra'ya götürmeme ne dersiniz? Orada annem onu bir hizmetçi kızıdan dükün gelini olacak kadar kibar ve kültürlü bir leydiye dönüştürmek için elinden geleni yapabilir."

Simms yine güldü.

"Elbette, bu girişimin başarısız olması durumunda, kızınızı size geri vereceğiz. En azından eve birkaç yeni elbiseyle dönecek ve hayattaki güzel şeylere biraz maruz kalacak."

"Benim kızımın yeni elbiseye ihtiyacı yok. Ne de senin güzel şeylerine."

Tam o sırada söz konusu kız masayı hazırlamak için geri döndü. Griff'in önüne koyduğu tabak muhtemelen en çirkin tabaktı.

Şimdiye kadar gördüğü en ucuz boyalı porselen parçası olan çay fincanı, şüphesiz ucuz bir fabrikada doğmuş ve birkaç sahibinin elinden geçmişti. Ama fincan tabağını bırakmadan önce hızlıca çeyrek tur çevirdi, böylece fincanın üzerindeki zavallı, gevşek çiçek ona bakacak ve tabağın çipi gizli tarafta kalacaktı.

Bu hareketin anlamı Griff'in gözünden kaçmamıştı. Gururlu bir kız olduğuna şüphe yoktu. Ayrıca bir dükü ve ejderha annesini tuzağa düşürecek kadar ukala ve cesurdu. Bu özelliklerin hiçbirisi, bırakın bir gelini, bir hizmetçi kız için bile arzu edilen nitelikler değildi.

Ama bunlar Griff'in genel olarak takdir ettiği özelliklerdi ve Pauline Simms'e hayranlık duymaya başlamıştı. Birazcık ve sadece kendisi için. Mutfakta geçirdiği birkaç dakika boyunca saçlarını arkadan bağlamıştı. Vücudu dikkat çekici değildi ama şimdi onun biraz daha güzel olduğunu görebiliyordu. Yüksek elmacık kemikleri, yumuşak bir burun, köşeleri bir kedininki gibi sivri gözler. Gerçekten de taşralı bir şekilde oldukça çekiciydi. Bütün çiftlik sahipleri onun için çıldırıyor olmalıydı.

Kadınlara tövbe ettin, diye içinden bir ses dırdır etti.

Bu yeminin biraz değiştirilmesi gerekiyordu. Belki de kadınlarla ilişkiye girmeyeceğine yemin etmişti. Ama bu gözlerini oyacağı anlamına gelmiyordu. Sıradan bir takdirin kimseye zararı olmazdı ve bu kadına da iyi geleceğinden şüpheleniyordu.

"Onda kararlıysan konuşabiliriz." Simms çenesini kaşıdı. "Ama onun kolayca gitmesine izin veremem."

İyi, diye düşündü Griff. Doğru düşünen hiçbir baba zeki ve güzel bir kızın kolayca gitmesine izin vermez.

Çiftçi sesini yükseltti. "Buraya gel, Paul."

O da itaat etti. Onlara doğru ilerlerken ağzı sıkı bir çizgiydi.

Simms kızını bileğinden tutup Griff'in incelemesi için elini ve ön kolunu uzatarak, "Şunlara bak," dedi.

Parmakları ince ve zarıftı ama avuç içlerinde gündelik işlerin nasırları ve yara izleri vardı -evli kadınlara çay servisi yapmaktan daha yorucu bir işti bu. Çiftlik işlerine de yardım ettiğine şüphe yoktu.

Simms kızının bileğini salladı ve eli aşağı yukarı sallandı. "Başka hiç kimsenin elleri bu kadar küçük değil. Ne de bu kadar ince bir kol." Başparmağı ve işaret parmağıyla bir daire çizerek Pauline'in ince bileğini kolayca halkaladı. "Yavrulamak üzere olan bir kısırağım var. Bu çiftlikte gerekirse içeriye uzanıp ön ayağını tutabilecek başka kimse yok."

Çiftçi, baş ve işaret parmaklarının halkasını Pauline'in bileğinden dirseğine kadar kaydırarak, ince kollu kızının hangi at derinliklerini keşfetmeye çağrılacağını görsel olarak gösterdi.

Griff'in kaçırdığı kahvaltı şimdi bir lütuf gibi görünüyordu. "Şuna bakın," dedi Simms. "Ana rahmine kadar uzanabiliyor."

"Baba." Pauline onun kolunu çekti.

"Bunun bir değeri var," dedi babası. "Tazminat almadan gitmesine izin veremem. Peşin olarak."

İnanılır gibi değil.

Bay Simms bir çiftçiydi. Fakir bir çiftçiydi, evet ama yoksul değildi. Otuz dönüm arazisi vardı. Kulübesi mütevazı ama sağlamdı. Bu çatı altında kimse açlık çekmiyordu. Yabancı bir asilzade evine girdi ve kızını satmayı teklif etti.

Kızın güvenliği ne olacak? Kızın itibarı ne olacak? Griff kendine yağmalamak için bir bakire alacak türden bir asilzade değildi ama Bay Simms bunu bilemezdi. Bu noktada her iyi baba -hatta her gerçek erkek- en azından güvence talep ederdi. Griff'e feodal teklifini kabul edip doğruca şeytana gitmesini söylemezse.

Ama Bay Simms yapmadı. Bu da Griff'e onun bir baba için yetersiz bir bahane olduğunu ve hiç de iyi bir adam olmadığını söylüyordu. Çiftçi kızının sağlığıyla zerre kadar ilgilenmiyordu.

ya da itibar. Hayır, sadece karşılığını peşin almak istiyordu. Kısrak yavruladığında çektiği ekstra zahmet için.

"Gerçekten tek itirazınız bu mu?" diye sordu, çiftçiye kendini affettirmek için bir şans vererek.

Bay Simms kaşlarını çattı. "Tek itiraz bu değil." Tanrıya şükür.

"Bir de eve getirdiği maaşlar var," diye devam etti. "Onlara da önceden ihtiyacım olacak."

"Maaşı."

Griff aniden bir şeye vurma isteği duydu. Kaba bir ev gömleği, çamurlu botlar giyen ve ağgözlü bir şekilde dudak büken bir şeye. İşte bu kadar. Annesinin dersini başka bir şekilde, başka bir zamanda öğrenmesi gerekecekti. Gitmesi gerekiyordu. Bu görüşme ya şimdi bitecekti ya da kötü bitecekti.

Nesillerdir süregelen dükal soğukkanlılığını kullanarak ayağa kalktı. "Belki de bu iyi düşünülmemiş bir plandı. Kızınızın Londra sosyetesinde başarılı olma şansı çok az ve onun için riskler çok büyük." Kulübenin kapısına doğru ilerledi, sadece annesini dirseğinden yakalayıp ayağa kaldırmak için durakladı. "İzin verirseniz, annem ve ben bizim-"

"Beş," diye seslendi çiftçi.

"Affedersiniz?"

"Beş pound karşılığında gitmesine izin vereceğim."

Griff ona sadece bakabildi. "Aman Tanrım, dostum. Sen ciddi misin?"

Boynunu kırdı. "Tamam o zaman. Onu dört pound, sekiz pound'a alabilirsin. Ama bir kuruş eksik olmaz."

Lanet olsun. Griff bir elini yüzünde gezdirdi. Şimdi sanki kız için pazarlık yapıyormuş, mümkün olan en düşük fiyat karşılığında kızın hayatını mahvetmeye kararlıymış gibi görünüyordu.

"Ne mükemmel bir pazarlık." Annesinin sözlerinden ironi damlıyordu. "Daha ekonomik bir seçim bulabileceğini sanmıyorum."

"Umarım halinden memnunsundur," dedi Griff.

Düşes kaşlarını kaldırarak tüm kınamaları ona yöneltti.
"Öyle misiniz?"

Hayır. Değildi. Kendini birinci sınıf bir pislik gibi hissediyordu. Evde kalmış kızların arasından hizmetçi kızı seçerek kendini çok zeki sanmıştı. Ve şimdi onun evini işgal etmiş ve öz babası onun sağlığına ve mutluluğuna dört pound sekiz şilin fiyat biçerken onu izlemeye zorlamıştı.

Bu onun için bile düşük bir seviyeydi.

Bayan Simms tekrar ortaya çıktı ve elinde çaydanlıkla masaya doğru ilerledi. Bakışları kilitlendi ve gözleri ona yeşilin cesur, isimsiz bir tonunu öğretti. Keşfedilmemiş bakir bir ormanın derinliklerinde, keşfedilmeyi bekleyen o renkte bir sarmaşık vardı. Ve bu kızın doğasında, bu yerden çok çok daha iyi olan temel bir şey vardı.

Tam o sırada Griff anlamlı bir olaylar dizisi gözlemledi. Evin arkasından bir takırtı yükseldi.

Pauline Simms sessiz bir lanetle tökezledi. Sıcak çay kulübenin toprak zeminine döküldü.

"Paul, sana söyledim-" Çiftçinin eli tehditle havaya kalktı.

Ve tam dört adım ötede duran Pauline -bir düke bile kafa tutabilecek bir kız- irkildi.

Yeterince görmüştü.

"Anne, sen arabaya git." Annesinin itirazını küçük bir hareketle bastırdı, sonra kıza döndü. "Bayan Simms, dışarıda konuşalım. Yalnız."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pauline onu ön kapıdan çıkıp evin yan tarafına kadar takip etti. Ailenin onları görebileceği pencerelerin olmadığı güney tarafına. Düşes de arabadan bu köşeyi göremiyordu. Sadece ikisi, geç çiçek açan bir elma ağacı ve tüm bunların gülünçlüğüyle baş başa kalmışlardı.

İyi bir kahkaha atıp yollarını ayırabileceklerini umuyordu. Çok geçmeden yapılması gereken akşam işleri olacaktı ve bir gün için düklerle yeterince uğraşmıştı.

Görünüşe göre, o da bir kırılma noktasına ulaşmıştı. Avluda uzun adımlarla yürüyordu. Geri, sonra ileri.

"Bir karara vardım." Elma ağacından ölü, sarkık bir dal kopardı ve çitin parmaklığına vurdu. "Simms, benimle Londra'ya geliyorsun. Bu öğleden sonra."

Nefesi onu terk etti. "Ama ... ama neden? Ne amaçla?"

"Düşes eğitimi, doğal olarak."

"Ama benimle gerçekten evlenmek istiyor olamazsın."

Kararlı bir şekilde durdu. "Elbette seninle evlenmek istemiyorum."

Evet. Bunu hallettiklerine sevinmişti.

"Başlangıçta birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi. "Güzel kıyafetler giyiyor ve görkemli bir arabaya sahip olabilirim ve hayatınıza bir kasırgayı andıran bir şeyle girdim. Belki de eğitimsiz bir göz için romantik bile olabilir. Ama bu bir peri masalı değil ve beni tanıyan herkes size şunu söyleyebilir. . . Ben prens değilim."

Biraz güldü. "Özür dilerim, ekselansları, aksi yönde herhangi bir fikir oluşturmamıştım. Durdum

uzun zaman önce peri masallarına inandım."

"Sanırım bu tür şeyler için fazla pratik."

Başını salladı. "Hayatta istediğim şeyler için çok çalışmaya hazırım." Ne yazık ki bir yıllık emeği hâlâ saçlarına ve elbisesine bulaşmıştı.

"Mükemmel. Çünkü sana iş teklif ediyorum. Seni anneme bir tür refakatçi olarak işe almak istiyorum. Londra'ya gel, onun 'düşes eğitime' boyun eğ ve kapsamlı bir felaket olduğunu kanıtla. Senin için çok az çaba gerekecek."

Pauline'in çenesi çalıştı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Emeklerinizin karşılığında size bin pound vereceğim." Elma dalından yapılmış sopasını kulübeye doğrulttu. "Ve bir daha asla o adama bel bağlamayacaksın."

Bin pound.

"Ekselansları, ben ..." Ne diyeceğini bile bilemiyordu; teklifini dayanılmaz mı, saçma mı, yoksa bir hayalin gerçekleşmesi mi olarak nitelendireceğini.

İmkansız. En iyi kelime buydu.

"Ama yapamam. Yapamam işte."

Yaklaştı. Güneş, koyu kahverengi gözlerindeki kehribar rengi benekleri yakaladı. "Yapabilirsin. Ve yapacaksın. Öyle olmasını sağlayacağım."

Bakışlarını kulübeye çevirdi, adamın buyurgan tavrı ve inatla baştan çıkarıcı kokusu karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. O kadar berbat bir şekilde güvenilir kokuyordu ki.

"Kıyafetlerin ve eşyaların için endişelenme," dedi. "Hepsini bırak. Yenilerini alacaksın."

"Lütfunuz ..."

Dalı çizmeli baldırına vurdu. "İsteksizlik numarası yapma. Seni burada tutan ne olabilir ki? Evli olmayan kadınlara çay servisi yapan bir görev mi? Çiftlik işçiliği ve cereyanlı bir çatı katında yatacak yer mi? Seni beş sterline hevesle satacak vahşi bir baba mı?"

Dişlerini sıktı. "Beş pound bizim gibi insanlar için hiç de az bir meblağ değil."

Çok büyük bir miktar olmasa bile, babasının çoğu zaman bir kadına biçtiği değer olan "tamamen değersiz "den beş pound daha fazlaydı.

"Ne olursa olsun," dedi, "beş sterlin bin sterlinden çok daha az. Hiç eğitim almamış bir çiftçi kızı bile bu hesabı yapabilir."

Başını salladı. İnanılmazdı. Tam da adamın kendisini aşağılamamanın ya da küçük düşürmenin yollarını tükettiğini düşündüğü anda, yanıldığını kanıtlamıştı.

"Annemin çok fazla boş zamanı var. Alışverişe götüreceği ve diksiyon eğitimi vereceği bir çırağa ihtiyacı var. Onun çöpçatanlıktan uzaklaştırılmasını istiyorum. Bu basit bir çözüm."

"Basit mi? Beni evinize getirmek, bana yepyeni şeyler almak, bana bin sterlin ödemek istiyorsunuz. Bütün bunlar, sadece anneni her şeye burnunu sokmaktan kurtarmak için mi?"

Onaylamak için omuz silkti.

"Ben buna basit demezdim, Majesteleri. Ona evlenmek istemediğini söylemek çok daha kolay. Sizce de öyle değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Sanırım zor olmaktan hoşlanıyorsun. Bu da sizi bu görev için ideal aday yapıyor."

Pauline bu ifadeyi nasıl karşılayacağı konusunda ikiye bölünmüştü. İlk kez birinin idealiydi. Ne yazık ki, onun ideal baş belasıydı.

Yine de teklifi onu ters bir şekilde cezbetmişti. Hayatında bir kez olsun başarıda başarısız olmayacaktı. Başarısızlıkta başarılı olacaktı. Artık "Ama iyi niyetli" lafını duymayacaktı - Dük onun iyi niyetli olmasını istemiyordu.

"Bunların hiçbirinin önemi yok," dedi sonunda. "Spindle Cove'dan ayrılamam."

"Sana ömür boyu finansal güvence sunuyorum. Karşılığında tek istediğim birkaç haftalık küstahlık. Bunu pratik bir kızın peri masalını yazma şansın olarak düşün. Süslü arabamla Londra'ya gel. Güzel yeni elbiseler al. Zerre kadar değişme. Bana aşık olma. Sonunda yollarımız ayrılıyor. Ve sonsuza dek zengin yaşarsın."

sonra." Arabaya doğru baktı. "Sadece evet de, Simms. Gitmemiz gerek."

Onu ikna etmek için ne gerekiyordu? Sesini yükseltti, her kelimeyi eğitimsiz bir çiftçi kızının yapabileceği en iyi şekilde telaffuz etti. "I . Yapamam. Gidemem."

Onun ses tonuyla eşleşti. "Seni bırakamam."

Dünya aniden çok sessizleşti. Dük tamamen hareketsiz kaldı. Omzunu süsleyen başıboş elma çiçeği ve koyu, dalgalı saçlarını karıştıran esinti olmasa onu bir heykel sanabilirdi. Üstlerinde bir yerlerde bir ötücü kuş cıvıldıyor ve eşini bulmak için ıslık çalıyordu.

Sertçe yutkundu. "Neden olmasın?" "Bilmiyorum."

O eğik onunKafa ve baktı at onu ile taze konsantrasyon. Adamın yavaş ve ölçülü adımları onları karşı karşıya getirirken kızarmamaya ya da kıpırdanmamaya çalıştı. O kadar yakındı ki, çenesini süsleyen bıyıkların tek tek tanelerini görebiliyordu. Saçlarından daha açık renkteydiler, bu ışıpta neredeyse kızıla çalıyorlardı. "Sende bir şeyler var." Eldivensiz eli kızın saçlarına gitti ve hafifçe okşadı. Küçük bir kristal yağmuru düştü

Yere. "Her yerinde bir şey var."

Aman Tanrım. İzinsiz ya da mantıklı bir sebep olmaksızın ona dokunuyordu. Ve bu şok edici olmalıydı ama en şaşırtıcı kısmı bunun ne kadar doğal hissettirdiği idi. O kadar basit ve zorlamasızdı ki, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi.

Pauline, buna aldırılmazdı, diye düşündü. Her gün böyle dokunulmak. Sanki hayatının kumlarının altında, ortaya çıkarılmayı bekleyen değerli ve kırılgan bir şey varmış gibi.

Kızın omzundaki ince beyaz tozun tozunu aldı. "Nedir bu? Sadece bununla kaplanmışsın."

Cevabı bir fısıltı gibi geldi. "Bu şeker."

Başparmağını ağzına götürdü, dalgınca tadına baktı. Dudakları hoş olmayan bir şaşkınlıkla büküldü.

"Şapla karıştırılmış şeker," diye düzeltti.

"Garip bir şekilde uygun." O ulaşıldı için onu
Tekrar, Bu parmaklarının arkasıyla
yönlendiriyor.
Kendini öne doğru eğilmiş, onun dokunuşunu ararken
hissetti.

YAZAR HAKKINDA

TESSA DARE, dokuz tarihi aşk romanı ve dört novellanın New York Times çoksatan, ödüllü yazarıdır. Eğitimli bir kütüphaneci ve kalbinde bir kitap aşığı olan yazar, Güney Kaliforniya'daki evini kocası, iki çocuğu ve bir köpeğiyle paylaştığı rahat, dağınık bir bungalovda yaşamaktadır.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

TESSA DARE TARAFINDAN

Güzel ve Demirci
Skandalcı, Ahlaksız, İyi Olmayan Bay Wright
Gece Yarısı Bir Kadın
Kötü Olmak İçin Bir
Hafta Teslim Olmak
İçin Bir Gece
Bir Serseriyle Üç Gece Bir
Serserinin İki Kez Baştan
Çıkarması
Dük ile Bir Dans Bir
İkna Kadını Siren'in
Teslimiyeti Av
Tanrıçası

Çok Yakında
Her Düşes Yapar

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Any Duchess Will Do'dan alıntıdır, telif hakkı © 2013 Eve Ortega'ya aittir.

GÜZELLİK VE DEMİRCİ Telif hakkı © 2013 Eve Ortega'ya aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı MAYIS 2013 ISBN: 9780062238849

Basılı Baskı ISBN: 9780062238856 10

9 8 7 6 5 4 3 2 1

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.